ROBERT GION

Întunericul de mâine

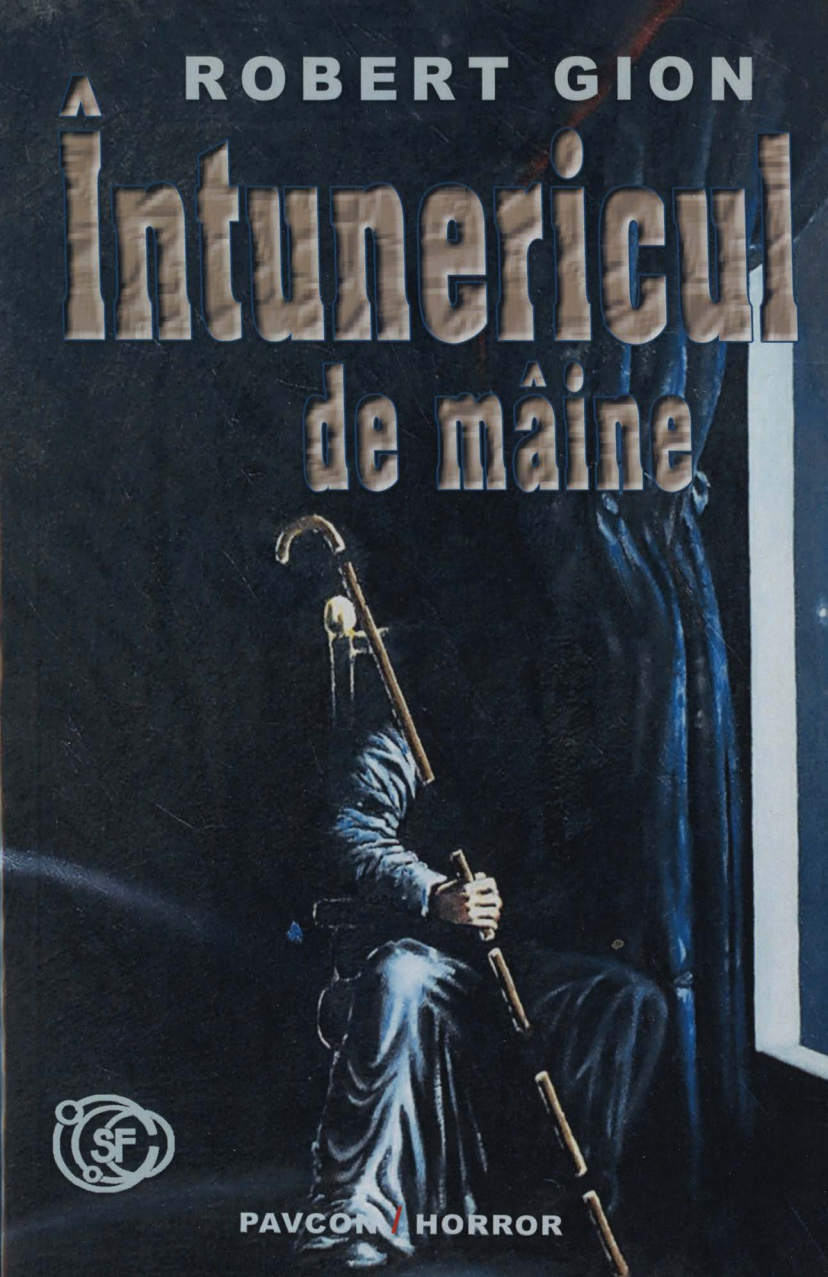

PAVCOM / HORROR

ÎNTUNERICUL DE MÂINE

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

SCIENCE-FICTION # FANTASY # **HORROR** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

171

Robert Gion
ÎNTUNERICUL DE MÂINE
Povestiri

© 2021, Robert Gion
© 2021, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GION, ROBERT
Întunericul de mâine : povestiri / Robert Gion. - Bucureşti: Pavcon, 2021
ISBN 978-606-9057-86-5

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright. Interzisă minorilor, prezintă scene explicite de sex şi limbaj licențios.

Coperta: **George Ionescu**
Ilustrație: **Mircea Liviu Goga**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-86-5

ROBERT GION

Întunericul de mâine

POVESTIRI

Editura **PAVCON**
București, România, 2021

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Aurọ Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

Întunericul de mâine

am ochii închiși

Gândul veni pe neașteptate. Până atunci se rostogolise printre valurile unei mase nedefinite de amintiri și senzații – o mare de sunete, imagini și contururi lipsite de conținut, fără început și fără sfârșit. Un mediu cald, anesteziant, în care s-ar fi putut cu ușurință imagina plutind în derivă o veșnicie. Dar gândul acela se ivise de nicăieri

am ochii închiși

și îl auzise, îl auzise clar, răsunându-i în creier, iar asta însemna un singur lucru – începea să-și revină. Ceva se întâmpla. Încercă să se miște, fără niciun rezultat, în primul rând pentru că nu reușea să se „localizeze" cu precizie – apoi sosi un alt gând, pe care nu-l înțelegea – *e prea multă lumină*. Prea multă lumină? Cum putea fi lumină dacă avea ochii închiși? Era atât de puternică încât îi trecea prin pleoape sau de fapt se trezise deja? Și cum să se trezească un om în situația lui?

Ultima întrebare îi declanșă un adevărat vacarm în minte. Toate gândurile începură să vocifereze și să se îmbrâncească, căutând să se impună în prim-plan, să se impună brutal, prin forță, până când, în sfârșit, ceva le puse în ordine și începură să curgă unul după celălalt, murmurând încetișor, căpătând substanță pe măsură ce se ordonau pe unul dintre ecranele minții. Le simțea ca fiind ale sale, dar imediat ce prindeau formă îi deveneau cumva exterioare, înșirate cuminți la o oarecare depărtare, unindu-și semnificațiile ca niște copilași ce se țineau de mână, ajutându-l astfel să se întoarcă la starea conștientă. Se înfățișau cu toate amănuntele expuse, cu mecanismele dezvăluite, cu procesul formării lor clar, însă fără a-i oferi explicații sau îndrumări. Mai departe trebuia să se descurce singur.

Încercă din nou să se miște. Pe undeva simți o senzație vagă, o furnicătură ramificată într-o zonă pe care nu o putu identifica. Lumina îl supăra în continuare, mult prea intensă – exista o lumină, iar el era înconjurat de întuneric ori stătea în lumină și nu vedea întunericul din jur? Nu știa. Când ai ochii închiși, nu poți fi sigur de nimic.

Gândurile se întorceau unul câte unul, însoțite de imagini și amintiri, dar era ca și cum contactul cu acel spațiu prin care plutise amorțit până atunci le maturizase brusc, violent și le îmbolnăvea acum cu realitatea căreia el trebuia să-i facă față în curând. Ciudat.

Realitate? Se trezea într-adevăr? Cum să se trezească? Se cutremură. Un om în situația lui nu putea, nu avea cum să se trezească.

Laura, se gândi el. *Laura.*

Murise. Murise în brațele ei. Murise în brațele soției sale, iar acum ceva din lumina care-l înconjura îi ardea pleoapele și obrajii, de parcă din ochi i s-ar fi scurs șiroaie de lacrimi. Îi vedea chipul plecat, palmele ei pe fața, pe buzele lui, în timp ce-i șoptea într-una *Boris, Boris, unde vrei să pleci, Boris* – ăsta era el, Boris, Boris Andronescu, Boris, împlinise de curând optzeci și șase de ani și murise în patul său de acasă, înconjurat de tot ce iubea. Avusese o boală, nu-și amintea exact detaliile, dar n-avea importanță, esențial era că ceva îi curmase existența, iar acum revenea la o stare de conștiență, la un prezent pe care mintea lui nu era-n stare să-l cuprindă, dar pe care corpul lui se pregătea aparent să-l accepte.

Nu simțise nicio durere.

Murise ușor, murise împăcat, înconjurat de secvențele fericite ale vieții sale ca de niște prieteni credincioși. Murise cu chipul cel mai drag din lume în fața ochilor, murise cu Laura alături, sărutându-i buzele și obrajii – în ultima clipă, îi văzuse fruntea înaltă, încărcată de riduri, firele de păr scăpate din coc, plutind în aerul nemișcat, gura schimonosită de plâns și de rugăminți – apoi îi simțise mâna cum îl strângea tare, tare, în timp ce el începea să se îndepărteze, să respire

din ce în ce mai rar, înainte ca imaginea ei să încremenească, ca imortalizată într-o fotografie, pornind după aceea să se înnegrească pe margini, să-și piardă claritatea, pe măsură ce se făcea mai mică, tot mai mică, iar el își simțea ultima răsuflare, ultimul strop de viață părăsindu-i trupul – ultima răsuflare, prizonieră în spațiul acela unde trăise timp de optzeci și șase de ani, spațiul acela în care se mișcase și fusese viu. Silueta Laurei, minusculă, insignifiantă, apoi el încremenise timp de mai multe clipe în întuneric și se gândise la toată durerea celor pe care-i părăsise, la toată iubirea lor incapabilă să-l urmeze acolo unde se ducea.

Și unde se ducea?

O perioadă avusese senzația că alunecă printr-un tub elastic alcătuit din lumini, umbre, culori și contraste.

Îi trebui ceva timp să-și dea seama că toate constituiau secvențe din amintirile ori momentele vieții sale, așa cum fuseseră ele, mai bune sau mai rele. Deci e adevărat că în clipa morții îți vedeai zilele trecând prin fața ochilor, se gândea. Iată-l pe el în prima zi de școală – un puști micuț, uscat, cu urechi mari și privire șireată. Iată-l cocoțat în părul din curtea bunicilor, aruncând fructele coapte în găinile din ogradă, iată-l la liceu, timorat, respins de fata la care ținea atât de mult, iată-l în prima zi de armată... Momentul în care o cunoscuse pe Laura, venirea pe lume a primului copil, apoi a celui de-al doilea, imagini nenumă-

rate, prea multe pentru a le vedea deslușit, însă pe care le simțea distinct în vreme ce aluneca prin acel tunel nesfârșit, toate aliniate, îndată ce le depășea, într-un sistem căruia nu-i cunoștea deocamdată funcția... Clasate după durată, importanță, consecințe în timp, loc ocupat în memorie, influență asupra sentimentelor, aranjate în spatele său de parcă s-ar fi grupat în așteptarea unui evaluator inimaginabil, aflat dincolo de sferele între care-i fusese înscrisă existența. Era oare posibil să existe rai? Să existe iad? Să existe o judecată supremă? Ca să facă ce? Cui i-ar folosi experiența unei vieți trăite sub amenințarea morții?

Era absurd.

Ridicolul ideii îl bântui o vreme, pe când tunelul devenea tot mai larg și alunecos, iar imaginile ce-l alcătuiau își pierdură claritatea, până deveniră doar niște fire spiralate de lumină printre care se deplasa acum atât de lent, încât îi dădeau impresia că sunt complet statice.

Pe urmă, nimic. Amorțire. Oceanul nesfârșit de umbre și amintiri confuze, începutul fără sfârșit, sfârșitul fără început, expirarea conștiinței, nepăsarea finalului. Moarte.

am ochii închiși

Revenirea la starea conștientă era însoțită de durere. Nu durerea obișnuită, fizică, ci o durere a memoriei. A minții. Avea certitudinea că ceea ce luase cu sine în clipa morții, întreaga experiență acumulată, o

viață de suferințe, bucurii și senzații își forțează intrarea în ceva mult mai mare, într-un ansamblu care – oricât de ciudat ar fi fost – îi aparținea, de asemenea, într-o conștiință integrată într-un prezent de neînțeles deocamdată. Prezent ce-l cuprindea cu fire invizibile, încărcate de promisiunea unor revelații înspăimântătoare. Senzația era prea puternică să nu fie adevărată. Totul avea un scop. Ce scop? Realitatea îl aștepta încărcată de amintiri la care nu avea acces. Iar acesta era, într-un fel, un lucru mai îngrozitor decât tot ceea ce experimentase până atunci.

Nu voia, nu avea nevoie,

am ochii închiși

în acel moment, să-și sondeze cotloanele ascunse ale minții, nu era pregătit pentru zona aflată dincolo de ultimul hotar al memoriei. Tot ce trebuia era să se lase îndrumat de mecanismele acestui proces al revenirii la starea conștientă, pe care-l simțea chiar firesc pe măsură ce ideile-i deveneau tot mai clare și se substituiau senzațiilor amestecate cărora nu le putea găsi termen de comparație. Să fi fost doar o alarmă falsă? Alunecase într-o comă, iar acum se trezea? I-ar fi plăcut să creadă asta, însă prea multe lucruri se contraziceau. Trecutul, trăit timp de optzeci și șase de ani, tot ce se afla acolo, în el, era închis, sigilat, încapsulat de moartea ce-l silea acum să intre în ceva ce cunoștea deja. Scopul? Vindecare? Ori ispășire?

Obrajii îi ardeau.

Tot mai multe zone ale organismului său se trezeau și expediau senzații foarte îndepărtate, dar destul de clare pentru a-l sili să-și evalueze dimensiunile trupului, felul în care stătea așezat, relația cu mediul în care se afla în acel moment.

Nu, nu e lumină, își zise în cele din urmă. *E o culoare. Este alb. Un tavan alb.* Apoi: *Am ochii deschiși.*

Raiul și iadul nu mai aveau niciun sens.

Pe obraji îi curgeau noi șiroaie de lacrimi. *Laura. Draga mea Laura...*

Își plimbă privirea de-a lungul tavanului, încercă să se uite spre dreapta, apoi spre stânga, iar capul i se mișcă ușor, ușor de tot, ca și cum ar fi fost ajutat de-o mână grijulie.

Frica îl înghiți pentru o secundă, însă reuși s-o înăbușe, concentrat pe șuierul propriei respirații, devenind deodată conștient de aerul ce-i umfla, apoi îi părăsea plămânii. Respira normal. Normal. *Ce s-a întâmplat cu mine?* Continuă să-și rotească privirea prin cameră, îngrijorat. Conștiința îi plutea într-un spațiu uluitor de vast, încărcat cu toate lucrurile pe care urma să și le amintească, combinate într-un mod grotesc cu lucrurile pe care le cunoștea bine și și le amintea perfect, cele ce constituiseră esența vieții lui trăite și sfârșite. Ce însemnau toate astea? Unde ajunsese?

Imaginea soției îi curentă memoria – un instantaneu de-o claritate orbitoare, conectat cu milioane de fire întrețesute din culori scânteietoare la tot ce știa și

ce nu știa – o poză ce încorpora în detalii de-o acuratețe dureroasă toate fazele vieții ei, așa cum o cunoscuse la 30, 40, 50, 60 de ani. O Laura completă, totală, legată de el și de fericirea lui. O punte ce conecta ceea ce trăise până atunci de prezentul în care se deștepta acum.

Instantaneul, oricât de dureros de detaliat ar fi fost, acționă ca un pansament mental și descoperi că nu mai era atât de îngrijorat de situația în care se afla. *În regulă*, își zise. *Trebuie să mă liniștesc. Totul o să se lămurească, foarte curând. Simt asta.*

Respiră încet de câteva ori, clipi, apoi își concentră din nou privirea asupra tavanului. Era un tavan perfect, fără nicio crăpătură ori denivelare, confecționat dintr-un material ce părea concomitent moale și rezistent. Degaja o strălucire alb-albăstruie liniștitoare, o lumină ce detalia de altfel întreaga încăpere unde se afla. Perfecțiunea plafonului îl neliniști puțin, așa că își coborî ochii mai jos, peste unul dintre pereții confecționați din același tip de material, mai jos, mai jos, până întâlniră o mică zgârietură oblică pe suprafața imaculată a zidului.

Privirea i se agăță imediat de ea și rămase acolo. Acea mică imperfecțiune inducea o stare de calm, era o oază ce chema la relaxare, un popas necesar și pentru o clipă se întrebă dacă nu fusese făcută intenționat acolo tocmai în acest scop.

Prin minte i se învolburară câteva amintiri bizare care încercau să se conecteze la cele existente deja, dar le ignoră clipind repede și continuându-și apoi explorarea. Nu găsi prea multe lucruri de studiat.

Camera nu era foarte mare, însă felul în care pica lumina și culoarea pereților, precum și materialul lor, contribuiau clar la impresia de spațiu și confort ce-l liniștea fără voia lui. Într-un colț îndepărtat, spre stânga patului unde stătea întins, se vedea un scaun, în apropierea lui o etajeră goală, iar deasupra acesteia un hexagon cenușiu strălucitor, după toate aparențele o oglindă. Scaunul și etajera făceau corp comun cu podeaua și peretele, păreau crescute de acolo – de fapt, toată încăperea crea impresia unui orgasnism straniu, acele obiecte părând doar niște apendice a căror funcție îi scăpa deocamdată.

Laura, unde-am ajuns? Laura, mă auzi? Dacă mă auzi, spune ceva, orice. O vorbuliță. Ajută-mă. Sfinte Dumnezeule, nu se poate întâmpla așa ceva...

Odată ce-și roti ochii prin întreaga cameră și deveni sigur că nu mai era nimic de văzut, poposi încă o secundă asupra micii zgârieturi din perete, îngăduindu-și un răgaz înainte de a-și îndrepta atenția asupra singurului lucru care-l preocupa cu adevărat – corpul său.

Stătea întins pe un pat foarte îngust, făcut probabil din același material ca pereții, îmbrăcat în haine albe – pantaloni și bluză cu mâneci lungi. În picioare avea ciorapi, dar mâinile îi erau dezgolite, așa că-și ridică

palmele în fața ochilor, studiind uimit pielea fină, fără imperfecțiuni, trandafirie, sănătoasă, unghiile îngrijite. Își flexă degetele, le strânse în pumni, brusc conștient de forța și tinerețea lor. Nu arătau deloc ca mâinile pe care le știa el – mâinile unui om care muncise o viață întreagă, mâinile unui bărbat de optzeci și șase de ani ce murise cu puțin timp în urmă; arătau totuși într-un fel care-i aminti în mod surprinzător de *ceva*, așa că le coborî brusc pe cearșaf, speriat fără să-și dea seama de ce, cu inima bubuind în piept și picături reci de sudoare pe frunte.

Amintirile îl asaltau din toate părțile. Se adunau la periferia minții, căutând o cale de acces, dar îi lipsea tocmai cheia descifrării lor, astfel încât, pentru moment, nu putea face altceva decât să înregistreze prezența lor acolo. Așteptă întins, fără să se miște, până se liniști, iar respirația îi reveni la normal.

— V-ați trezit, domnule? Vă simțiți bine?

În prima clipă nici nu realiză că auzise cuvintele. Își închipui că răsunaseră doar în capul lui. Ecoul unei amintiri, ori poate rămășițele unei imagini pictate în culori atât de intense, încât să sugereze acele întrebări, însă odată cu vocea, în cameră se simți și un miros nou, ușor și mentolat, ca și cum glasul nu doar s-ar fi auzit, dar s-ar fi și aflat acolo, împreună cu el, într-o formă sau alta, foarte, foarte aproape, iar acum căuta locul de unde s-ar fi putut distinge mai bine.

Se ridică în coate, surprins și se uită în jur.

Chiar atunci își dădu seama că încăperea nu avea nicio ușă. Era pur și simplu un cub alb, scăldat în lumina aceea ciudată și atât. În același timp, conștientiză că așteptase cumva această intervenție, o așteptase pentru că era cerută de împrejurări, iar surprinderea lui era determinată numai de faptul că se produsese efectiv. Pentru că asta însemna că murise într-adevăr, după acei optzeci și șase de ani minunați, murise și nu avea s-o mai vadă niciodată pe Laura ori pe copii, nici casa în care trăise ori grădina unde-i plăcea să se relaxeze, că toate punțile erau tăiate, iar înaintea lui se aflau doar *certitudini* ce l-ar fi transformat în ceea ce simțea că este deja, definitiv și ireversibil. Dar, la urma urmei, ce naiba semnificau toate aceste gânduri?

Se agăță de inflexiunile vocii, convins că totul urma să se clarifice foarte repede. Poate prea repede.

— Vă simțiți bine, domnule? repetă vocea. Totul este în regulă? Mă auziți clar? Credeți că puteți suporta această conversație ori doriți câteva clipe de odihnă în plus?

Tăcere.

Se sili să vorbească.

Sunetul propriului glas nu-l surprinse, așa cum se aștepta, pentru că era într-adevăr vocea lui și o cunoștea bine. Numai că nu era vocea lui Boris Andronescu. Pentru simplul motiv că Boris Andronescu murise.

— M-am... m-am trezit, îngăimă el. Ce se întâmplă cu mine? Unde sunt?

Vocea ezită o secundă, apoi i se păru că aude un oftat ușor.

— Ne bucurăm să vedem că vă prezentați bine. Au existat anumite complicații, dar le-ați depășit cu succes.

— Complicații?

— Da.

— Am fost bolnav? Sunt la spital? încercă el.

Laura, unde ești?

— Nu.

— Și atunci?

— Ați fost bolnav, dar nu în sensul la care vă gândiți. Acesta nu este un spital, ci o instituție de corecție. De fapt, corecție e un cuvânt prea puternic. Limitativ. Reorientare, ar fi mai potrivit, cu toate că și acesta creează conexiuni nepotrivite.

— Laura, unde e Laura? Unde este soția mea?

Condescendența vocii îl agasa, dar, într-un mod foarte bizar, îl calma în același timp, astfel încât vorbele pe care le dorise aspre, poruncitoare, ieșiră rugătoare și lipsite de convingere. Își adună mai mult coatele sub el, se împinse în ele și se ridică în fund.

Hainele i se lipeau de corp, răcoroase și comode, adunate pe fiecare mușchi, pe fiecare încreștitură a pielii, încurajându-i efortul, de parcă ar fi fost concepute special pentru a-l susține în acele momente – iar materialul din care erau croite păru să se însuflețească, străbătut de dungi cenușii, asemănătoare unor liga-

mente ce se uniră în punctele esențiale ale articulațiilor sale, ajutându-l să se miște ușor, doar pe durata unei singure inspirații.

Se trezi deci stând în fund, privind drept înainte în spațiul acela cuprins de perimetrul cubului alb – drept înainte pentru că nu avea idee în ce direcție ar fi trebuit să privească ori dacă era necesar să privească undeva. Apoi așteptă încordat ca vocea să se manifeste din nou. Corpul i se mișcase fără efort și fără durere, însă toată suferința se afla încă acolo, captivă în el, și pulsa, pulsa tot mai puternic.

— Realizăm că treceți prin momente foarte dificile, spuse vocea, dar înainte de toate trebuie să înțelegeți că tot ce se întâmplă acum este normal. Starea de confuzie va mai dura o vreme, însă punctul critic a fost deja depășit, deși sunteți incapabil să „separați" anumite lucruri. Nu vă faceți griji, și aceasta se constituie într-o etapă firească. Informațiile pe care vi le vom oferi în continuare sunt necesare în această perioadă de acomodare – pot ajuta ori chiar grăbi vindecarea. Puteți să ne întrerupeți oricând doriți. Preocuparea noastră este binele dumneavoastră. Considerați asta mai mult o discuție, un prilej de a ajusta experiențele vieții „trăite" până acum, pe consecințele faptei dumneavoastră și modul în care vă va servi evoluția în continuare. De altfel, ați remarcat probabil că anumite amintiri au început să se întoarcă cu mare rapiditate.

Nu vă împotriviți. În curând veți reuși să vă dați seama exact unde vă aflați.

Forțează, forțează, forțează.

Doare. Doare prea tare.

— Faptă? reuși să bolborosească. Fapta mea? Ce faptă?

Boris Andronescu e mort, Boris Andronescu e mort...

— Detaliile acesteia vor veni la dumneavoastră, ca și multe alte lucruri, la momentul potrivit, nu mai devreme. Deocamdată este esențial să parcurgeți această etapă. Nu trebuie să vă sperie ori să vă îngrijoreze nimic din ce veți auzi. Oricum, în timp ce vom discuta veți descoperi singur justețea afirmațiilor noastre, pentru că ele sunt în strânsă legătură – nu, sunt *lubrifiantul* procesului de adaptare.

Nu se întâmplă nimic din toate astea. Nu există nimic E doar ultima reacție a creierului meu pe moarte. Este ultimul meu gând.

Și dacă asta va dura la nesfârșit?

Dacă asta e moartea?

Își coborî privirea către picioare, apoi își strânse genunchii la piept și îi luă în brațe, uitându-se la pereții strălucitori. Vocea se auzea în continuare, dar el pierduse sensul ultimelor cuvinte.

Realizăm că treceți prin momente foarte dificile... Au existat complicații...

— Probabil, în acestă fază, sunteți conștient că numele dumneavoastră nu este Boris Andronescu, dis-

tinse din nou modulațiile calme ale vocii, ci doar titulatura sub care v-ați ispășit sentința. Numele dvs. real este Konstantin K., iar viața pe care vi se pare că ați trăit-o până acum a fost o condamnare impusă de faptele comise. Terra, Pământul pe care credeți că-l cunoașteți atât de bine, este un centru de reeducare. O închisoare. Un penitenciar. Un habitat extrem de complex, inspirat din istoria speciei noastre, construit astfel pentru ca reabilitarea infractorilor să fie deplină, completă și absolută.

Ceea ce vă spun acum prezintă o foarte mare importanță. Delictul comis, îndreptat împotriva societății noastre, a atras condamnarea supremă – un ciclu complet de viață pe Terra – naștere, existență sub pecetea bolilor și a îndoielilor distructive, moarte – tocmai pentru a învăța să apreciați valorile ce definesc rasa noastră și deasupra cărora ați pus semnul întrebării făcând ceea ce ați făcut și totodată să înțelegeți clar atributele cu care v-a înzestrat evoluția acestei societăți. Revelațiile dumneavoastră de după această sentință vor veni rapid și vă vor oferi înțelegerea de care ați fost lipsit, permițându-vă să vă reluați locul în angrenajul civilizației noastre, conștientizându-i de această dată perfect rolul în univers și scopurile exacte. Mă puteți urmări? Mă auziți clar?

— Da... aud... și înțeleg, spuse Konstantin K.

— Ați executat sentința între 24 martie 1937 și 16 aprilie 2023. Această perioadă a fost aleasă prin vot.

S-a luat în considerație gravitatea faptelor dumneavoastră, modul de gândire, consecințele pe care conștiința dumneavoastră i le-a oferit, anii cuprinși în acest interval fiind considerați cei mai potriviți și încărcați cu acele dificultăți și suferințe perfecte pentru a ne asigura că asimilați corect gravitatea daunelor produse și pentru a pregăti recuperarea completă în urma experiențelor din această perioadă.

Vocea devenise mai calmă, mai blândă – toată această avalanșă de cuvinte o transformase într-o prezență aproape fizică.

Umbla ce colo-colo prin mica încăpere, urca și cobora, se învârtea în jurul lui, ținea cont de cele mai mici reacții, de fiecare tresărire, de fiecare fior ce-i traversa corpul, reglându-și intensitatea și debitul cuvintelor după bătăile inimii sale. Se auzea de sus, de jos, mergea de jur-împrejurul lui ori lansa tiruri de cuvinte în secvențe egale, începând din dreptul unei urechi și ducându-se către cealaltă, ca și cum ar fi încercat să găsească exact spațiul de unde mesajul ar fi pătruns mai repede în subconștient.

La un moment dat, în timp ce-i urmărea cadența, atent la îmbinarea cuvintelor și speriat de felul în care creau imediat conexiuni în memoria sa, avu impresia că vede o vagă umbră albăstruie ce se deplasa prin încăpere – ca o întrupare fizică a acelei voci. În starea lui însă, nu putea fi sigur. Rămase în continuare cu genunchii la piept, fără a îndrăzni să se miște, temător

că dacă s-ar fi clintit din loc, toată acea iluzie pe care i se părea că o trăiește s-ar fi destrămat instantaneu pentru a dezvălui o realitate mult mai groaznică.

Vocea își continua tirada.

— Scopul condamnării este eliberarea. Nu trebuie să vă faceți griji sau să vă fie rușine că ați suportat această pedeapsă. Sunteți o făptură tânără, în realitate – aveți doar 128 de ani, exact vârsta la care apar aceste derapaje ce se constituie, din păcate, într-o adevărată boală a speciei noastre, fapt ce a dus – după ani de erori – la instaurarea acestei pedepse ce ne ajută să realizăm exact esența excepțională a calităților pe care le posedăm și fac posibilă evoluția noastră ca specie totală. Probabil este mai bine că s-a întâmplat acum și nu la o altă vârstă – acest lucru ar fi condus, la cineva cu datele temperamentului dumneavoastră, spre consecințe mult mai neplăcute. Nu sunteți singurul care a suportat acest supliciu, asta încerc să vă transmit – foarte mulți dintre noi sunt supuși aceluiași tip de greșeală și au mare nevoie de agonia vieții pe Pământ pentru a pricepe natura extraordinară a ființelor care am devenit.

Laura, unde ești? Și tu ai fost pedepsită? Ai trăit condamnată alături de mine, ai suportat toate acele zile ca pe o pedeapsă? Toată iubirea noastră a fost suferință, copiii noștri născuți din agonie? Dumnezeule, nu pot să cred, nu pot... Ai rămas acolo ca să mă plângi, să te sufoci sub apăsarea unor amintiri îndreptate doar în scopul reeducării? Ce rău

ai făcut, Laura, ca să ajungi acolo, lângă mine? Ce ai făcut? Ne-am întâlnit întâmplător ori și asta a fost rezultatul unui vot?

Fragmente de amintiri. Străfulgerări conținând sute de emoții și imagini legate de acele emoții, dizolvate pe traseul conexiunilor ramificate în creierul său. Stare de nervozitate, bătăi rapide ale inimii, un trecut disecat, gata de a fi analizat, clasificat, asimilat. Și o întrebare:

— De ce nu mi-ați șters, pur și simplu, memoria? întrebă, cu gura înfundată între genunchi. Nu ar fi fost o metodă mai corectă pentru a mă... reorienta?

— Vă amintesc că această metodă abjectă a fost folosită timp de sute de ani de înaintașii noștri, spuse vocea. S-a renunțat la ea din cauza rezultatelor nesatisfăcătoare. Nu conducea la evoluție, ci la noi probleme produse de incapacitatea de a asimila consecințele faptelor prin experimentarea unor episoade capabile să pună în adevărata lumină urmările infracțiunilor comise. După cum v-am spus, aceste goluri de memorie se vor netezi foarte repede. Vă vor conferi libertatea de care ați fost lipsit. Într-un anumit sens, v-ați născut încă o dată, dar cu o cunoștință indispensabilă a greșelii, lucru ce vă va permite să eliminați – chiar fără a realiza asta – orice tendință distructivă ori rău îndreptat împotriva societății sau al propriei evoluții. Perioada de existență pe Terra, 24 martie 1937 – 16 aprilie 2023 – acești opzeci și șase de

ani – au trecut de-a lungul unei singure săptămâni aici și manifestați toate semnele – în ciuda micilor neplăceri menționate anterior – că reabilitarea a fost totală, completă, absolută – așa cum se întâmplă, de obicei, la 100% din cazuri. Nu există erori. Ați decedat – Boris Andronescu a decedat – la ora opt seara, 24 aprilie 2023, iar în urma părăsirii organismului muritor, ce-a fost vehiculul de reorientare, au fost recuperate cu succes toate datele dvs. spirituale, noile experiențe procesate și analizate, confirmând justețea sentinței și succesul ei fără echivoc. Nu veți uita niciodată complet ce ați trăit acolo – acesta este și scopul – însă amintirile nu vor exista efectiv, ci vor fi distilate de conștiința dvs. în noțiuni clare, ce vor conferi o cu totul altă dimensiune existenței. Sunteți un om complet acum, în curând pregătit să pășiți cu încredere și mândrie printre noi – parte din societate, societatea parte din dumneavoastră. Gândiți-vă un timp la ceea ce ați auzit, lăsați realitatea să se așeze treptat și nu veți întâmpina niciun fel de dificultăți.

Laura, ce vor ăștia de la mine? Ce tot spun? Cum poate ceva depăși adevărul vieții trăite de noi? Nu e posibil, nu e posibil...

Odată cu ultimele cuvinte, cu toate că și până atunci fusese deosebit de blândă, vocea deveni dulceagă, superioară, aproape mămoasă.

Konstantin K. își ridică fața dintre genunchi, se uită cu atenție în jur, cu urechile ciulite și încercă să o loca-

lizeze, să o separe de decorul impersonal al camerei. Dacă ar fi reușit să-i afle sursa, s-ar fi năpustit chiar atunci asupra ei, s-o sfâșie în bucăți și s-o calce în picioare, iar după felul cum se deplasa prin încăpere, în dispoziția în care se afla el, nici nu se îndoia că acest lucru ar fi fost posibil.

— O să vă îngăduim câteva momente de odihnă, să puteți absorbi lucrurile auzite, apoi sunteți liber să vă întoarceți acasă, se auzi din nou vocea foarte, foarte aproape, de undeva din pavilionul urechii sale drepte. Fizic sunteți într-o formă optimă. Vi se va emite o uniformă simplă, conform cu statutul de cetățean reabilitat și cu faza evoluției dumneavostră. Totodată, ea vă va oferi confortul necesar pentru completarea procesului de adaptare, trimițând către noi date precise pe perioada în care veți fi încă supravegheat. O formalitate, dar face parte din reguli, nu trebuie să vă preocupe acest lucru. Executarea sentinței suferite se încheie cu calificativul maxim – vă veți putea relua fără probleme locul în sistemul nostru de viață. Soția vă așteaptă la ieșirea din instituție, împreună cu primul dvs. copil. Vă amintiți de ea în aceste momente, nu? De soția dvs. *adevărată?*

O amintire urcă din abisul memoriei cu o mare rapiditate, lăsându-le în urmă pe celelalte, ca o bulă într-un pahar cu apă minerală. Căută locul potrivit printre gândurile sale, apoi se sfărâmă de suprafața prezentului, proiectând puzderie de bucățele incan-

descente, încărcate de imagini, în toate părțile – imagini pe care creierul lui le preluă imediat și le închegă într-un instantaneu de o asemenea claritate, încât aproape se sufocă. În primul moment nu voi să ia în seamă amintirea. Încercă s-o ignore, să-i atribuie defecte care s-o descalifice, să distrugă adevărul ei, însă nu reuși. Instantaneul îi propunea silueta uscățivă a unei femei blonde, cu fața umbrită de borurile unei pălării, o femeie îmbrăcată în alb care ținea de mână un... un... Nu... nu... Scutură neputiincios din cap.

— Vă amintiți? repetă cu mare blândețe vocea.

— Da... da... sigur, murmură el. Îmi amintesc.

Deodată, se simți obosit și aproape imaterial. Ar fi vrut ca totul să dispară din jurul lui chiar în acel moment. Să ridice ochii, să vadă încăperea dezintegrată în sute de fâșii alb-albăstrui, patul pe care stătea dizolvat într-un abur incolor, iar corpul spulberat atom cu atom și înghițit de negrul ce reprezenta moartea acestui ultim gând al său, în care fusese închis ca un prizonier, moartea ultimului gând al creierului cufundat în neant. Dar nu se întâmplă nimic din toate astea. Vocea continua să monologheze, monoton, dar nu o mai auzea.

Privirea îi fu dintr-odată atrasă de o mișcare produsă pe peretele din stânga. Deasupra etajerei de sub oglindă apăruse ceva ce semăna cu un rând împăturit de haine. Îndată după aceea, pe zid se ivi un punct negru. Punctul se mări cu rapiditate, detașat foarte

clar pe albastrul peretelui, ajunse până la mărimea unei mingi de tenis – după care din el se scurseră două dâre întunecate ce porniră la dreapta și la stânga, apoi coborâră, schițând conturul unei deschizături.

O ușă.

Konstantin K. își mută privirea de la etajeră la dârele de pe perete de mai multe ori, apoi, ascultând de-o comandă neștiută, își coborî picioarele peste marginea patului, cu amintirile explodându-i în flash-uri multicolore înapoia pleoapelor, de fiecare dată când clipea.

Nu-ți face griji, Laura, nu-ți face griji. N-o să te părăsesc. Dar trebuie să-mi dau seama ce înseamnă toate astea.

— Din acestă secundă, sunteți liber să mergeți acasă, spuse vocea. Peste o săptămână veți fi chemat aici pentru un ultim control de rutină. Îmbrăcați-vă și păsiți cu încredere spre ușă. Soția vă așteaptă. Și-a exprimat în nenumărate rânduri nerăbdarea și bucuria. Mergeți.

Deși circumspect, Konstantin K. decise să asculte. Se dezbrăcă, trase pe el uniforma găsită pe etajeră – îi venea perfect – pe urmă încercă să se uite în oglindă. Se abținu în ultima secundă. Nu voia să ridice capul și să privească chipul unui străin. Ar fi fost prea mult. Își netezi uniforma la piept, apoi, aruncând o ultimă privire în jur, se îndreptă către perete. La apropierea lui, dârele întunecate lucirăscurt și din negre se făcură roșii ca focul. Într-o secundă, spațiul dintre ele păru

să se subțieze, deveni străveziu, se ondulă, apoi fu absorbit în consistența zidurilor, creând în perete o deschizătură înaltă și îngustă.

Cu amintirile înnodate în creier într-un prezent cu care-i era teamă să se întâlnească, Konstantin K. păși înainte și se trezi într-un coridor puternic luminat. În dreapta ieșirii se afla un zid, așa că nu putea merge decât spre stânga – culoarul se întindea în fața sa, scăldat într-un alb supărător, care-l sili să plece capul în jos și să strângă din ochi.

Undeva, departe, la o sută – o sută cinzeci de metri, tremura o pată de lumină ceva mai caldă, bătând spre gălbui – probabil capătul și ieșirea. Konstantin K. făcu doi-trei pași, se uită înapoi, apoi continuă să meargă.

Din spate se auzea un murmur slab, neîntrerupt, un zgomot ce aducea cu ecoul unui glas – dacă n-ar fi știut mai bine, și-ar fi închipuit că vocea își continua discursul în cameră, fără să-i pese că nu mai era acolo. Ideea îi trimise fiori reci pe șira spinării. Tresări. Încercă să-și concentreze atenția asupra petei galbene din capătul coridorului, studiind din când în când pereții de care se mai sprijinea uneori. În afară de deschizătura pe unde ieșise și care rămânea tot mai departe în urmă, deși mergea foarte încet, nu se mai vedea nicio altă ușă, nicio crăpătură, niciun defect, nicio denivelare, absolut nimic. Doar culoarul tăcut, cu pereți înalți, perfect drepți, împingându-l să pășească spre o destinație unde îl aștepta adevărata sa viață. Cel

puțin așa i se spusese. Creierul i se zvârcolea, bombardat cu imagini tot mai precise, iar amintirile se manifestau în secvențe de-o violență incredibilă, amețindu-l cu detalii neașteptate, de parcă ar fi încercat cumva să preia controlul – dar controlul a ce anume? Ce fel de control?

Se clătină, cu un ghem rece în fundul stomacului. Își trecu palma peste față și înghiți.

O să găsesc o cale să mă întorc la tine, Laura, gândi, în timp ce o transpirație înghețată îi strângea fruntea. *O să găsesc o cale, iar până atunci, până atunci...* Coridorul se termină brusc într-o încăpere doar cu o idee mai lată, însă foarte înaltă – constată mai târziu – și numai schimbarea intensității luminii îl făcu să-și dea seama că ajunsese la capătul lui.

Rezemă o mână de perete și se uită mirat în jur.

Parcursese distanța mult mai repede decât se așteptase. Nu-și amintea să fi făcut mai mult de douăzeci – douăzeci și cinci de pași – creierul său surmenat îl înșelase mai mult ca sigur asupra distanței reale. Tumultul amintirilor îl obosise, se simțea dedublat, străin, departe de el însuși, intrus în propria conștiință.

Un strigăt îl făcu să tresară.

Clipi derutat. Se strădui să evalueze dimensiunile încăperii, apoi observă în fața lui conturul unei uși și, lângă ușă, două siluete – una a unei femei înalte, blonde, îmbrăcată în alb, cu o pălărie mică pe cap, cealaltă a unui copilaș slab, cu o față prelungă și în-

trebătoare, aproape la fel de deschisă la culoare ca și hainele pe care le purta. Amândoi strigaseră în același timp în clipa în care-l văzură ieșind de pe coridor, iar acum alergau să i se arunce în brațe.

Se pomeni strângând la piept acele două trupuri străine, cu două vieți luptându-se în el – cea tocmai încheiată, aparent doar o pedeapsă menită să șlefuiască imperfecțiunile acesteia prezente, cu care nu știa ce să facă. Pentru prima oară se gândi la ce-i spusese vocea și se întrebă dacă nu cumva avusese dreptate, că acesta era doar un simptom al perioadei de acomodare. Dacă era așa, își dorea ca totul să treacă cât mai repede, fără durere, să se termine odată, iar viața să-l accepte din nou, oricare ar fi fost ea.

Imediat însă se gândi la Laura și i se făcu rușine, atât de rușine, încât îi veni să leșine. Femeia îi simți tremurul corpului. Se desprinse din îmbrățișare, îl apucă de mijloc, sprijinindu-l cu tot trupul, îl sărută pe buze, apoi îl strânse cu hotărâre, ajutându-l să-și recapete echilibrul.

— Ușor, ușor, dragule, ești încă foarte slăbit, îi șopti la ureche cu o voce subțire și clară – îi simțea răsuflarea pe obraz, atât de caldă, atât de *caldă* – încearcă să-ți conservi energia. O să te simți amețit încă o bună bucată de vreme. Crede-mă, știu. Amintirile se vor așeza foarte repede, aproape fără să-ți dai seama. Nu încerca să vorbești. Efortul n-ar face altceva decât să te deruteze și mai mult. Avem tot timpul în fața noastră.

Singurele lucruri de care ai nevoie sunt o masă caldă, de prezența noastră și apoi un somn liniștit. Sprijină-te de mine, așa... Scumpule, ajută-l pe tati, e încă foarte obosit... haide... nu avem mult de mers. Știu cum te simți, știu prin ce momente treci, haide... nici nu-ți poți închipui ce griji ne-am făcut săptămâna asta...

Nu încercă să răspundă.

Gura îi era încleștată, mușchii paralizați, limba tare ca o bucată de plastic, interiorul obrajilor uscat, aspru, nu-și putea nici măcar mișca buzele, buzele pe care gura femeii lăsase, atunci când le sărutase, o urmă neplăcută de căldură, pătrunzătoare ca un fir însuflețit de febră. Își coborî privirea către băiețel. Îl ținea strâns de mână și se uita la el cu ochi mari, imobili, parcă fixați cu adeziv pe chipul de un alb cadaveric. Creatura aceea era copilul lui. Copilul lui adevărat. Primul lui copil. Câți copii avusese cu Laura? Doi? Da, doi. Și nepoți? *Aveam șase nepoți, Laura. Șase. Și-al șaptelea era pe drum. Încă puțin și-am fi avut șapte nepoți, nu e uluitor? Atunci, cum pot fi toate astea reale? Cum?*

Se clătină ametit, agățat de corpul femeii, cu buzele pulsând, apoi ceva ca o creangă uscată îi trosni în creier și-l făcu să se strâmbe de durere.

Noi amintiri îi devastară mintea, detașate cu rapiditate din zone până atunci nebănuite ale memoriei. Le simți cum forțează intrarea, aglomerându-se și împingând cu zgomote de os frânt, până ce depășiră obstacolele care le țineau îngrădite și parazitară toate

gândurile care-l preocupau în acea clipă. Le asimilară, se hrăniră cu ele, crescură din resturile lor – toate concurând la alcătuirea unei viziuni atât de tăioase și de tulburătoare, încât sensul ei se devoră pe el însuși, dispăru instantaneu, iar lui nu-i rămase decât ecoul trecerii ei fulgerătoare – o durere albă, concentrată în spatele pleoapelor, care explodă după aceea ca o bilă de flăcări, incendiindu-i tâmplele și dezintegrându-i câmpul vizual. Se luptă să respire, sufocat, icni după aer, pe urmă se pomeni privind drept în ochii femeii blonde, care-l susținea cu fermitate și încerca să-i zâmbească.

— Așa... acum o să treacă... în curând o să scapi de toate astea. Nu te împotrivi. Doar câțiva pași... Vreau să-ți spun că am luat Croitorul până aici. Știu că nu prea-ți place, dar eram prea tensionată ca să conduc.

Ajunseseră în dreptul ușii. Avu timp să observe încrețiturile apărute pe suprafața ei înainte de a se retrage în același mod cu cea a camerei în care se trezise cu câteva ore în urmă. Dar trecuseră ore, ori doar câteva zeci de minute?

86 de ani... 86 de ani... 86 de ani...

Ceva asemănător cu o adiere de vânt îi răcori fața și îi descâlci gândurile. Era afară? Ușa se închise în spatele lor cu un clipocit și tresări fără să vrea. Femeia se împinse ușor în el, cu mare grijă, pe urmă îl sili să înainteze, în timp ce privirea obturată de ultimele rămășițe ale viziunii de mai devreme i se limpezea, aju-

tată parcă de rafalele tot mai puternice ale vântului, care aduceau cu ele un iz tonic, curat, aproape îmbătător.

Realiză că păşeau pe-un soi de platformă – nu putea să-i estimeze corect mărimea, dar nu era foarte întinsă – acoperită în parte de dantelele vaporoase ale unei perdele subţiri de ceaţă luminoasă, care se înălţa până la nivelul gleznelor. Ceva mai departe se zărea conturul unei protuberanţe ciudate şi, deasupra ei, pe fondul unui cer albastru-violet, Konstantin K. putu vedea clădirile unui oraş gigantic. Un adevărat amalgam arhitectonic, construcţii înalte şi subţiri, ridicate din materiale ce reflectau într-un mod straniu nuanţele cerului, fapt ce le conferea un aer de maiestoasă fragilitate, iar printre ele o mulţime de puncte ce se deplasau cu o mare viteză, prinzând din zbor reflexele lor colorate, puncte despre care îşi închipui că nu puteau fi altceva decât un soi de vehicule. Priveliştea nu-i stârni nicio reacţie şi nicio emoţie – se simţea doar buimac, obosit şi foarte îndurerat.

Vântul bătea tot mai tare.

Femeia îl îndrumă către protuberanţa aceea bizară, ce vibra încet, agăţată de marginea platformei. La prima vedere părea o creatură mare, lipsită de picioare, impresie întărită şi de învelişul multicolor, în aparenţă organic – dar nu putu observa prea multe detalii şi nici nu avu timp să-şi pună întrebări, pentru că femeia blondă făcu un semn cu degetele, o por-

țiune a protuberanței se ridică aidoma unei elitre, iar ei pășiră înăuntru, întâmpinați de un aer umed, dulce, care aproape că îl făcu să vomite.

Nu-ți place să mergi cu Croitorul...

În interior nu se afla nimic în afară de trei umflături în formă de glob. Pereții transparenți, ce vibrau asemenea unor membrane sensibile, îi permiteau să vadă tot ce era afară – clădirile, platforma învăluită în ceață, silueta albă, impersonală a clădirii pe care-o părăsise, odată cu fosta sa viață și cu Laura, odată cu tot ce gândise și trăise, odată cu tot ce avusese o semnificație. *Poate că ăsta e iadul*, se gândi și, cumva, această idee îl liniști. Trebuia doar să-și ofere un răgaz, să se odihnească, apoi să reflecteze la ce avea de făcut. *Nu-ți face griji, Laura, nu-ți face griji...*

Femeia îl așeză pe unul dintre globurile din centrul acelui spațiu ciudat, apoi ea și băiețelul luară loc pe celelalte două. Imediat umflăturile își schimbară culoarea, se lățiră și se transformară, luând exact forma de care corpurile lor aveau nevoie pentru a se simți confortabil. Un zumzet scurt se auzi și o vibrație îi urcă prin tălpi, ceea ce însemna probabil că straniul „vehicul" se pusese în mișcare. Ridică palmele. Cu degetele răsfirate își masă tâmplele. O migrenă ușoară îi umbrea fruntea. Femeia se aplecă spre el, îi luă palmele în ale ei, apoi îl sărută.

— Ești bine, murmură ea. Ești bine. Știu că te simți rupt în două, știu că simți că părțile nu se potrivesc. Te gândești la tot ce s-a întâmplat acolo, te gândești

la *ei*... te gândești la *ea*... Ai încredere, realitatea se va corecta, așa cum se întâmplă întotdeauna. Ai să realizezi cât bine ți-a făcut acestă ispășire, cât de îngrozitoare a fost viața pe care

(și brusc își aminti numele ei, numele soției sale, dar era ca și cum nici nu și-l amintea, mintea refuza să-l accepte, nu avea ce căuta în memoria lui – ieși din capul meu, ieși!)

ai trăit-o. E un lucru bun că s-a întâmplat acum și nu mai târziu. Ai nevoie doar de puțină odihnă. Totul se va întoarce la tine, o să găsești răspuns la toate întrebările, o să înțelegi de ce în lumea noastră e necesară această ispășire, de ce ne temem de ea și ne-o dorim, totodată.

Laura, te iubesc...

Prin membranele transparente se vedeau edificiile orașului uriaș, trecând unul după altul, filtrând nuanțele fantastice risipite de cerul albastru-violet.

— În curând nici n-o să te mai gândești la ce s-a întâmplat. O să pătrunzi exact semnificația acestei experiențe, hidoșenia locului îngrozitor pe care l-ai părăsit. O să-ți dai seama de ce nimeni nu vrea să se mai întoarcă acolo vreodată. Auzi? Nimeni nu mai vrea să se întoarcă acolo.

Privi, cuprins în îmbrățișarea scaunului, liniile multicolore ale clădirilor, iar mâinile i se răciră în palmele ei. Închise ochii.

— Există un început pentru toate, murmură el, neauzit.

Oglinda-de-apă

1.

Râsetele, totul începuse cu râsetele...

Balta era chiar la picioarele ei, dar mai mult ca sigur ar fi plecat fără ca măcar s-o observe și numai acest gând era suficient să-i trimită fiori de spaimă pe șira spinării. Pe de altă parte, de ce să se fi uitat într-o baltă? Ce motive ar fi avut orice om normal să se uite într-o baltă?

Dar râsetele, sunetele acelea răutăcioase, lipsite de orice compasiune, chicotelile încărcate de uluire și dezgust ce izbucniseră brusc în fața băncii pe care stătea așezată, o făcuseră să iasă din starea indusă de cartea deschisă pe genunchi și să-și dea seama cât de expusă, de vulnerabilă era în fața privirilor aruncate în direcția ei.

Nu... nu... te rog... nu astăzi...

Dacă râsetele ar fi fost de femeie, poate ar fi trecut mai ușor peste ele, însă erau râsete de bărbați, de bărbați tineri, iar acest lucru o rănea mult mai tare, pentru că lovea exact la rădăcina celor mai intime dorințe

ale ei. Nu se putuse împotrivi, trebuise să ridice privirea – îi văzuse cum treceau prin fața ei, doi tineri de douăzeci – douăzeci și cinci de ani, dându-și coate cu fețele înroșite de râs, făcând semne obscene pe când se îndepărtau pe alee și o studiau fără nicio jenă.

Își strânsese imediat umerii și se ghemuise pe bancă. Erau râsete pe care le cunoștea bine. Le auzise foarte des, într-o formă sau alta, în cei trei ani de când începuse să-și piardă controlul asupra greutății. Reușeau să-i distrugă echilibrul de fiecare dată când le auzea – deși în nenumărate rânduri le judecase la rece, obiectiv, în momentele de liniște, și reușise să le dizloce mecanismele superficiale bucată cu bucată.

Mintea ei ceda totuși întotdeauna – pur și simplu nu se putea obișnui cu privirile, chicotelile oamenilor de pe stradă, iar lucrurile se înrăutățiseră mai mult în ultima perioadă. Știa că luase în greutate, știa că era *grasă* – în ultimul an, peste cele 120 de kilograme mai pusese încă cincisprezece – așa că în momentul acela, sensibilă sub ochii celor doi bărbați, înfășurată în rochia ei înflorată care i se mula pe formele revărsate pe banca de la umbra arbuștilor de hibiscus, făcuse ceea ce făcea întotdeauna în astfel de momente – încercase să dispară, să se facă nevăzută.

Pe stradă, un astfel de punct ar fi putut însemna orice. Vitrina unui magazin. Afișul colorat al unui film de la cinematograf. Geamul unei mașini. Aici, așa cum stătea așezată, își lăsă ochii să alunece la piciorul băncii

unde, presărată pe margini cu câteva frunze și cu un chiștoc de țigară umflat la unul din capete, ca un debarcader în miniatură, sclipea o baltă de vreo treizeci de centimetri, adunată într-o adâncitură a asfaltului.

...Plecați, plecați, plecați...

Râsetele îi răsunau puternic în urechi, deși bărbații se îndepărtau. Fixă mica întindere de apă, își plimbă privirea peste marginile neregulate presărate cu resturi vegetale. În adâncul ei unduiau insesizabil crengile teilor de deasupra și printre ele se vedea, departe, un petec senin de cer.

Un nou pufnet răutăcios îi strânse inima. Doamne, ce și-ar fi dorit ca în momente ca acela să i se îngăduie accesul către o zonă magică, o zonă de forță care să-i ofere curajul să ridice privirea către cei care râdeau de ea, să le spună clar, *„da, puteți face asta acum, dar eu de fapt nu sunt așa, nu m-ați judeca dacă ați înțelege cum am ajuns în starea asta"* și astfel să-și ofere satisfacția demnității, revanșei!

Dar ea căuta întotdeauna refugii, mereu refugii. Vizuini unde să se ascundă și să aștepte pericolul să treacă. Iar acum avea balta asta. O baltă. Ciudat că lucruri de genul ăsta i se întâmplau numai pe stradă. La serviciu reușea să le facă față în alt mod. Avea destui ani de vechime și experiență ca să impună respect datorită eficienței sale, iar colegii de muncă îi treceau mai ușor cu vederea aspectul. Aici însă, afară, era vulnerabilă, o femeie obeză pe o bancă în parc, cu rochia

suflecată peste gambele ca niște butuci, iar sufletul ei nu avea nicio putere să îndure.

Miron, unde ești? Unde ești când am atâta nevoie de tine?

Balta îi absorbi privirea și gândurile.

Râsetele se disipară în jurul ei ca un abur toxic, zăvorâte dincolo de zidul pe care mintea învățase fără voie să-l înalțe ori de câte ori era nevoită să se apere. Zulufii ei, scăpați din pieptănătura neglijentă, se iviră în centrul micii întinderi de apă, apoi își văzu și chipul, la început neclar, acoperind petecul de cer, apoi tot mai limpede, pe măsură ce râsetele se îndepărtau.

La început nu-și dădu seama la ce se uita – pentru că nu se aștepta să-și vadă altceva decât fața.

După ce trecură câteva secunde – una, două, trei – și privirea cuprinse detaliile reflexiei din baltă – patru, cinci, șase – gura i se deschise fără voie și din piept îi țâșni un suspin adânc de surpriză, însoțit de-un junghi care-i traversă pieptul de la stânga la dreapta, făcând-o să se lipească, speriată, de spătarul băncii.

Se uită în jur. Era din nou singură. Bărbații dispăruseră. Stătea pitită pe băncuța dintre tufele de hibiscus, soarele se strecura printre frunzele teilor din parc, desenând pete tremurătoare pe asfalt, păsările ciripeau pe ramuri și, de undeva de departe, înfundat și monoton, se deslușea murmurul traficului din centrul orașului.

Iar balta sclipea chiar acolo, la douăzeci de centimetri de piciorul ei drept, iar în adâncul ei... se scu-

tură înfiorată, cu vaga durere lăsată de junghi încă jenându-i respirația. *Trebuie să fi fost o iluzie optică. Altă explicație nu există.* Râsetele o smulseseră prea brusc din starea indusă de lectură, bătea puțin vântul, balta făcea mereu vălurele, asemenea unei mări în miniatură, iar asta te putea înșela destul de ușor. Destul de ușor, într-adevăr.

Căută în poșetă, scoase un baton de ciocolată și până nu-l termină, nu mai aruncă nicio privire la piciorul băncii. În tot acest timp se strădui să nu se gândească la nimic. Abia după ce mototoli ambalajul și se șterse la gură, își lăsă din nou ochii să alunece către petecul de apă.

De data asta, icnetul care-i țâșni din gât fu puternic și sonor – slavă Domnului că nu era nimeni prin preajmă – și-o mână îi țâșni involuntar la gură, încercând să-l înăbușe.

Ce naiba mai e și asta?

Își mușcă buzele, apoi coborî mâna și și-o lăsă să se odihnească pe sâni.

Chipul reflectat acolo era, fără îndoială, al ei. Amănuntele care-o făcuseră să tresară erau însă și ele în continuare acolo. În loc de fața unei femei obeze, cu gușă și obraji puhavi, cu gura ca o tăietură într-o bucată de aluat, o privea un chip pe care nu-l mai văzuse de foarte multă vreme. Un chip aproape uitat, un chip îngropat sub sute de amintiri și regrete, pe care îl mai putea găsi doar în pozele care-i rămăseseră de când

făcuse facultatea – chipul încrezător al unei fete de douăzeci și trei – douăzeci și patru de ani, cu o privire ușor zeflemitoare, pometi ascuțiți și o gură cu buze groase, întredeschise într-un surâs asortat perfect căutăturii ironice. O tânără ce clipea odată cu ea, cu zulufii părului cârlionțat zbârliți în toate părțile, cu o mână ridicată la piept, peste sâni, exact ca ea.

Acolo, în baltă, se vedea chipul unei tinere frumoase, cu viața scăpărând în priviri – fața ei de la douăzeci și trei de ani.

Bătăile inimii îi urcară în gât, dar de această dată reuși să rămână nemișcată, cercetând fix reflexia. Mintea îi plutea într-un abur ușor, umed, iar urechile începuseră să-i ardă.

— Cum naiba, murmură în barbă, aiurez? M-am tâmpit de tot...

Buzele femeii din baltă se strâmbară și pronunțară aceleași cuvinte. Clara simți iarăși junghiul din piept. Încercă să-și regleze ritmul respirației. O adevărată nebunie. Ce putea să însemne?

După o secundă, se aplecă din nou.

Tânăra era, bineînțeles, acolo. Zâmbea și avea în ochi o lucire hipnotică. Aerul din jur deveni brusc fierbinte, dificil de respirat. Rămase o vreme cu ochii în baltă, fără a reuși să se gândească la nimic concret, apoi, dintr-un ungher umbrit al minții, îi răsări o idee.

Scotoci prin poșetă, scoase telefonul și și-l lipi de obraz, cu ecranul în jos. Tânăra din apă procedă la fel.

Clara făcu o poză și privi rezultatul. Nu ieșise foarte bine. Chiar așa cum era însă, în fotografie se găseau destule detalii ce te făceau să-ți dai seama de conformația chipului oglindit în apă. Iar de sub buclele alea cârlionțate zâmbea într-adevăr o femeie tânără, o femeie care era și nu era ea... așadar nu putea fi vorba de o simplă iluzie. Ce se vedea în baltă, reflexia total neobișnuită, se dovedea a fi un fapt real. *Real, Doamne-Dumezeule, dar cum să fie posibil? Astfel de lucruri nu se întâmplă, e de-a dreptul absurd.*

Sufletul ei acceptase însă pe jumătate ideea și o căldură plăcută îi invadă dintr-odată vintrele, însoțită de furnicături excitante, o senzație ce mai că semăna cu un început de orgasm. Strecură telefonul în poșetă, apoi se aplecă iarăși deasupra bălții. Femeia îi zâmbi, iar furnicăturile din abdomen deveniră mai intense.

— Cine ești? murmură Clara. Hmm?... Cum ai ajuns acolo?

Versiunea ei mai tânără își mișcă buzele în același ritm cu ea, punându-i aceleași întrebări imposibil de răspuns.

Reflexia era tânără. Reflexia era frumoasă. Reflexia era ea.

Tulburată, urmări conturul buzelor, linia nasului, încercă să ghicească după sclipirea ochilor ceva care să ofere o justificare acelei apariții ciudate, pe urmă ridică mâna și-și dădu cârlionții blonzi după ureche, studiind mișcarea mâinii delicate a femeii din baltă,

care făcu același lucru, deși parcă mai încet și mai grijuliu, ca și cum ar fi îndemnat-o să-i privească cât mai atent chipul.

Iar Clara Teodorescu o privi.

O jumătate de oră mai târziu, stătea în aceeași poziție. Nemișcată, complet absorbită, cu palmele transpirate pe materialul rochiei întins pe genunchi, transfigurată de starea de bine pe care i-o transmitea reflexia. Și probabil ar fi stat așa încă multă vreme dacă n-ar fi făcut-o să tresară un sunet, un sunet foarte bine cunoscut, ce anunța sosirea celui mai aprig dușman al ei.

Gruuuurrr... orchhhh...

Se îndreptă amorțită și își mângâie abdomenul.

Stomacul îi chiorăi din nou, mai tare, un sunet urât, prozaic, și foamea începu s-o roadă cu dinții ei mici și strâmbi, undeva în adâncurile pântecului. Încercă s-o ignore o secundă, deși știa bine că nu se putea împotrivi multă vreme. Aruncă ochii pe telefon, la ceas, și se încruntă.

Venise în parc pe la ora zece. Citise vreo oră, apoi trecuseră prin fața băncii bărbații aceia – își amintea că înainte de venirea lor strecurase un ochi pe telefon și era unsprezece fără cinci, iar acum trecuse de ora unu. Cum naiba? Se uita în balta aia de două ore?! Ar fi jurat că nu trecuseră mai mult de zece minute. De fapt, *simțea* că nu trecuseră mai mult de zece minute. Atunci?

Își mângâie iarăși abdomenul, apoi bagă într-o doară mâna în geantă, scotocind după vreun sandviș ori vreo ciocolată rătăcită, înainte de a se apleca către chipul de la piciorul băncii.

— Încă nu mi-ai spus nimic, șopti foarte încet. Cine te-a adus acolo? Hmmm...? Nu vrei să-mi răspunzi? O să te găsesc aici când mă întorc? Promiți că n-o să dispari?

Ești o proastă, veni un gând brusc.

Se îndreptă de spate.

Nu sunt proastă, își răspunse singură. *Vreau doar să mai aștept puțin, atâta tot.*

Știa că nu acesta era adevărul. Pur și simplu îi era frică să plece. Îi era teamă că, odată ce s-ar fi ridicat de pe bancă și s-ar fi îndepărtat câțiva pași, năluca ascunsă pe fundul bălții ar fi dispărut pentru totdeauna, și cu toate că această temere era la fel de irațională ca și imaginea care-o alimenta, nu-și putea reprima sentimentul de panică.

Stomacul îi chiorăi încă o dată – monstrul începea să-și piardă răbdarea, pornise să se foiască în culcușul său, zgâria cu colții pereții vizuinei în care stătuse pitit până atunci și nu putea face nimic altceva decât să-i asculte chemările. Clara își cuprinse cu privirea corpul mătăhălos, revărsat pe bancă, apoi scrâșni din dinți, furioasă, își vârî degetele în papuci și se ridică cu un icnet de efort.

— Ufff, hai fată...

Lucru ciudat, când își dezlipi trupul de lemnul băncii, încercă o foarte curioasă senzație fizică. De parcă ceva s-ar fi desprins de pe corpul ei, de parcă s-ar fi dedublat cumva și o mică, dar credincioasă parte a ei – poate cea a cărei reflecție strălucea în ochiul de apă – ar fi rămas în continuare în acel loc, ca să vegheze asupra lucrului care-o făcuse să simtă primul fior adevărat de bucurie în mai bine de trei ani de zile.

Sentimentul, deși bizar, o liniști.

Zâmbi fără să vrea în timp ce-și dezlipea, prin rochie, chiloții de fesele asudate.

Porni greoaie în șlapii ei roz, iar când ajunse la capătul aleii, întoarse capul – banca era la locul ei, lunguiață, scundă, protejată de tufele de hibiscus, iar jos, pe ciment, balta strălucea apărată în adâncitura ei înconjurată de frunze, oferind acelui spațiu o aură de protecție aproape magică – ca și cum ar fi fost intrarea în teritoriile unei lumi pline de promisiuni și de revanșă.

Clara zâmbi din nou, apoi porni mai departe.

2.

„... bărbatul fusese condamnat pentru propagandă teroristă și ieșise din închisoare în urmă cu o săptămână. După ce a înjunghiat pe stradă mai multe persoane, aparent la întâmplare, a fost împușcat de polițiști și..."

Clara închise televizorul, cu palmele lipicioase de brânză. Își supse degetele, cu farfuria plină de firimi-

turi așezată pe burtă. Alte două farfurii mânjite de resturi de mâncare se aflau puse una peste alta în apropierea ei, pe canapea și, ca întotdeauna în astfel de momente, imediat ce înghiți ultima bucată de mâncare, iar fălcile i se opriră din mestecat, simți un acut sentiment de frustrare și vinovăție care se așeză deasupra senzației de sațietate, oferindu-i o stare generală de îngrijorare melancolică, de cele mai multe ori foarte greu de suportat.

Din fericire, nu dură mult.

Îi cunoștea mecanismele, felul de funcționare. Aștaptă liniștită, respirând cu gura deschisă, cu ochii pironiți în dreptunghiul negru al televizorului, în vreme ce prin fereastra deschisă pătrundea, cu adieri moi, vântul călduț al începutului de septembrie. Monstrul se domolise, în sfârșit. Dormea încolăcit în adâncul trupului ei, cu ghearele lungi băgate sub el și coada înfășurată în jurul corpului, satisfăcut de cele două porții de spaghete și de jumătatea de pizza rămasă de dimineață.

După câteva clipe, Clara se simți, în mod ciudat, chiar mulțumită, deși acest moment de după mese era, de obicei, foarte delicat. Dar ziua aceasta avea ceva special, nu? Avea ceva în plus. Nu conta cât mâncase, ori cât avea să mai mănânce până seara, era bucuroasă, și chiar dacă acest sentiment fusese creat de-o halucinație, adevărul imprimat de aceasta în memoria ei era mai mult decât satisfăcător.

Luă farfuria de pe burtă și-o puse peste celelalte, apoi se uită încântată în jur. Apartamentul părea atât de luminos! Pereții, tavanul, mobila, ușile, toate erau inundate de-o secretă irizație transparentă ce le făcea parcă să se miște și să respire în ritmul răsuflării sale.

Adună cu palma căuș firimiturile de pe bluză, luă farfuriile, se duse la bucătărie și le puse în chiuvetă, peste cele rămase de dimineață. *O să spăl totul diseară*, se hotărî în timp ce deschidea frigiderul și lua o sticlă de acolo, cercetându-i conținutul, *oricum o să se mai adune până atunci* – pe urmă căută un pahar, îl umplu până la jumătate și puse vodca la loc pe raft.

Alcoolul îi căzu în stomac ca o săgeată.

Își trecu o palmă peste subsuorile asudate. Rochia i se lipise de burtă și de sâni. De obicei, în weekend, după ce mânca la prânz, obișnuia să se întindă, doar în chiloți, pe canapeaua din camera de zi și să doarmă o oră-două, înainte de a ieși mai pe seară la o plimbare scurtă, însă acum era mult prea surescitată.

Vodca îi înnoda gândurile. Apartamentul devenise acum mai luminos. Până și parchetul strălucea.

Se duse în dormitor, își trase din mers rochia transpirată peste cap și-o aruncă pe pat. Căută în șifonier o bluză printre cele așezate aiurea pe umerașe, apoi se aplecă și scotoci într-un sertar după o pereche de chiloți. Le puse pe toate pe pat, pe urmă se îndreptă, răsuflând cu dificultate. Se mișcase prea repede și obosise. Se simțea totuși bine, impregnată de-o ener-

gie bizară, cum nu mai experimentase demult, dar se părea că trupul ei nu era de acord cu starea transmisă de creier și îi amintea fără nicio milă de piedicile puse de propria greutate.

Încet, fată, încet...

Suspină, cu ochii îndreptați către peretele pe care se afla ușa dormitorului. Acolo, străjuită de-un dulăpior pe care se găseau mai multe bibelouri și o mică bibliotecă cu patru etajere, se afla o oglindă înaltă până aproape de tavan, în care se reflecta cea mai mare parte a camerei – patul nefăcut din spatele ei, șifonierul și o poză mare, alb-negru, înrămată și fixată pe perete, lângă noptiera din dreapta patului.

Se obișnuise atât de mult cu acest decor, încât corpul ei, conturat chiar pe mijlocul oglinzii, din cap până-n picioare, părea doar un prieten intim, pe care avea nevoie să-l întâlnească din când în când ca să se consoleze ori să-și descarce sufletul.

Știa că majoritatea persoanelor obeze detestau oglinzile și se fereau să-și studieze propria reflecție, însă ea avea nevoie să se privească uneori cu atenție, nu pentru că i-ar fi plăcut ceea ce vedea, ci mai ales pentru a căuta sprijin moral în imaginea aia grotescă, a femeii cu coapsele noduroase și pântecul revărsat. Deoarece ea nu era creatura aceea, știa că e mai mult și putea fi mai mult, iar nepotrivirea dintre ceea ce simțea și ceea ce reflecta oglinda, impertinența propriului trup, nesimțirea cu care se eliberase de con-

trolul ei, o îndreptățeau să spere – oricât de absurd era acest sentiment uneori – că odată și odată, acea persoană care fusese avea să se întoarcă ca să distrugă pentru totdeauna reflecția morbidă din cadrul oglinzii. Iar astăzi se întâmplase un lucru ce-i apărea ca o confirmare și-o încurajare și-n acest caz, totul urma să fie...

Râsetele celor doi bărbați din parc se întoarseră în memoria ei ca un vânt funebru și se proiectară prin ochii ei asupra imaginii din oglindă, mânjind-o cu emanațiile lor puturoase. Se scutură de amintirea dezagreabilă, apoi se răsuci, astfel încât să-și poată privi din profil pântecul și curbele noduroase ale feselor.

— Bună, murmură, aproape fără să-și desfacă buzele.

Pentru prima oară de când începuse să se îngrașe, formele acelea nu i se mai păreau hidoase, ci promițătoare și proaspete, ascunzând nebănuite resurse de frumusețe ce abia așteptau să iasă la iveală. Suprapus peste al ei, chipul din baltă plutea eterat, agățat de conturul propriei fețe, vălurind ușor, ca un semn al unei sperate și mult așteptate victorii.

Își mângâie cele două rânduri de burți de sub care chiloții nici măcar nu se vedeau, dând impresia că e cu desăvârșire goală, apoi rămase cu ochii fixați pe fotografia alb-negru de la capul patului.

Da, ceea ce văzuse în parc putea fi o iluzie. O halucinație. O materializare a dorințelor ei ascunse. A nevoilor ei. Dar *trebuia* să fie mai mult?

Tu ai făcut asta, Miron? gândi.

— Tu mă vrei iarăși frumoasă? continuă, de această dată cu voce tare.

Ideea o atrăgea, dar formulată în cuvinte suna aberant.

Fotografia înfățișa un bărbat cu bărbia lată și obrajii supți – urechile clăpăuge îi dădeau un aer jovial, însă ochii pierduți în orbite se alimentau dintr-o tristețe dulce-amăruie greu de plasat, ce dădea ansamblului o impresie de mare în reflux, de portal către o dimensiune ascunsă, greu de conceput. Probabil, cine l-ar fi văzut pe stradă, și-ar fi zis că are o față interesantă, fără a se gândi prea mult la asta, dar pentru Clara, acolo se afla imaginea fericirii ei pierdute. Atât mai rămăsese. O poză ce proiecta în prezent o frântură de timp moartă ca și bărbatul pe care-l înfățișa, păstrată doar de memoria ei și de nimic altceva.

Oare de câte ori plânsese îngenuncheată în fața fotografiei, de câte ori nu țipase furioasă cerându-i să se întoarcă, doar ca să se masturbeze apoi zeci de minute în șir, amintindu-și clipele petrecute împreună, dorindu-și cu o ardoare dementă să-i simtă din nou greutatea trupului, zvâcnetele bazinului împins în ea – la urma urmei, era o femeie tânără încă, inima îi ardea de dorință, de nevoia de dragoste și totul se terminase înainte ca el să construiască întreaga dimensiune a fericirii pe care și-o imagina pentru amândoi. Trăise alături de el cei mai frumoși ani din viață, iar când Miron

murise în accidentul acela groaznic, pe Oituz, simțise, pur și simplu, că putrezește pe dinăuntru. La aflarea veștii picase într-un scaun, într-o stare de semileșin, și rămăsese acolo minute în șir, fără să-și poată clinti măcar pleoapele.

Se cunoscuseră într-un început de vară, începutul de vară în care ea împlinise douăzeci și patru de ani. Tocmai se angajase la departamentul de contabilitate al unei firme de electrocasnice. El lucra acolo ca șofer și intraseră fără voie în contact de mai multe ori.

Legătura se înfiripase natural, fără ca vreunul dintre ei să plănuiască ceva – practic, sufletele lor se conectaseră și-și dăduseră frâu liber instinctelor fără întrebări, de parcă ar fi fost doi vechi parteneri ce s-ar fi întâlnit din întâmplare și ar fi continuat o relație care, din cine știe ce motiv, nu ajunsese la punctul în care trebuia să ajungă pentru a deveni importantă ori decisivă. Ea avea pe atunci aproape optzeci de kilograme, dar arăta mai degrabă ca o femeie impunătoare decât ca una grasă. O femeie zdravănă, cu un echivoc aer de superioritate întipărit pe figură, aer ce-și trăgea seva mai degrabă dintr-o naivitate aproape adolescentină, decât din îngâmfare. El, un bărbat înalt, nu prea arătos, cu puțină școală și principii simple – avea totuși un grozav simț al umorului și răspundea, în cel mai deplin fel posibil, tuturor nevoilor ei de afecțiune.

Nu durase mult până să descopere că aveau pur și simplu nevoie unul de altul – și asta nu pentru că se

completau neapărat, ci mai degrabă pentru că fiecare era o confirmare, o justificare a gândurilor și impulsurilor celuilalt. Nu conta ce făceau împreună – se plimbau, vorbeau, povesteau despre locurile unde copilăriseră, luau masa ori înșirau banalități – se simțeau extraordinar de bine unul în compania celuilalt.

Începuseră să facă dragoste la fel de firesc precum intraseră în vorbă, se mutaseră într-un apartament închiriat aproape de firma unde lucrau și se căsătoriseră după nici opt luni de relație, fără ca vreunul dintre ei să-și contacteze rudele sau prietenii.

Ani uimitori, ireali, crescuți dintr-o realitate ce existase dintotdeauna înăuntrul lor și care găsise posibilitatea să se materializeze datorită simplului fapt că avuseseră norocul să se întâlnească. Nu prea mulți oameni de pe lume puteau spune așa ceva.

După înmormântare rămăsese o lună închisă în casă, neagră pe dinăuntru, lipicioasă, putredă, fără să poată lua nicio decizie, cu damful împuțit al morții împresurând-o din toate părțile. Trecutul rupt de ea, rostogolit departe, fără putință de întoarcere și prezentul ca o scară șubredă ce încerca să urce spre un viitor ce se prăbușea deja asupra ei, ca un imens plafon întunecat ce amenința să strivească tot ce-i aparținea. Nici nu mai avea lacrimi să plângă, se ofilise.

Începuse să mănânce ca să-și alunge oboseala și spaima. Începuse să mănânce de teamă, de vinovăție. Începuse să mănânce ca să simtă că face ceva, să se

miște, începuse să mănânce ca să alunge miasma morții din jur.

Nu se gândise nicio clipă serios să-și ia viața, constituția sufletească nu-i permitea așa ceva, dar se *gândise* cum avea să găsească resursele pentru a merge mai departe fără Miron. Bărbatul pe care-l iubise putrezea în pământ, făcut bucăți de camionul care-i strivise mașina. Nimic nu-l mai putea aduce înapoi. Ajunsese astfel să îngrijească, să hrănească monstrul ce-i dădea oricum de mult târcoale, și găsise în mâncare forța de a se opune spaimei, depresiei, puterea de a deschide ochii în fiecare dimineață, fără a realiza capcana în care aluneca inexorabil, fără a-și da seama că durerea ei era doar frontiera ce-o trecea într-o altă zonă de suferință, pe care nici n-o presimțea măcar.

Până în momentul în care, încet-încet, începuse să scoată din nou capul în lume, când îndrăznise să se întoarcă la serviciu, era deja prea târziu.

Durerile ei – de orice fel – deveniseră strâns conectate cu senzația de foame și la cel mai mic semn de disconfort alerga imediat la frigider. Fusese nevoită să-și schimbe garderoba, obiceiurile, și de unde până atunci nu dăduse nicio atenție părerilor celorlalți, privirile oamenilor care treceau acum pe lângă ea pe stradă îi distruseseră complet încrederea în sine, îi corupseseră toate ideile pe care le construise despre valoarea propriei persoane. Cu toate acestea, nu se putea opri. Mânca încontinuu.

La serviciu, pe stradă, se scula noaptea de două-trei ori. Pofta era de nepotolit. Se gândise în nenumărate rânduri să-și adune curajul să înfrunte monstrul care devenea tot mai autoritar cu fiecare zi ce trecea, însă ori de câte ori se încuraja să găsească metode să-l doboare, era oprită de gândul viclean că avea totuși destule motive să-i fie și recunoscătoare – o ajutase până la urmă să supraviețuiască, să treacă peste moartea lui Miron și poate că prețul plătit nu era chiar atât de mare.

Iar acum întâmplarea asta ciudată din parc... Ce putea să însemne? Părea răspunsul unei mai vechi dorințe de-a ei, pe care nici măcar nu avusese curajul s-o scoată în față, s-o analizeze, totuși... Miron murise și poate că... suferise destul.

Simți o ușoară presiune în tâmple, ca și cum spațiul camerei se strângea în jurul ei, apoi se răsuci ca să se uite iarăși în oglindă. Da, fusese o femeie frumoasă... Odată, demult... dar putea fi din nou frumoasă. Putea, sigur putea. Iar dacă imaginea din parc fusese o halucinație, o iluzie optică provocată de împrejurări nefavorabile, poate că era totuși un semn, o alarmă pornită de mintea ei pentru a-i arăta exact în ce moment delicat al existenței ajunsese.

Cum rămânea atunci cu poza de pe telefon?

O căută și-o cercetă din nou. Părea acum mai întunecată. Trăsăturile nu se distingeau foarte bine, fața era negricioasă, ambiguă. Tot privind-o, o cuprinse

neliniștea. Lăsă telefonul din mână și se învârti o vreme prin casă. Nu realiză când începu să se îmbrace. Se trezi trăgându-și o rochie peste cap, apoi picioarele o conduseră la bucătărie, unde îndesă într-un rucsac o caserolă cu mai multe bucăți de friptură de pui, câteva batoane de ciocolată și o sticlă cu apă.

Trebuia să se întoarcă acolo.

Să experimenteze din nou sentimentul pe care-l avusese când privise reflexia din apă; voia să se cufunde iarăși în acea atmosferă vindecătoare oferită de propriul chip întinerit – iar dacă totul fusese doar o impresie, ei bine, trebuia să afle și asta...

— Gata, își spuse încet. Liniștește-te. Totul e cum nu se poate mai bine.

Ezită o clipă, luă o sticlă de suc de un sfert, o goli în chiuvetă, deschise frigiderul, scoase vodca, umplu sticluța și-o puse în rucsac, lângă cea cu apă.

Cinci minute mai târziu, ieșea din bloc și-o lua către parc.

3.

Se încălzise și era puțină lume pe străzi la ora aceea, iar acest lucru o făcu să se simtă foarte bine. Nu dorea să atragă atenția. Până în apropierea parcului merse destul de repede, însă chiar la intrare se opri, săgetată de-un gând neplăcut. Se vedeau câțiva oameni pe alei – unii se plimbau, alții se jucau cu copiii – dacă în acea

clipă unul se afla așezat pe banca... ei? Uitându-se în balta în care ea se uitase mai devreme?

Inima începu să-i bată mai repede. O arsură îi traversă stomacul și broboane de transpirație îi pudrară instantaneu fruntea. Se clătină, cu rucsacul agățat neglijent pe umăr brusc foarte greu, de parcă ar fi avut pietre înăuntru și o năpădi un val de spaimă irațională, de gelozie și de teamă, ca și cum i se furase ceva la care ținea enorm. Se simți nedreptățită, înșelată, iar ochii i se umplură de lacrimi, asta până ce făcu involuntar un pas, intrând în umbra copacilor, iar teama o părăsi dintr-odată, împreună cu gândul care o generase, ca și cum ar fi trecut printr-un filtru gigantic ce-i curățase brusc toate reziduurile din minte. *Trebuie să te liniștești, Clara. O iei razna. Nu e nimeni acolo. Iar dacă este... ei bine, o să aștepți până pleacă. Dar nu e nimeni, auzi? Nu e nimeni.*

Imediat ce intră pe alee, răsuflă ușurată. Banca era goală. Jumătate în soare, jumătate în umbră. Balta sclipea pe partea cu soare. Scotoci în rucsac, scoase sticluța cu vodcă, trase un gât, apoi înaintă cu pași hotărâți.

Sclipirea apei o hipnotiza. Se juca cu privirea ei.

Banca se afla pe o alee micuță ce făcea legătura între alte două, mai lungi, traversând în semicerc o porțiune cu mai mulți tei și arbuști, fiind ascunsă între câteva tufe de hibiscus, astfel încât rareori era ocupată. Razele de soare cădeau oblic printre ramurile copacilor,

jucând pe scândurile vopsite în verde, și Clara trecu cu capul sus, privind balta cu coada ochiului, în timp ce se așeza pe partea umbrită, cu rucsacul alături și înghițea o altă gură de alcool din sticluța de suc.

Nu bătea niciun fir de vânt. Aerul era încremenit. Totuși, apa sclipitoare părea să facă vălurele și depresiuni ciudate, care se uneau și se topeau unele în altele, agitată de-un straniu freamăt intern, asta până ce Clara își puse sticla la loc în rucsac și rămase nemișcată, cu ochii asupra ei. Inima i se liniștise. Spaima sufocantă de mai înainte se distilase într-un fel de abur cald ce-i cobora spre stomac și se simțea ușor amețită din cauza sentimentului eteric de fericire care-o învăluise așa, dintr-odată, trimițându-i furnicături plăcute în toate extremitățile corpului.

— Ia să te vedem. Ce mai ascunzi acum?

Se uită în baltă.

Chipul era tot acolo. Surâzător, proaspăt ca înainte, încadrat între marginile murdare ale ochiului de apă, cu ramurile teilor și petecul de cer deasupra. Părea și mai luminos acum, mai atrăgător. De pe buzele desfăcute picurau minusculi stropi strălucitori, ce se uneau într-un șirag sub bărbie, împrumutând trăsăturilor feței o luminiscență stranie ce-l făcea să pară și mai real, ca și cum scufundat în acel loc ar fi fost capul unei persoane adevărate și nu o simplă reflexie.

Clara analiză încântată năluca, timp de mai multe minute, apoi se încruntă. Mijì ochii, coborî capul. I se

părea, ori balta se micșorase? Oare? Din câte-și amintea, cu câteva ore-n urmă arăta un pic altfel. Privi din nou. Nu, nu se înșela. Acolo unde balta legănase chiștocul de țigară ce închipuia un mic debarcader, apăruse un fel de spumă alburie care se zvânta pe asfalt. Același lucru se vedea și-n partea de jos, aproape de bărbia imaginii – ceea ce însemna că apa se evapora. Tresări. Nu se gândise la asta.

Întinse degetele către ochiul de apă, gata să-l atingă, apoi se retrase, mușcându-și buzele. Nu se simțea pregătită să abandoneze acel miraj. Încă nu-i absorbise toate ramificațiile, existau atâtea lucruri pe care dorea să le... Nu... Nu trebuia să lase reflexia să dispară. Cel puțin pentru o vreme. Acum, că se convinsese că nu era doar o nălucire, avea nevoie de ea mai mult ca niciodată. Șovăi, mușcându-și mereu buzele, apoi îi veni o idee.

Deschise fermoarul rucsacului, scoase sticla cu apă, îi deșurubă capacul și, cu mare grijă, turnă din ea, pe o margine a ochiului de apă, un fir străveziu de lichid. Chipul din baltă începu să se tulbure, să facă valuri. Surâsul se transformă într-o grimasă morbidă, reluată la nesfârșit între încrețiturile fine ale peliculei superficiale de apă, se încreți, se deformă, apoi se arătă din nou, decupat perfect între marginile înnegrite ale adânciturii din asfalt.

Balta își recăpătase dimensiunile. Clara râse, cu o palmă presată peste sânii uriași, mai fericită decât își

amintea să fi fost vreodată. Încremeni pe bancă, într-o contemplație mută, cu lumina soarelui jucându-i pe coapse și pe umăr.

Seara o prinse în același loc. Transpirată, cu gâtul uscat, cu junghiuri în spate, mișcându-se instinctiv de pe-o fesă pe alta ca să nu amorțească de tot, incapabilă să-și desprindă ochii de pe imaginea care i se părea tot mai mult o proiecție a propriului viitor, un semn, o încurajare, un punct vital ce se lega de-o hotărâre ce urma să-i afecteze întreg cursul vieții. Nu întâmplător apăruse tocmai când auzise râsetele bărbaților dimineață. Ceva se petrecuse atunci, se declanșase ceva, un fenomen cu semnificații mai adânci decât își putea da seama. Iar dacă totul se desfășura numai în mintea ei, nu era acesta un lucru suficient, nu era oare destul dacă însăși ființa ei intimă hotărâse că este vremea pentru o schimbare și alesese o astfel de manifestare pentru a-și face înțeles mesajul?

Clara rămase pe bancă. Tot foamea fu cea care o făcu să ridice, în sfârșit, capul și să se uite în jur. Foamea, plus constatarea amară că mâncase cam tot ce-și luase în rucsac și nici măcar nu știa când. Numai gândul că a doua zi era duminică o convinse pe deplin să-și adune ideile risipite – gândul că avea o zi întreagă la dispoziție să se bucure de reprezentarea viitoarei sale fericiri. Aproape începuse să se însereze când o luă din loc, tot întorcând cu regret capul la fiecare doi pași, iar când coti la dreapta, un fir de vânt

ridică un norișor de praf și de mici frunze uscate, acoperind cu totul intrarea pe alee, ca și cum o cortină magică bloca acum accesul către ceva ce nimeni nu mai trebuia să vadă.

4.

Se culcă devreme, după ce înfulecă o porție uriașă de lasagna rece, de la frigider, fără să mai facă duș, tocmai în ideea de a trece mai repede peste perioada incomodă a nopții, care-i ridica nerăbdarea la cote de nesuportat. Dormi însă foarte prost. Se trezi aproape din oră-n oră.

Sări la un moment dat din pat transpirată, gemând, cu o spaimă neagră în inimă. Cămașa de noapte i se lipise de corp. O aruncă și se întinse la loc goală, dar cerșafurile începură s-o ardă, s-o mănânce, iar când le aruncă și pe acestea, plonjă cu capul înainte, timp de-o oră, într-un somn adânc, întunecat ca o baltă de păcură, care aproape o sufocă până când deschise iarăși ochii – numai pentru a aluneca într-o serie de episoade de somn dantelate de coșmaruri și reflexii macabre.

Niciuna nu semăna cu cealaltă, toate aveau forme ori străluciri proprii, precum și traiectorii absolut diferite, totuși se succedau într-un fel ce crea impresia că erau legate cumva.

Iar din drumul lor haotic, din ciocnirile lor fulgerătoare, se dovedi până la urmă că așa și era – pentru că

sfârșiră prin a țese de jur-împrejurul lor nenumărate aure spinoase de iridescențe care se împletiră unele cu altele, apoi explodară legate împreună într-un coșmar luminos și trist ce-o înconjură din toate părțile, scăldând-o în strălucirea lui sumbră.

Și ea plutea, plutea în acest coșmar, plutea și se legăna pe-o mare nesfârșită, lungită în patul ei, goală, revărsată peste cearșafuri, iar la capul patului, pe tăblie, stătea suspendată poza lui Miron, vălurind în aerul greu, Miron cu fața lui lungă și ochii melancolici, cu gura strâmbată de efort, pentru că-i spunea ceva, niște cuvinte pe care abia le auzea...

Când se ridică pe coate ca să le deslușească mai bine, cuvintele se revărsară calde și moi în atmosfera leșioasă, iar Miron spunea mereu „poți fi din nou frumoasă, Clara, poți fi din nou frumoasă", spunea asta întruna, pe un ton egal, în ritm cu legănările mării, ca pe-o incantație străveche, misterioasă, privind-o cu ochii lui adânciți în fundul orbitelor de culoarea noroiului, din care picurau din când în când stropi negri ce se spărgeau de tăblia patului.

Iar când se ridică de-a binelea în fund și se uită în jur, observă că marea era formată toată din mici chipuri umane, nu mai mari decât o monedă, mici chipuri surâzătoare, vesele, și *toate* ale ei, și fețele acestea minuscule clipoceau și-i spuneau „poți fi din nou frumoasă, Clara, poți fi din nou frumoasă". Până să se dezmeticească cu totul se uniră într-un chip imens,

într-o față întinsă cât marea și poate dincolo de ea și chipul râse, susură, iar când ajunse în dreptul gurii lui îi zise „frumoasă Clara", apoi o înghiți dintr-o sorbitură.

Se trezi asudată, urlând, dar uită imediat visul care-o deșteptase, pentru că era deja duminică dimineață și își închipuia că are toate motivele să fie fericită.

5.

Următoarea săptămână se scurse într-un mod foarte ciudat.

Unele zile fură atât de lungi, încât Clara avu impresia că nu o să se sfârșească niciodată, altele se terminară într-o clipită, iar altele se dovediră a fi alcătuite din mici secvențe independente, separate, fiecare cu conținutul și sensul ei propriu, îndrumate într-o singură direcție doar de eforturile ei de a se deplasa din cadrul uneia în cel al următoarei. Episoade și momente ce duceau însă invariabil în același loc – la intrarea aleii unde se afla băncuța înconjurată de tufe de hibiscus.

Duminică fusese o zi perfectă.

Rămăsese în parc toată ziua, de dimineață până seara, ridicându-se de pe bancă doar din când în când, să facă doar câțiva pași și să se scuture de amorțeală, mereu cu ochii la petecul negru din adâncitura asfal-

tului, mestecând dintr-un sandviș sau dintr-o bucată de ciocolată. Orele treceau fără ca măcar să-și dea seama. Nu depășise încă momentele de fascinație trezite de descoperirea sa. Stătea minute lungi cu ochii pironiți asupra reflecției surâzătoare, apoi se ridica, ieșea de pe alee ca să cerceteze cu privirea cuprinsul parcului, ca în eventualitatea în care cineva ar fi apucat-o în direcția ei, să se întoarcă și să arate că băncuța aceea era *ocupată,* că îi *aparținea,* după care se ducea să se așeze, numărându-și bucuroasă pașii, respirațiile, de parcă ar fi urmat etapele unui ritual la capătul căruia ar fi așteptat-o o răsplată demult promisă și îndelung dorită.

Cu mare greutate se convinse luni să se îmbrace și să se ducă la serviciu. Impulsul inițial fusese să ceară câteva zile libere – dar o minusculă parte lucidă a minții îi șopti că n-avea niciun rost, că trebuia să-și cântărească pașii cu grijă, așa că, până la urmă, făcu duș, se îmbrăcă și se duse. După program sări într-un taxi și plecă imediat în parc – era o zi senină, caldă de septembrie, iar balta era tot acolo, cu tot ce era în ea, iar acest lucru o liniști atât de mult, încât plânse de fericire la marginea ei, adăugând lacrimile la apa din sticluța pe care-o folosea ca să redea bălții dimensiunile de mai înainte.

În pofida senzației că timpul trecea într-un mod atât de dezordonat, după acea zi totul deveni mult mai ușor. Treptat, pătrunse într-o altă zonă, unde ima-

ginea aceea, a propriei vitalități, care-i domina toate senzațiile, crescu atât de mult încât îi permise să-și regăsească și partea rațională, cea care-i îngădui într-un final să pună un pic de distanță între gânduri și să chibzuiască atent la ipotezele ce-i apăreau rând pe rând în minte. În acest fel, după alte câteva zile, reuși să-și creeze un ritm, să integreze în el orele greu suportabile de la serviciu, să le ajusteze pe neastâmpărul plin de promisiuni, pe fericirea ce-o aștepta la sfârșitul fiecărei zile.

Și, bineînțeles, începu să-și facă tot felul de planuri.

Încă nu avea nicio explicație pentru apariția efectivă a feței din baltă. Acest lucru nu o deranja totuși, pentru că demult nu se mai gândise la propria persoană fără să simtă nicio durere, ci dimpotrivă, doar speranță și încredere. Devenise supraponderală din cauza suferinței, dar dacă dorința ei subconștientă de a fi din nou prețuită și iubită, așa cum fusese de soțul ei, crease acest îndemn, reflexia uimitoare a unei viitoare fericiri, era de-ajuns s-o pună la treabă pentru îndeplinirea visului ei.

Pe de altă parte, Miron o îndemna să meargă mai departe. N-avea nicio îndoială. Îi spunea clar să-și vadă de viață și, cu toate că îl iubea în continuare din tot sufletul, avea nevoie să fie strânsă în brațe, alintată, alinată, și asta nu doar în amintirea unor clipe ce n-aveau cum să se mai întoarcă.

Așadar, era momentul unor decizii noi. A unor iubiri noi. Iar pentru asta... trebuia să fie din nou frumoasă. Trebuia să obțină din nou acel chip, așa cum i se înfățișa printre undele sclipitoare și resturile de frunze veștede. *Și o să-l am*, își spunea hotărâtă, zi după zi.

poți fi din nou frumoasă, Clara, poți fi din nou frumoasă

Până la urmă, reuși să-și găsească noi preocupări chiar în timpul orelor de serviciu. În momentele mai libere începu să intre pe net și să caute tot felul de rețete și diete, idei pentru mâncări care slăbesc, pastile minune, pachete de slăbire, rețete de slăbire fără înfometare și tot felul de alte lucruri de acest fel, diete pe zile, diete sănătoase, diete ușoare, cu puține calorii – le compara, le tria, încerca să-și dea seama care e cea mai potrivită pentru felul ei de apetit. Pentru că nu se putea întâmpla totul peste noapte, nu?

Treptat, începu să-i vorbească reflexiei din baltă despre aceste lucruri, precum și despre multe altele. Inițial ezitant, simțind o anumită jenă față de ea însăși, apoi tot mai relaxată și încrezătoare.

Balta o privea, zâmbea, își încrețea undele. Clara îi vorbea mereu. Simțea ceva din vechea ei încredere în viață întorcându-se bucățică cu bucățică în fiecare zi și deja privirile celor din jur nu o mai deranjau atât de mult. Imaginea femeii uriașe, cu hainele fâlfâind pe corp, rostogolindu-se de-a lungul trotuarelor, cu fața luminată de-un surâs grotesc, trezea trecătorilor

grimase care ricoșau acum din ochii ei ca niște săgeți abătute de-un scut uriaș – balta îi dădea putere, speranță, o determina să se gândească la ea ca la persoana ce urma să devină și nu la cea care era acum. Uneori chiar își imagina că următoarea dată când avea să se privească în oglindă urma să vadă exact ceea ce-și închipuia că trebuie să vadă.

Luna septembrie și-o bună parte din octombrie, trecură suprapuse peste aceste noi senzații și preocupări.

Nu aduse nicio schimbare în dietă, nici în alte obiceiuri alimentare, dimpotrivă, în acest timp luă în greutate încă opt sau zece kilograme, din cauza frenezie cu care mânca în timpul petrecut în parc, dar acest lucru nu o îngrijora absolut deloc. *Mai întâi mintea trebuie convinsă, apoi trupul o va asculta,* își zicea, când, pierdută în examinarea viitoarelor bucurii, uita de prezent și se complăcea în contemplarea momentelor de fericire ce aveau să vină. Da, da, mânca mai mult ca niciodată, însă în mintea ei acest lucru constituia doar o fază de care creierul avea nevoie pentru a se ajusta pe noile idei de dorință, iubire și fericire, iar apoi, decizia finală și hotărârea de-a o duce la îndeplinire urmau să vină firesc, fără niciun efort.

Până atunci ronțăia biscuiți și ciocolată și turna în baltă apă din sticlă pentru a păstra prospețimea reflexiei.

...frumoasă...

Până la jumătatea lunii octombrie vremea s-a menținut caldă, mult mai caldă decât ar fi fost firesc în acea perioadă, însă după 15 veniră câteva zile foarte reci, cu vânturi puternice. La buletinele meteo au fost anunțate ninsori pentru sfârșitul lunii, dar Clara habar n-avea de toate astea, pentru că urmărea foarte rar știrile și continua să se ducă zi de zi în parc, fără să-i pese de vreme ori de capriciile ei.

Într-o seară, pentru că-i era un pic cam greață după ce înfulecase o porție uriașă de fettuccini cu sos de roșii și-o pizza întreagă, se așeză pe canapeaua din camera de zi, cu un pahar de vin alb în mână, ca să urmărească reluarea la tv a unui love-story pe care nu avusese răbdare să-l vizioneze până la capăt cu o seară înainte. Aproape ațipise, cu picioarele desfăcute pe fotoliul tras în fața canapelei, când o deșteptă un foșnet ciudat, ce venea parcă din direcția ferestrei. *Fâșșș – fâșșș – fâșșș, fââșș – fâșșș* – un sunet slab, anonim, pe care-l confundă la început cu propria respirație. Chiar se gândi că adormise și începuse să viseze, când un bufnet scurt izbi geamurile – o rafală de vânt probabil – și Clara deschise larg ochii, vărsând ultimul strop din paharul cu vin pe cămașa de noapte.

Se dezmetici, căscă amorțită, apoi își rostogoli trupul pe-o parte. Se sculă și se duse la fereastră. Îndepărtă draperia. În prima clipă văzu doar strălucirile portocalii ale becurilor de pe marginea străzii, apoi

mici străfulgerări îi curentară câmpul vizual și clipi buimacă, cu nasul aproape lipit de geamul rece. Lumina becurilor era tăiată de rapide săgeți sclipitoare ce se învârtejeau și zburau înainte de-a dispărea în întunericul străzii.

Afară începuse să ningă.

Ningea.

Aleile din fața blocurilor erau deja albe, ca și capotele mașinilor din parcare și ramurile desfrunzite ale teilor. Ningea tot mai abundent și-un strat subțire, alb, începuse să se aștearnă pe pervazul ferestrei chiar în timp ce se uita afară. Priveliștea îi provocă o scurtă strângere de inimă, deși nu-și dădea prea bine seama de ce. Foarte bine, ningea. Și ce? N-avea prea mare importanță. Doar mai ninsese și altădată, nu? Iar a doua zi era sâmbătă, venise weekendul și avea astfel două zile întregi la dispoziție ca să...

Cu un geamăt, se retrase de la fereastră, iar carnea de pe brațe începu să-i zvâcnească, agitată de niște spasme inexplicabile.

Se strădui să-și păstreze cumpătul, dar spaima începuse deja să urle în ea și nu găsea niciun motiv justificat pentru a-i potoli țipetele. Balta, ce-avea să se întâmple cu balta? Dacă ningea, ce-avea să se întâmple cu balta ei? Putea îngheța, putea să se amestece cu zăpada, să fie spulberată de vânt, putea... *Nu te prosti*, încercă din răsputeri să se calmeze, *dacă o să fie acope-*

rită, zăpada o să se topească și o vei găsi tot acolo. Nu va fi absolut nicio diferență, te agiți degeaba.

Carnea brațelor continua să-i zvâcnească – era vorba de viitorul, de fericirea ei, trebuia să facă ceva, oricât de inutil ar fi fost gestul, trebuia să se asigure că totul rămânea așa cum fusese și până acum.

Haide, haide odată. Mișcă-te.

Cu inima-n gât, se duse la cuierul din hol, trase pe ea o pereche de blugi, încălță cizmele, își îmbrăcă pardesiul, luă din poșetă o sticluță cu apă, apoi se duse la cămară și alese de-acolo un castron din plastic pe care-l strecură la piept. *O s-o acopăr și gata,* își spuse copilărește. *O s-o acopăr și totul o să fie bine.*

Zece minute mai târziu, alerga pe aleile parcului, gâfâind, trăgând în plămâni, odată cu aerul înghețat, fulgi mari de zăpadă, ținând piept rafalelor vântului cu bărbia vârâtă în gulerul pardesiului și mâinile întinse înainte, într-un efort de a-și cumpăni mai bine greutatea corpului. Nu mai ieșise niciodată noaptea în parc. Nu se vedea țipenie de om, vântul îi șuiera în urechi, totul părea îndepărtat, străin, iar luminile felinarelor scânteiau răutăcios printre vârtejurile de fulgi care, însuflețiți de-o voință sinistră, îi căutau cu obstinație nasul și gura, îi acopereau ochii, făcând parcă tot ce le stătea în putere s-o oprească din drum.

Castronul i se mișca în palton, ridicat pe sâni odată cu răsuflarea pripită. Junghiuri fierbinți îi străbăteau membrele în timp ce alerga pe alei – o siluetă stranie,

cu părul ud ridicat în laţe lungi şi braţele orbecăind, cu tălpile cizmelor bufnind pe asfaltul pe care se învolbura zăpada pe jumătate topită.

Reuşi până la urmă să se orienteze. După ce se împiedică de câteva ori pentru că încercase să meargă cu spatele ca să-şi poată ţine ochii deschişi mai multă vreme, intră pe aleea cu băncuţa.

Totul era acoperit de zăpadă.

Scoase castronul de la piept, îl aruncă jos, apoi se puse în genunchi şi începu să sape plângând la piciorul băncii. Împingea zăpada cu palmele, râcâia cu degetele şi-n curând unghiile ei se opriră în crăpăturile adânciturii care delimita micul ochi de apă. Acolo, în adânc, sclipea ceva, sclipea ceva nelămurit, lăptos şi fantomatic, aşa că începu să arunce zăpada tot mai repede şi mai repede, gâfâind, plângând disperată, iar când se aplecă în sfârşit ca să deslueşească mai bine ce anume strălucea acolo jos, văzu...

6.

... râsetele, râsetele acelea... totul începuse cu râsetele...

7.

Felix P. nu era un bărbat prea simpatic.

Viaţa nu-i oferise multe şanse, iar pe cele care se iviseră le distrusese din cauza egoismului ori pur şi

simplu a nepăsării. Nu-l interesau deloc problemele altora, era ultimul om de la care te-ai fi așteptat să primești ajutor. Disprețuia societatea, cu toate regulile și principiile ei, ura religia, istoria, știrile și singurul motiv pentru care mergea la slujbă zilnic, era ca să se asigure că are cu ce să-și bea mințile seară de seară. De aceea, când auzi geamătul venind de pe-o alee din apropiere, nici măcar nu întoarse capul. *Vreun vagabond...*

Ninsese toată noaptea, dar soarele se arătase încă de dimineață. Zăpada se topea deja, curgând în pâraie sclipitoare printre dalele aleilor, iar Felix mergea cu capul în pământ, cum îi era obiceiul, mahmur și într-o dispoziție foarte proastă. Ghetele îi plescăiau în bălțile proaspete și singurul lui gând era îndreptat către cutiile de bere pe care le mai avea acasă în frigider.

Abia când geamătul se auzi pentru a doua oară încremeni, pentru că sunetul acela conținea ceva ce te silea să te oprești – nici măcar nu era un geamăt propriu-zis, ci mai degrabă un suspin – și cuprindea atâta nedumerire, atâta absență și rătăcire, încât îl trecură fiori pe șira spinării și se întoarse uimit, căutându-i sursa.

Puțin mai în stânga era o alee. Felix traversa parcul de aproape cincisprezece ani, dimineața, în drum spre serviciu și niciodată nu o observase – îngustă, mărginită de tufe înalte de hibiscus – probabil făcea legătura cu cea care ducea către ieșirea dinspre Est a parcului. De acolo se auzise sunetul, fără îndoială.

Se răsuci, nesigur. Ghetele îi străluciră, umezite de zăpadă. Făcu doi pași, ezită, apoi intră pe alee.

În fața lui se afla o bancă. Iar pe bancă, zgribulită și privindu-l fix, stătea o fată. O femeie. Părea să aibă douăzeci și cinci – treizeci de ani – ochi mari, albaștri, părul blond în dezordine, foarte frumoasă și cu o piele atât de albă, încât crea senzația de transparență. Se uita la el fără să clipească și stătea așezată acolo, înfofolită într-un amestec haotic de haine largi – un pardesiu descheiat de sub care se vedeau volanele unei cămăși de noapte, blugi albaștri ce-i atârnau lălâi pe coapse, iar picioarele, cu ciorapi roșii cu floricele, atârnau în fleșcăiala de pe jos. Lângă ea, pe bancă, se vedea un castron de plastic care se umpluse de zăpadă.

Felix înghiți, întinse mâna cu un gest reflex, ca pentru a testa fibrele realității ce susțineau acea apariție, pe urmă rămase prostit, uitându-se la fată și la hainele ei, fără a se putea hotărî dacă să mai facă un pas ori să se retragă, dornic parcă să scape de imaginea aceea, dar să o și mențină exact așa cum era, și asta dintr-o pornire care-i contrazicea toate instinctele.

E o hoață, nu-ți dai seama? gândi el. *O escroacă. Te-a atras aici și, din clipă-n clipă, prietenii ei or să sară din tufe și...*

Dar nu, nu era așa.

Ceva foarte ciudat se întâmplase acolo. Simțea asta. Fata nu părea rănită ori agresată, nici foarte speriată, dar hainele cu care era îmbrăcată și culoarea feței,

complet neomenească, în pofida trăsăturilor plăcute, o făceau să pară desprinsă de realitate, ca și cum ar fi fost doar o manifestare suprapusă peste ceea ce putea fi considerată de obicei lumea normală. Și aerul, aerul vibra... vibra încetișor în jurul ei, delimitându-i conturul trupului cu o precizie neliniștitoare... ca și cum s-ar fi reflectat în apă. Chiar poziția ei arăta nefiresc, așa cum stătea cu brațele încurcate în pardesiul imens și corpul răsucit, părând că suportă cu mare greutate constrângerile impuse de propriul trup. Felix își retrase mâna și înghiți din nou.

— Ce-i cu tine aici?... murmură. Te-ai rătăcit? Cum te cheamă?

Fata nu răspunse. Suspină doar și sunetul acela venea dintr-un loc atât de îndepărtat, încât se dovedi a fi mai mult decât bărbatul putu îndura. Scoase imediat telefonul și sună la poliție. Măcar atât putea face.

Un echipaj sosi în parc în mai puțin de cincisprezece minute. Felix încercă să le explice polițiștilor cât putu mai bine situația, abținându-se totuși să le împărtășească impresiile pe care acele cincisprezece minute petrecute în apropierea fetei le produseseră asupra lui, și fu de acord să-i însoțească la secție pentru o declarație. Urcă în mașină împreună cu fata.

O oră mai târziu, în timp ce se ducea către locul de muncă, ieșit de sub influența exercitată de prezența stranie a femeii, incidentul i se șterse aproape cu totul din minte, ca și cum creierul lui nu ar fi fost capabil

să găsească componentele necesare pentru a-l menține în memorie – se topi ca un fum, ca un strop de apă prelins pe perete, iar până seara abia își mai putea aduce aminte câteva frânturi din întreaga întâmplare.

La secție, fata refuză să răspundă întrebărilor polițiștilor. Ori, mai degrabă, nu reuși.

Imediat ce se așezase pe scaun, luase aceeași poziție pe care-o avusese pe banca din parc, cu brațele încurcate în pardesiu, corpul răsucit, și cu toate că la întrebările agenților părea într-adevăr dornică să răspundă, pur și simplu nu putea deschide gura. Ca și cum în spatele acelor buze ce fugeau uneori într-un zâmbet brusc, asemănător mai degrabă cu un spasm, nu s-ar fi aflat absolut nimic, nici dinți, nici limbă, nici coarde vocale, ci doar ceva întunecat și impenetrabil, lipsit de forța de a se face auzit.

Asupra ei nu avea niciun act – nici portofel, nici bani, absolut nimic. Polițiștii au încercat toată dimineața să-i afle măcar numele, dar femeia dădea doar ușor din cap și zâmbea. S-a avansat ipoteza unei răpiri, apoi s-a vorbit despre sechestrare îndelungată – fata nu prezenta niciun fel de urme de violență, nu părea nici în stare de șoc, nici foarte neliniștită, dar felul în care se uita la lucrurile din jur, felul în care le cerceta sau le cântărea din priviri, întărea impresia că-i erau cu totul nefamiliare.

Surpriza cea mare a fost când s-a constatat că nu avea nici măcar amprente digitale – mâinile îi erau

complet albe, lipsite de orice cută ori încrețitură în jurul articulațiilor falangelor, de parcă ar fi fost mâinile unui manechin și asta i-a împins pe oamenii legii la tot felul de presupuneri absurde, deși era foarte firesc ca ea să aibă astfel de mâini, pentru că exista, la urma urmei, doar ca manifestarea efemeră a dorințelor unei femei nefericite la care nu se gândea nimeni în clipa aceea.

... frumoasă... din nou frumoasă...

Către prânz, fata a fost condusă într-un birou să se odihnească. Un agent s-a oferit să se ducă să-i cumpere ceva de mâncare. Când s-a întors, a ciocănit la ușă, apoi a intrat. Fata nu se mai afla acolo. În scaunul unde se așezase imediat ce păși în birou se aflau doar hainele largi și mototolite în care fusese găsită, iar pe parchet se lățea o baltă mare de apă pe unde pluteau niște firișoare negre, greu identificabile, ce se agitau ca niște viermișori retezați.

După ce alergase în seara aceea furtunoasă în parc, Claudia Teodorescu dispăruse cu desăvârșire. Cei de la serviciu i-au dat câteva telefoane, o colegă de birou s-a dus până la ea acasă, a ciocănit în ușa apartamentului, nu a răspuns nimeni, a întrebat un vecin care ieșise pe palier dacă știe ceva, omul a ridicat din umeri și cum femeia nu avea prieteni, iar la locul de muncă îi erau cunoscute ciudățeniile și comportamentul, au trecut mai multe zile până ca cineva să-și facă cu adevărat griji în privința ei.

Asta a fost tot.

În acest timp, Felix. P a continuat să străbată parcul în fiecare dimineață în drum spre serviciu și în fiecare dimineață se oprea în dreptul unei alei mărginite de tufe de hibiscus și stătea acolo, preocupat, câteva secunde, chinuit de-o imagine vagă pe care încerca din răsputeri s-o cheme în memorie. Uneori se simțea tentat să se așeze pe băncuța pe care-o știa pierdută între tufe, dar nu îndrăznea să facă niciun pas în direcția ei. Dacă ar fi făcut acest lucru – el sau oricine altcineva, oricum pe acea alee rar trecea cineva – poate ar fi observat micuța baltă adunată într-o adâncitură a asfaltului, înconjurată de sfărâmături de frunze veștede și mici gunoaie aduse de vânt. Probabil s-ar fi așezat acolo și-și tragă sufletul ori să se gândească un pic la imaginea aceea rătăcită în cap și poate, într-un moment de visare, s-ar fi uitat în baltă. Și și-ar fi văzut propria reflexie.

Ori poate altceva.

Ar fi văzut chipul răvășit de spaimă al unei femei masive, cu obraji puhavi și buze răsfrânte, urlând înnebunită, fără a scoate un sunet, sub pelicula superficială de apă, agitându-se cu fața descompusă de groază, ridicând brațele rugător, schimonosindu-și gura în încercarea de a se face auzită, deși doar vântul fluiera ușor peste reflexia ei tremurătoare.

Ar fi văzut-o pe Clara Teodorescu, cum ținea în mână o sticluță de apă.

Ar fi văzut că părul îi era în dezordine, iar ochii aproape îi ieșiseră din orbite din cauza urletelor continue. Gușile îi tresăltau spasmodic sub bărbie, din nas îi țâșniseră bule de muci și dârele de lacrimi scurse pe obraji sclipeau între undele tremurate ale ochiului de apă de lângă piciorul băncii. Dar Felix P. nu a îndrăznit niciodată să intre pe alee, iar cei care au trecut pe acolo, visători ori preocupați, grăbiți ori pierduți în gânduri, nici măcar nu au observat mica adâncitură ce adăpostea oglinda-de-apă.

După acel sfârșit foarte rece de octombrie, vremea s-a îmbunătățit, iar noiembrie a început cu câteva zile foarte calde. Soarele strălucea, razele măturau aleile parcului, vântul abia adia și pe cer nu se vedea niciun nor. Balta a început să-și reducă dimensiunile – apa s-a evaporat încetul cu încetul și mai întâi frunzele de pe margini au rămas să se clatine veștede în mijlocul dârelor aproape uscate de murdărie, apoi contururile adânciturii s-au uscat și s-au albit, pe urmă câteva vrăbii au coborât acolo să bea și să se scalde, împrăștiind mare parte din conținutul nămolos.

Prizonieră acum între lucirile noroioase ale unui minuscul petec jilav, cuibărit între două pietricele colțuroase, Clara Teodorescu urla neauzită, turnând din sticluță puțina apă care-i mai rămăsese, încercând să mențină vie inima lichidă a bălții. Când ultimul ochi umed a clipit și s-a stins, iar pământul s-a zvântat, un scrâșnet s-a auzit de lângă piciorul băncii, asfaltul s-a

umflat ca de la o respirație, iar din adâncuri a urcat un suspin sfâșietor, atât de puternic, încât a făcut frunzele copacilor din jur să se scuture. Cimentul s-a crăpat, iar de jur-împrejurul adânciturii ce adăpostea balta, s-au lățit câteva dâre alburii, care s-au intersectat și au șerpuit, creând rapid conturul unui chip – un chip cu părul ridicat, ochi holbați și gura căscată într-un ultim răcnet mut de disperare, groază și moarte.

... totul începuse cu râsetele, cu râsetele acelea...

Balta se uscase.

A doua zi a început să plouă.

În numele tatălui

1.

— Nu știu ce să spun, George. Nu-mi inspiră deloc încredere. Ești sigur că asta-i adresa?

Bărbatul de la volanul mașinii își verifică telefonul, apoi miji ochii și privi îndelung casa.

— Recunosc că arată un pic ciudat, zise el, dar asta nu înseamnă că nu ne putem distra. Cred că nu e nevoie să-ți reamintesc că suntem în ultima etapă a călătoriei. Probabil cea mai importantă. Nu te mai gândi la trecut. Trebuie să profităm, să ne lăsăm în voia șansei, altfel tot ce s-a întâmplat până acum nu mai are nicio semnificație. Hai, curaj Tavis, doar n-o să mă lași baltă tocmai acum. Pentru că, să știi, orice ar fi, eu intru.

Tavis se încruntă, în timp ce-și căuta pachetul de țigări în buzunarul interior al sacoului, apoi se uită din nou la casă, cu o senzație de frig în umeri și în ceafă. Încă de ieri, de când ajunseseră în orășelul acela deprimant, nu se putuse scutura de senzația că e supravegheat încontinuu – de la ferestre, de pe străzi, acum din spatele brazilor uriași din grădina casei,

peste tot simțea ochi pătrunzători, lacomi, înregistrându-i cu voracitate fiecare gest, fiecare vorbă, cântărindu-i cadența mișcărilor, numărându-i pașii și ritmul cuvintelor. Și nu cu răutate ori cu ostilitate, ci cu o curiozitate anormală, de parcă ar fi căutat la el ceva ce și-ar fi dorit cu ardoare.

Trase până la urmă o țigară din pachet, fără a-și dezlipi ochii de la casă. O vârî între buze, se răzgândi, o scoase și rămase cu ea între degete. Copacii din grădină se mișcau ușor în bătaia vântului.

— Nu știu, repetă el. Poate trebuia să fi ales Bucureștiul.

— Prostii. Mie îmi place cum arată. George își băgă telefonul în buzunar. Uite cum facem. Intrăm, vedem cum e acolo, iar dacă ni se pare ceva în neregulă, facem cale-ntoarsă, apoi plecăm unde vrei – spre România ori înapoi la Sofia – și pretindem că nici nu ne-am oprit aici. Cum ți se pare?

— Habar n-am. Am un sentiment ciudat. Ca și cum nu ar trebui să fim aici. De parcă am încălca o proprietate sau ceva asemănător.

— Nu știi ce spui. Cât ai dormit tu la hotel, eu am tras o raită prin oraș, spuse George, luându-i țigara din mână, aprinzând-o apoi trăgând din ea, înainte de a i-o vârî între buze. Să știi că, în ciuda aparențelor, oamenii de aici sunt destul de cumsecade și dispuși să povestească tot soiul de chestii. Însă majoritatea au avut numai lucruri bune de spus despre locul ăsta.

Chiar și femeile. Ba chiar vorbeau cu mult respect, așa mi s-a părut.

— Cum spuneai că o cheamă pe stăpâna casei?

— Liudmila.

— Pono...

— Ponomariova. Liudmila Ponomariova. E un nume de familie destul de răspândit prin zonă. Se spune că strămoșii ei au avut în stăpânire o mare parte din acest ținut, plus alte câteva proprietăți prin regiunile învecinate.

Tavis trase din țigară fără a-și putea dezlipi ochii de la casa enormă care răsărea dintre brazi și pini, dominând strada și toate celelalte construcții din jur, în marea majoritate magazii ori căsuțe tradiționale, cu garduri mici, vopsite în nuanțe deprimante de verde și galben. Nu se zărea țipenie de om prin curți ori pe trotuare și, în vreme ce bătăile inimii i se întețeau, Tavis fu pentru o secundă convins că toate acele clădiri erau false, simple elemente de butaforie, ridicate într-o încercare neîndemânatică de a masca aspectul casei și de a-i oferi un aer cât mai firesc. Adevărul era că nu-și amintea să fi văzut vreodată o casă concepută în acel mod.

Fațada și o mare parte din aripa dreaptă, atât cât se vedea printre copaci, erau dominate de tot felul de balconașe, grilaje și ferestre neobișnuite, care, în ciuda așezării lor, se legau totuși într-un mod destul de armonios, însă în partea stângă, construcția părea că su-

ferise de-a lungul anilor o transformare ciudată, lăsându-se foarte mult într-o rână și dezintegrându-se sub asaltul a nenumărate turnulețe, metereze, arcade și donjoane minuscule, ca și cum din corpul clădirii ar fi crescut, ca o excrescență, un castel miniatural ce amenința să înghită treptat întreaga aripă a casei.

Acoperișul de tablă, vopsit în negru, era stricat de două cupole încărcate de sculpturi și de tot felul de ornamente aranjate unele peste altele, fără vreo preocupare pentru estetică ori pentru modul în care se potriveau în ansamblu.

Priveliștea acelei case bizare, pierdută printre trunchiurile brazilor și ale pinilor, înconjurată de vegetația abundentă din grădina împrejmuită de-un gard metalic scund, atrăgea privirea de oriunde te-ai fi aflat pe stradă și rămâneai fără voie mirat, cufundat în contemplarea acelui edificiu complicat.

Multe dintre ferestre erau deschise, iar perdelele lor colorate, ca și ramurile arborilor, se mișcau încet în bătaia vântului, cu mișcări contradictorii, hipnotice. Tavis simți iarăși cum i se accelerează bătăile inimii. În pofida celor spuse mai devreme, simți brusc nevoia să coboare din mașină. Să atingă mânerul portiței din fier forjat a grădinii. S-o deschidă, să pășească pe cărăruia acoperită cu dale de piatră printre care crescuseră în voie buruieni. Apoi, poate, să facă câțiva pași către pridvor, în nări cu mirosul florilor și să urce una sau două trepte, nu mai mult, doar cât să admire

mai de-aproape pereții cenușii ai casei, ba poate chiar să-i atingă înainte de a încerca să ciocăne ușor, foarte ușor în ușa care se lungea pe mijlocul unei arcade încărcate de sculpturi, ca o săgeată vopsită în albastru deschis.

Respiră profund, se scutură și închise ochii.

Ce-ai zice, Freda, dacă ai ști unde sunt acum? se întrebă.

Lângă el, George continua să vorbească, subliniindu-și cuvintele cu gesturi precise, așa cum făcea de obicei. Nu-l auzea. Gândurile întârziau îndreptate asupra fostei soții. Cine știe pe unde umbla acum. Nici nu era sigur dacă părăsise Glasgow-ul după divorț, poate că încă își făcea de cap pe acolo. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi luat în seamă propunerea prietenului său, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi îngăduit ca tot ce se petrecuse să-i corupă în întregime gândurile, cât de departe ar fi fost în stare să meargă?

Crezuse că Freda era femeia vieții lui și continuase să creadă asta și după tot ce-i făcuse, ba, într-un mod degradant și laș, chiar ar fi fost în stare să se înjosească numai ca să rămână a lui. Privind fața roșie, efervescentă a prietenului său, realiza că, într-un anumit sens, îi datora totul acelui om. El îl smulsese din întunericul care amenința să-l înghită, el îi deschisese ochii, el îl convinsese să vină în această vacanță, prezența lui îi era indispensabilă și acum, așa cum îi fusese dintotdeauna, încă din timpul liceului, când se cunoscuseră. Ținea mult la George. Era spontan, firesc,

nostim, tot ceea ce el nu fusese vreodată și bănuia că simțea față de el și o vagă curiozitate sexuală, însă ceva perfect inocent, un interes nelămurit ce nu se traducea într-o reală dorință fizică, ci se transforma, în păienjenișul complex al relațiilor lor, într-un element puternic care le consolida prietenia. Și cum îl lăsase pe George să plănuiască de la început toată călătoria, nu vedea de ce n-ar fi avut încredere în el tocmai acum, când erau atât de aproape de sfârșitul vacanței.

Oftă.

I se părea incredibil felul în care i se schimbaseră gândurile referitoare la Freda, modul în care o vedea atunci și felul în care o privea acum, după doar câteva săptămâni de voiaj prin orașele Europei.

Realiza că era vorba doar de o schimbare superficială, de un punct de vedere egoist, însă tocmai natura acestei schimbări îl făcuse să-și dea seama cât de nătărău putuse să fie. Prima oprire fusese Londra. De acolo se îndreptaseră către Europa de Vest și vizitaseră pe rând Olanda, Belgia, Franța, Austria și Elveția, înainte de a zbura spre Germania. Drumul urma să-i ducă apoi prin țările Europei de Sud, prin Grecia, Italia, Portugalia, Spania, înainte de a-și termina călătoria vizitând partea de est a continentului. „Nu-mi place să-ți tot repet asta, Tavis, dar o s-o fac până o să-ți intre în cap, îi spusese George la plecare. Nevastă-ta a fost o nenorocită. Până nu înțelegi chestia asta, nu o să-ți poți vedea de viață. Trebuie să te vindeci. Da, poate ție

ți se pare ridicol acum, dar te asigur că o să funcționeze. La întoarcere o să vezi altfel lucrurile, o să ai cu totul altă perspectivă și nici n-o să-ți mai pese de Freda și de infidelitățile ei."

Uluitor cât de multă dreptate avusese.

Da, o soluție stupidă, o chestie de adolescenți în călduri, o răzbunare cretină, dar, Doamne, cât de bine se simțise după ce ieșise din hotelul acela din Londra, cu gura uscată și inima bătându-i în gât, după ce George îi făcuse cadou roșcata aceea pistruiată – cum o chema, Adele, da, Adele. Dumnezeule, cum îl făcuse să transpire și să se miște. Abia împlinise optsprezece ani și îl storsese și de ultima picătură de vlagă. Iar de acolo totul fusese floare la ureche. Plănuiseră să se culce cu cât mai multe femei, de prin toate țările pe unde treceau, iar după ce părăsiseră Germania, unde rămăseseră vreo două zile ca să se „recupereze", Tavis se trezise cuprins de-un fel de consternare vinovată.

O parte a minții sale încerca insistent să-l convingă că până atunci se lăsase ghidat prin viață mai mult de idei ori de stări de moment decât de sentimente reale, preocupat fiind mai degrabă să se împace cu lumea decât să profite de ceea ce ea îi oferea. Descoperea, cu o anumită jenă, că îi plăcea acest stil de viață nesăbuit și frivol, lipsit de presiunea unor mari responsabilități. Dar lucrul care-l încânta cel mai mult era că, deși George avea un temperament complet diferit, ei doi

aveau mai multe lucruri în comun decât își închipuise vreodată. Căsătoria cu Freda fusese o greșeală grosolană, își dădea limpede seama. Fusese prea tânăr și nepriceput, iar cauza pentru care suferise ca un prost atâta vreme, era că se înșelase permanent asupra nevoilor sale. Împlinise douăzeci și șase de ani în primăvară, la urma urmei. Avea o viață întreagă înainte.

— George, începu el, dar se opri. Casa de pe cealaltă parte a drumului îi atrase privirile, sclipind din numeroasele ei ferestre în care se reflecta soarele, ca și cum ar fi încercat să-l hipnotizeze și să-i frângă șirul gândurilor. Îl iubea pe George, dar pentru prima dată în acel slalom dezordonat printre orașele Europei, așa cum îl vedea în acea clipă, aplecat, cu ochii mijiți și mâinile proptite pe volan, având pe față întipărit un zâmbet complet obscen, i se păru nesuferit. Tot ce-și dorea era să se întoarcă la hotel, să se încuie în cameră și să tragă un pui de somn.

Nu se gândise în niciun moment să obiecteze în privința destinațiilor alese de tovarășul său, dar acum nu se putea scutura de sentimentul că ceva nu era tocmai în regulă cu acel loc. Mai mult ca sigur oboseala și nopțile nedormite începeau să-și spună cuvântul.

Părăsiseră Bulgaria cu intenția de a se îndrepta către România și de a-și încheia excursia cu câteva zile de distracție deșănțată prin București. Din senin însă, George venise cu ideea că pentru ultima etapă a călătoriei aveau nevoie de ceva total diferit față de ceea

ce încercaseră până atunci și propusese țărișoara asta pierdută printre dealuri, cu un nume imposibil de pronunțat, înghesuită între Bulgaria și granița de sud a României, despre care aflase amănunte de la patronul unui bar din Sofia, unde își petrecuseră una din seri.

De la același patron auziseră și de fetele din casa doamnei Ponomariova și, după ce pierduseră încă o noapte prin capitală, în compania unor domnișoare cu variate talente, plecaseră dis-de-dimineață, încă mahmuri și după doar câteva ore de somn.

Tavis încercase în mai multe rânduri să rețină numele țării. Îl repeta obsesiv în minte, apoi îl pronunța cu glas tare, dar silabele care alcătuiau cuvântul interminabil conținea ceva care-i scăpa de fiecare dată, așa că renunță până la urmă să-și mai bată capul. Lucrul curios era că George nu părea să aibă nicio problemă cu asta. De fiecare dată când apărea în discuție cuvântul respectiv, îl intona cu o lejeritate surprinzătoare. „Paul mi-a spus că madam Ponomariova e destul de severă, dar tocmai de aceea fetele ei sunt numai una și una, zicea el. Nu numai că sunt toate tinere, binecrescute și pregătite să facă absolut orice, ci dispun și de niște talente remarcabile. Se duce și el acolo, ori de câte ori îi permit afacerile."

Tavis se mulțumise să murmure în barbă.

Țara i se păruse de la început cenușie și tristă, cu dealurile ei ascunse în vegetație pipernicită, pe jumătate uscată, ca arsă cu aruncătorul de flăcări și terenu-

rile cultivate cu pământul brăzdat de crăpături, pe unde colindau în voie cirezi de vaci costelive și turme de oi pe care nu părea să le supravegheze nimeni.

Satele prin care trecuseră erau la fel de cenușii ca și peisajul, cu case mici, simple, iar oamenii întâlniți, deși curioși și dispuși să le ofere toate informațiile necesare, aveau chipuri aspre, încruntate, pârjolite de vântul ce părea să bată mai tot timpul în acea regiune.

Țara părea înțepenită pe undeva pe la mijlocul secolului douăzeci.

Indicatoarele rutiere erau ilizibile, toate străzile neîngrijite și pline de gropi, iar de-a lungul lor întâlniseră mai multe căruțe trase de cai ori de bivoli decât mașini. Apoi mai era și senzația aceea stupidă, pe care nu și-o putea lămuri, de a fi încontinuu supravegheat, deși asta putea fi ușor explicată probabil de monotonia peisajului și de oboseala acumulată.

Drumul durase totuși mai mult decât se așteptaseră.

Fuseseră nevoiți să înnopteze într-un motel din apropierea unui orășel unde George culesese alte câteva informații despre doamna Ponomariova, precum și câteva recomandări privitoare la cea mai bună rută de urmat, înainte de a o porni iarăși dis-de-dimineață. Iar acum era ora nouă, iar ei opriseră în fața acelei case ciudate, ascultând zgomotele îndepărtate ale unui râu care curgea nu departe de acolo, privind copacii din grădină, cum se ridicau parcă în valuri, tot

mai înalți pe măsură ce urcau dealul aflat în spate, încununându-l cu un pâlc compact de trunchiuri și ramuri întrețesute.

Vântul continua să bată încet, iar când George întredeschise portiera mașinii, îi izbi un val de miros de fum, amestecat cu cel dulceag al florilor. Tavis se lăsă pe banchetă. George avea dreptate. La urma urmei, ce se putea întâmpla? Prietenul său avusese mereu instincte bune în astfel de situații. Părea născut să adulmece locurile unde se găseau cele mai bune femei.

— N-are un număr de telefon madam Ponomariova asta? întrebă, ca o ultimă încercare. Mergem și batem la ușă așa, pur și simplu? Nu mă simt confortabil.

— M-am interesat. Se pare că urăște telefoanele. Un soi de fobie sau așa ceva.

— Ah. În regulă, o să facem o încercare. Dar să știi că la cea mai mică chestie suspectă, zburăm imediat. De acord? N-am chef să plec de aici cu cine știe ce boală.

— Ai cuvântul meu. Crede-mă că nici eu.

Coborâră din mașină și se îndreptară către portița din fier forjat a grădinii.

Pe când traversau drumul, din colțul străzii își făcu apariția o căruță trasă de-un cal costeliv. Bărbatul de pe capră, un individ masiv, îmbrăcat cu un tricou răpănos, îi salută din cap când trecu prin dreptul lor, apoi calul ridică coada și lăsă să cadă pe asfalt trei baligi verzi, aburinde. Tavis își duse instinctiv mâna la nas.

— Iisuse, făcu el. Ce țară.

Căruța se îndepărtă.

George nu-i dădu nicio atenție. Îl prinse de braț și-l trase către poarta metalică ce stătea întredeschisă, împiedicată să se trântească de tulpina unui trandafir ce se frânsese de-a curmezișul aleii din dale de piatră.

— Grădina pare destul de bine îngrijită, remarcă el. Cine știe, poate ce-o să găsim aici o să ne facă să dăm uitării chiar și Parisul.

Tavis preferă să nu răspundă.

Urmară sinuozitățile aleii mărginite de flori de tot felul, ocoliră un mic bazin gol, invadat de plante agățătoare, și se îndreptară spre treptele care urcau în pridvorul casei.

După aspectul dezolant al zonelor deluroase și al câmpiilor cu pământul crăpat de arșiță pe lângă care trecuseră cu mașina, abundența florilor, a arbuștilor și a copacilor, crea un sentiment straniu de irealitate și Tavis avu din nou impresia de butaforie, de decor aranjat la repezeală. Dar nu putea, bineînțeles, să fie așa, doar vedea florile, putea pipăi scoarța rășinoasă a brazilor, iar când respira, în nări îi urca mirosul trandafirilor și al tufelor de mentă.

Se opri ca să privească mai bine în jur, apoi, un pic ametit, se luă după prietenul lui, care urca deja treptele. Ușa casei era la fel de ciudată ca și restul construcției. Vopsită în albastru și nefiresc de îngustă, cu clanța din bronz fixată foarte sus, aproape la nivelul

pieptului, turnată sub forma unui șarpe care-și cobora capul spre gaura cheii.

— Nu văd nicio sonerie, zise George. Cred că va trebui să batem. Și își termină cuvintele cu un ciocănit discret, care abia se auzi prin vacarmul ciripitului păsărelelor din grădină, ciripit ce deveni mai asurzitor îndată ce, de pe stradă, răsună nechezatul unui cal, urmat de hurducăielile unei căruțe. George nici nu-și retrăsese bine mâna, că din spatele ușii se desluși imediat o bufnitură însoțită de pași mărunți, ca și cum cineva care ascultase până atunci dinapoia ei s-ar fi retras repede, ca să nu fie auzit.

— Alo, strigă George, bătând din nou. Doamnă Ponomariova? Aveți musafiri.

Zgomotele care se distinseră după doar câteva clipe erau complet diferite față de cele dinainte. Scârțâitul unei uși. Un cor de glasuri tinere strigând ceva. Apoi o voce domoală care le răspunse, secondată de zgomotul unor pași grei, scârțâind pe dușumele.

Tavis respiră adânc, fără să-și dea seama că se retrăsese cu jumătate de metru înapoia prietenului său. Totuși trecură încă vreo două minute fără să se întâmple nimic și acesta se pregătea să bată din nou, când ușa se deschise și în pragul ei se ivi o femeie de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-un halat albastru, lung până la călcâie.

— Bună dimineața, domnilor, zise ea în limba engleză, cu un accent puternic, dar deloc neplăcut. Bine

ați venit în casa Ponomariova. Eu sunt Liudmila Ponomariova.

— Doamna Ponomariova, se repezi George să-i sărute mâna, fără să întâmpine nicio rezistență, bună dimineața. Sper că nu vă deranjăm. Am auzit o mulțime de lucruri bune despre acest loc și pur și simplu trebuia să vedem cu ochii noștri. Nu e prea devreme, nu?

— Fetele mele sunt întotdeauna bucuroase de oaspeți, la orice oră din zi sau din noapte, dragul meu domn, replică femeia, cu un zâmbet blând. Vă rog, nu stați așa, intrați. Cum spuneați că vă numiți?

În timp ce George făcea prezentările, Tavis își îngădui un moment să studieze pe îndelete femeia care bloca cu trupul ei imens întreg cadrul ușii. Nu era foarte înaltă, însă din întreaga ei făptură se detașa ceva copleșitor, intimidant, nu neapărat din cauza masivității trupului, gândi Tavis, ori a felului în care-și ținea capul când vorbea, puțin dat pe spate, de parcă ar fi încercat să domine tot ce intra în raza ei vizuală, ci mai degrabă a unei prezențe interioare deosebit de intense, ceva ce clocotea în profunzimile corpului ei, dând fiecărui gest și fiecărui cuvânt pronunțat o aură de finalitate ce nu putea fi contrazisă.

Halatul de culoare albastră o acoperea până la glezne, având pe revere și pe mâneci complicate modele folclorice țesute în galben și roșu. Aceleași modele se vedeau și pe cordonul care-i încingea mijlocul.

Era în picioarele goale, iar la încheieturile mâinilor purta câteva brățări subțiri de argint.

Părea să aibă între patruzeci și cinci și cincizeci de ani, totuși avea pielea chipului albă ca laptele și lipsită de orice rid. Ochii îi străluceau limpezi de sub părul lung până la umeri, iar impresia vârstei se detașa cumva doar din ansamblul trăsăturilor. Părea matură și tânără în același timp. O tânără plină de viață și matură într-n fel ancestral, pur, care-i trimise lui Tavis fiori prin stomac și îi întări penisul într-o jumătate de erecție. Se închipui o clipă strivit sub trupul acela uriaș, înfipt între sânii a căror forme umpleau halatul – femeia emana sexualitate prin toți porii, o sexualitate protectoare și feroce simultan, o sexualitate brutală, dar curată. Combinată cu prezența dominatoare, constituia o imagine în prezența căreia te simțeai fără voie impur, nedemn, grosolan.

În timp ce femeia îi invita înăuntru și închidea ușa, iar Tavis se apleca stângaci să-i sărute și el mâna, trăgând în piept aroma de lavandă de pe pielea fină, George făcuse deja câțiva pași prin hol, vorbind încontinuu, așa cum făcea de fiecare dată când se afla într-un loc pe care nu-l mai vizitase.

Era încă un talent pe care Tavis îl invidiase dintotdeauna. Acea abilitate de a părea de la început un obișnuit al locului pe care-l vizita pentru prima oară – din primul moment părea de-al casei, felul lui de a

fi insufla încredere oamenilor întâlniți și reușea să se facă imediat plăcut.

— Doamnă Ponomariova, zicea el, dați-mi voie să vă spun că aveți o casă extraordinară. Într-adevăr spectaculos. Lucrările acestea sunt originale? arătă el către câteva miniaturi agățate deasupra unui cuier sculptat.

— Absolut toate, zâmbi femeia. Spuneți-mi domnilor, sunteți englezi?

— Scoțieni. Din Glasgow.

— Nu cred să fi primit vreodată vizita unor compatrioți de-ai dumneavoastră. Ne faceți o mare bucurie... Fiți bineveniți în casa noastră. O să vă simțiți foarte bine aici, vă asigur. Cred că au coborât și fetele și ne așteaptă. Să mergem în camera de zi. Vă rog, urmați-mă domnilor.

George îl prinse pe Tavis pe după umeri și îi aruncă o privire de genul, ei ce mai ai de spus acum? – apoi amândoi o urmară pe femeie, studiind jocul feselor de sub pânza halatului. În timp ce mergea, Liudmila Ponomariova bătu de câteva ori din palme, ca pentru a da un semnal, apoi strigă câteva cuvinte într-o limbă melodioasă și limpede, cu vagi sonorități latine.

2.

Pătrunseră cu toții într-o încăpere mare, fără ferestre, cu o scară ce urca la etaj, în partea dreaptă. Peste

tot erau împrăștiate piese de mobilier foarte scump, din lemn masiv și bogat ornamentate – fotolii, canapele, mese – iar pe pereți atârnau o mulțime de tablouri de toate mărimile, înfățișând în principal cai și scene de epocă. Dușumelele erau acoperite cu covoare persane, iar lumina provenea de la două candelabre cu țurțuri de cristal ce creau impresia stranie că încăperea era cu mult mai mare decât era în realitate. De asemenea, păreau a-și schimba intensitatea luminii la fiecare câteva minute, astfel că spațiul era populat permanent de umbre mai mici ori mai mari ce fluturau continuu și înșelau privirile asupra așezării lucrurilor aflate în încăpere.

În mijloc, stând zâmbitoare una lângă alta, se aflau zece tinere.

Tavis se gândi imediat că niciuna nu avea mai mult de douăzeci – douăzeci și doi de ani dar, ca și matroana, erau frumoase într-un fel foarte ciudat. Finețea trăsăturilor și pielea albă mascau un soi de experiență, o forță a instinctului ce apărea de obicei la o vârstă mult mai târzie, mărturisită mai ales de privirile jucăușe și dominatoare totodată care-i cercetau pe cei doi bărbați, în timp ce aceștia pătrundeau în încăpere, în urma doamnei Ponomariova.

— Scumpele mele, spuse femeia, avem musafiri. Vin de foarte departe, așa încât trebuie să avem grijă să se simtă cât mai bine. Haideți, veniți, faceți cunoștință.

Imediat fetele îi înconjurară pe cei doi prieteni, zâmbind, chicotind. Le pipăiră umerii și mâinile, fețele și părul, râzând ca niște școlărițe, apoi îi împinseră în direcția unei canapele unde se așezară peste tot în jurul lor, mângâindu-le în continuare părul și obrajii, cu gesturi mărunte, timide, de parcă ar fi vrut să se asigure că erau într-adevăr acolo.

Tavis schimbă o privire surprinsă cu George, apoi le studie pe rând, un pic neîncrezător.

Toate purtau rochițe scurte, croite după același model, însă de culori diferite, astfel încât, pierdut în vârtejul mâinilor și al chipurilor surâzătoare ce se apropiau de el, între priveliștea sânilor și a coapselor răsucite în jur, se simțea de parcă ar fi alunecat în mijlocul unei procesiuni de carnaval, sub o ploaie de confetti însuflețite, care-i respirau cald în ureche, apoi i se așezau moi pe gât, pe obraji, pe brațe.

Majoritatea fetelor erau brunete. Văzu o singură blondă printre ele, o tânără subțirică cu fund voluminos, și o roșcată grăsuță, cu ochi sclipitori, umezi și sâni care plesneau în decolteu. Tavis observă că acestea din urmă etalau același mic tatuaj pe umărul stâng, un simbol simplu pe care nu-l mai văzuse niciodată, un cerculeț tăiat de câteva linii, dar nu avu timp să se gândească bine la asta, pentru că una dintre brunete i se urcă în poală și îi sărută încet lobul urechii.

— Fetelor, fetelor, fiți cuminți, le atenționă doamna Ponomariova. Anuka, Natalia, pregătiți, vă rog, masa

și aduceți vin. Sunt sigură că oaspeții noștri nu s-ar supăra dacă ar servi ceva înainte de a merge sus.

— Un pahar cu vin ar fi minunat, zise George, sufocat de sărutările a două brunete care i se urcaseră pe genunchi. Încă nu am avut ocazia să încerc băutura de prin partea locului.

— Sunt sigură că nu veți fi dezamăgit, zâmbi matroana, apoi făcu un semn către o masă din partea îndepărtată a camerei.

— Ea e Anuka, continuă, slăbindu-și un pic cordonul halatului, astfel încât reverele se desfăcură și dezvăluiră linia sânilor. Cea de aici e Natalia, iar cealaltă Iolanda. Ea e Ruslana și dincolo o avem pe Sonia. Lena e cea mai tânără. Lena, vino mai aproape.

Lena veni. Se așeză pe covor, la picioarele lui Tavis, și îi luă genunchii în brațe. Tânărul asculta înmărmurit. Se simțea ciudat. Erau nume vag familiare, nume pe care le mai auzise în diverse ocazii de-a lungul anilor, nu aveau absolut nimic neobișnuit, însă aici, în spațiul acela călduț și într-un mod bizar, cunoscut, păreau a aduce ecouri îndepărtate, impregnate de parfumul altor vremuri. Le asculta fermecat, cu urechea rotunjită în jurul sonorităților lor bogate.

Anuka, Lena, Vera, Ada, Simina, nume delicate ce se lipeau de chipurile fetelor în clipa-n care erau pronunțate și le luminau pe dinăuntru, aducând trăsăturilor un plus de inocență și căldură. Brusc, Tavis începu să se simtă foarte bine. Neîncrederea îi dispăru.

Încordarea din mușchi se topi. Nu avea niciun motiv să-și facă griji, dimpotrivă, așa că se lăsă în voia fetelor, mângâiat și pipăit, în timp ce în fundul stomacului i se instala un ghem de fiori plăcuți.

— Eu nu vreau vin, se trezi că-i spune doamnei Ponomariova. V-aș putea deranja pentru o cafea, poate?

— Sigur, dragul meu, tot ce dorești, îi zâmbi matroana și își desfăcu mai mult cordonul halatului, în vreme ce Lena, care-i ținea în continuare genunchii în brațe, își lipi fața de ei. Tavis îi simți căldura obrajilor prin pânza subțire a pantalonilor, îi curgea prin piele direct în sânge. Junghiuri calde îi străbătură sexul și vintrele.

Fata ridică fruntea, apoi îl privi în ochi.

Avea părul negru, tuns destul de scurt, o față micuță, rotundă, cu trăsături perfecte și o gură atât de frumos creionată, încât i se accelerară bătăile inimii numai privind-o. Fata își plimbă palmele pe interiorul coapselor, smulgându-i un fior pe care încercă în zadar să-l ascundă, mișcându-și degetele tot mai sus, către fermoarul pantalonilor, pe urmă se ridică brusc și se așeză pe brațul canapelei, urmărindu-l cu o privire lacomă. Tavis își șterse cu degetele cele câteva broboane de sudoare care-i apăruseră pe buza superioară și înghiți.

Între timp, alte tinere, agitându-se zâmbitoare în rochițele ce abia reușeau să le acopere fesele, aranjaseră pe masă câteva platouri cu fructe, câteva cu fur-

securi și sărățele. Aduseseră și două sticle de vin, plus un ibric aburind cu cafea.

Fata roșcată, Anuka, turnă într-o ceașcă și i-o aduse lui Tavis, pe când una dintre brunete îi dădea lui George să soarbă dintr-un pahar mare cu vin. Restul fetelor îngrămădiseră o grămadă de perne în mijlocul încăperii. În scurtă vreme, pe ele veni să se așeze o minionă drăguță, cu părul curgându-i în cascadă pe umeri. Ducea o chitară în mână. Doamna Ponomariova analiza pregătirile împreunându-și din când în când degetele și îmbrățișându-și fetele cu priviri calde.

— Așa, dragele mele, așa. Musafirii noștri au bătut drum lung, dar poate reușim să-i convingem să ne povestească câte ceva despre locurile din care vin, cât luăm o mică gustare.

Tavis dădu din cap și lăsă lichidul dulce din ceașcă să-i umple gura.

Se simțise bine în majoritatea locurilor pe unde fusese și cu aproape toate femeile întâlnite. În pofida faptului că o parte a minții lui păstrase întotdeauna destulă luciditate pentru a identifica prefăcătoria din spatele unor vorbe ori a unor gesturi, era conștient că totul făcea parte din joc, astfel încât învățase destul de repede să caute liber satisfacția dorită, fără niciun fel de presiune.

Aici însă era puțin altfel. Fetele păreau pur și simplu bucuroase că ei veniseră acolo. Iar dacă se prefăceau, ascundeau asta sub un entuziasm ispititor, deli-

cat, împotriva căruia nu avea sens să reziști. Și între timp îi pipăiau, îi mângâiau și îi dezmierdau peste tot, de parcă ar fi vrut să afle pe unde ascundeau părțile cele mai bune. *Se pare că George a nimerit-o și de data asta,* se gândi el.

Următoarea jumătate de oră trecu pe nesimțite.

Tavis bău două cafele și ronțăi câteva fursecuri, simțindu-se din ce în ce mai în largul lui. Râdea și vorbea cu fetele, în vreme ce George, înghesuit de asaltul a trei brunete, dădea peste cap pahar după pahar. Bețișoare parfumate fuseseră aprinse în diferite colțuri ale încăperii. Se crease o atmosferă destinsă, intimă, cu o nuanță specială de depravare caldă pe care Tavis ajunsese să o adore în ultimele săptămâni.

Tânăra micuță așezată între perne cânta la chitară, acompaniindu-se cu vocea. Nu avea cine știe ce talent. Glasul îi era comun, șters, iar cântecul monoton, cu acorduri foarte simple, aproape ca o incantație. Doar câte un cuvânt răsuna din când în când mai puternic și mai clar decât restul, modulându-și inflexiunile în jurul norișorilor parfumați ai bețișoarelor, împrejurul clinchetului ceștilor și al chicotelilor fetelor – apoi cântecul urma aceleași linii simple, purtat mereu de aceleași cuvinte, fără a deveni totuși obositor sau enervant.

Tavis reuși să-i povestească doamnei Ponomariova câte ceva despre Glasgow și despre firma la care lucra împreună cu George. Îi dădu câteva informații generale despre Scoția, pe care doamna le ascultă foarte

atentă, zâmbind mereu – pe urmă și ea fu îndeajuns de amabilă să le povestească celor doi unele lucruri despre istoria ținutului în care se aflau, despre familia sa și despre situația actuală a țării, toate spuse pe un ton cald, simplu, ce făcea ca amănuntele să nu pară de umplutură ori simplă conversație politicoasă.

Tânăra cuibărită între perne cânta, bețișoarele ardeau, fetele râdeau, totul părea desprins dintr-un ritual magic, în vreme ce lumina schimbătoare a candelabrelor modifica forma obiectelor și înălțimea camerei.

Cafeaua era foarte tare. Tavis începu să se simtă puțin amețit la a treia ceașcă. În plus, era atât de excitat încât simțea că explodează și nu își mai putea desprinde ochii de pe trupurile agitate ale fetelor.

Probabil madam Ponomariova observase asta, ori poate așteptase exact acea clipă, pentru că se îndreptă în scaun și bătu scurt din palme.

— Gata, scumpele mele, destul, zise ea. Nu trebuie să-i plictisim pe oaspeții noștri. Domnilor, li se adresă apoi celor doi, casa Ponomariova are o singură regulă de care vă rog să țineți cont – puteți urca în cameră însoțiți de o singură fată o dată. În rest, vă rog, fiți liberi să faceți orice doriți. Acum haideți, frumoasele mele, sus-sus. Destulă vorbărie.

După ce spuse aceste cuvinte, se ridică de pe scaun și făcu un semn fetelor, care se desprinseră din îmbrățișările celor doi bărbați. Se aliniară în fața mesei,

ținându-se de mână, cu rochițele tresărind pe sâni și pe șolduri, cu ochii sclipitori, buzele umede. Erau toate atât de frumoase, încât Tavis se simți stors de vlagă numai uitându-se la ele.

Doamna Ponomariova făcu câțiva pași către mijlocul camerei. Lăsase să se desfacă cordonul halatului, oferind privirilor doi sâni gigantici, cu areole lăbărțate ce coborau până aproape de jumătatea pântecelui, fără a da însă impresia că sunt lăsați, și niște coapse cu carnea albă tăiată de zeci de rețele de vinișoare. Purta un chiloțel dantelat care abia-i cuprindea labiile grele. Nu arăta rău deloc, dimpotrivă, emana aceeași sexualitate dezarmantă, copleșitoare, cumva inaccesibilă, de mamă ancestrală, cu iz de pământ amestecat cu sucuri femeiești.

Tavis se holbă la ea câteva clipe, apoi atenția i se îndreptă asupra fetelor.

Era puternic atras de roșcata plinuță cu ochi sfredelitori, care-l privea acum pe sub gene, dar și mai mult îl ispitea bruneta cu părul scurt, cea care-i îmbrățișase mai devreme genunchii. Încă îi simțea căldura obrajilor jucându-i sub piele, topind arterele și ligamentele, dând sângele în clocot. Făcu fără să vrea un pas înainte, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să dispară de acolo.

— Lena, condu-l pe domnul Tavis în camera ta, zise madam Ponomariova privindu-l cu atenție, trecându-și palma peste sâni și făcându-i o clipă să se clatine.

Tânărul simți imediat palma mică a fetei strecurată într-a sa, ca și cum abia așteptase acel îndemn. Îl trase ușor de-a curmezișul încăperii. George deja urca scările. Destul de previzibil, o alesese pe micuța care cântase la chitară, pentru că tot timpul, deși sufocat de sărutările celor trei brunete, Tavis observase că nu-și putuse dezlipi ochii de la ea. În timp ce-o urma pe tânăra cu părul scurt, nu se putu abține să nu arunce încă o privire către labiile umflate ale matroanei, care devorau chiloțelul dantelat, apoi se împiedică de piciorul unui scaun și auzi în urmă corul de șușoteli și râsete al celorlalte fete, pe când ieșeau din încăpere, mânate din spate de doamna Ponomariova.

În capul scărilor, George o luă la stânga. El, încă ținând-o pe brunetă de mână, făcu la dreapta, pe un coridor puternic luminat, împodobit cu același fel de tablouri precum cele din camera mare de la parter. După câțiva pași, fata își desprinse mâna dintr-a sa, apoi îl privi râzând și îl sărută pe gât.

— Miroși frumos, îi zise ea. Îmi placi foarte mult.

— Mulțumesc. Și tu îmi placi. Pot să te întreb de câți ani lucrezi aici?

— De ce vrei să știi asta?

— Așa. Fără motiv.

— De când am împlinit optsprezece ani.

— Și acum cât ai?

Fata râse. Îl luă iar de mână și îl trase în lungul coridorului, către o ușă încadrată de ghivece cu flori.

— Douăzeci și unu.

Vorbea engleza cu un accent ciudat – căuta un pic cuvintele, pronunțându-le la început apăsat, iar la final moale, cântat, într-un fel susurat, excitant.

— Și părinții tăi au fost de acord să faci ceea ce faci? continuă Tavis s-o întrebe, deși habar n-avea de ce îi treceau astfel de lucruri prin cap în momentul acela.

Prost mai ești.

— Eu n-am părinți. Nu știu nimic de ei. M-a crescut mama Liudmila de când eram mică, mică de tot. Pe toate ne-a crescut. (Pronunță *mică* cu o intonație atât de delicată, încât tânărului îi trecu un fior prin stomac.)

— Și nu te deranjează să faci asta?

— De ce să mă deranjeze? E datoria mea. E datoria noastră, a tuturor.

Tavis nu zise nimic. Își imagina că fata nu cunoștea limba engleză chiar atât de bine, după felul cum evita să pronunțe anumite cuvinte, dacă nu i se potriveau imediat pe buze, așa că își închipui că folosise probabil o combinație greșită de cuvinte. Apoi buzele fetei i se lipiră iarăși de gât și renunță să se mai gândească la asta.

Corpul ei emana un parfum suav, îndepărtat, pe care nu reușea să-l identifice, iar când se mișca, cu trupul cuprins în îmbrățișarea neglijentă a rochiței colorate, simțea că încep să-i clănțăne dinții de nerăbdare. Era mai excitat decât își amintea să fi fost vreodată și

ceea ce se întâmpla i se părea cumva imposibil, ca și cum timpul încetase să mai curgă și să-i cuprindă și pe ei în torentul lui, și doar întârzia pe undeva, foarte aproape, gata în orice clipă să-i înhațe din nou.

Drace, cum poate exista un asemenea loc într-o nenorocită de țară ca asta? se gândi.

Ajunseseră la ușă.

În vreme ce fata apăsa clanța, Tavis auzi vocea lui George, undeva, în capătul îndepărtat al coridorului – „Iisuse, nu pot să cred că poți *face asta!*" – apoi râsete și zgomotul unei uși trântite.

3.

Fata îl trase într-o cameră strâmtă, mobilată destul de simplu, cu parchet de stejar pe jos. Un pat mare, îngropat sub perne și cu așternuturi roșii, ocupa aproape jumătate din spațiu. În proximitatea unei ferestre cu perdelele trase pe jumătate se vedeau două scaune de răchită împletită, așezate pe covoare persane și între ele o măsuță, de asemenea din răchită, pe care se aflau puse pe-o tavă, o sticlă de vin și două pahare.

Pereții erau văruiți într-un roz-pal. De tavan atârna o lustră simplă. Nu se vedea nicăieri nici șifonier, nici televizor, nici vreo priză.

Doar în dreapta ușii era fixată o oglindă mare, cu rama sculptată, iar de-o parte și de alta a ferestrelor duble atârnau două tablouri pe care Tavis le crezu

prima dată identice cu cele observate la parter și pe coridor – mai ales din cauza culorilor asemănătoare. Abia când se apropie de geamuri ca să arunce o privire afară – se vedea curtea, grădina casei și recunoștea aleea mărginită de flori pe care merseseră către intrare – observă amănuntele și se opri o secundă, încruntându-se. Nu erau foarte reușite, fiind pictate destul de naiv, însă chiar și așa, detaliile erau destul de clare.

Tavis se întrebă pentru ce Dumnezeu ar fi vrut cineva să picteze așa ceva. Nu erau urâte, totuși... Unul dintre ele înfățișa o femeie îmbrăcată într-o rochie albastră, plină de dantele, care-și ținea palma deschisă pe piept, deasupra sânilor. Avea o privire foarte tristă, melancolică, șuvițele părului negru îi cădeau pe frunte, dar zâmbea larg – un zâmbet ca o rană deschisă, lăbărțat, dement, în totală contradicție cu poziția corpului și privirea visătoare.

Dinții îi sclipeau, foarte albi pe alocuri și cu forme neregulate, unii rotunzi, alții ascuțiți – iar când Tavis se apropie, observă că dinții erau de fapt mici capete de copii, desenate cu o finețe surprinzătoare, capete minuscule, cu păr negru și fețișoare albe care zâmbeau și ele, la rândul lor, într-un șir dezordonat – fizionomii diferite care etalau același soi de zâmbet dement și complet absurd.

Cel de-al doilea tablou, dacă era să te iei după rochia albastră și conformația corpului, înfățișa aceeași fe-

meie în albastru, numai că, de această dată, capul îi era complet înfășurat în bandaje murdare, asemenea capului unei mumii, bandaje printre care răsăreau, din loc în loc, șuvițe din părul ei negru. Peste fețile zdrențuite, undeva între nas și ochi, era pictată o săgeată roșie, cu vârful orientat spre fereastră, deasupra căreia stătea scris cu litere foarte mici, cuvântul latin „Exitus". Tavis nu reuși să se gândească foarte mult la semnificația tablourilor – dacă aveau într-adevăr vreo semnificație – pentru că respirația fetei îi atinse urechea și imediat după aceea îi simți mâinile bâjbâind la cureaua blugilor.

— Ciudate lucrări, zise el.

— Vrei un pahar cu vin? șopti fata atingându-i cu limba lobul urechii.

— Nu, mulțumesc, cafeaua aceea m-a amețit destul de rău.

— Atunci, poate ar trebui să te așezi.

— Ok.

Tavis renunță să se mai gândească la alte lucruri.

Se întoarse și se uită în ochii ei albaștri, perfecți. Camera era curată, mirosea plăcut, iar el se simțea foarte bine. În fond, pentru asta venise aici. O lăsă pe Lena să-l tragă spre pat, apoi se așeză, mângâind-o pe obraji, în timp ce ea i se cuibărea între picioare. Un nor acoperi soarele. Fereastra se întunecă pentru o secundă, iar camera se cufundă în semi-obscuritate, pe

urmă razele soarelui străluciră din nou prin deschizătura perdelelor.

Tânărului i se părea că aude un sunet îndepărtat, ritmic, străbătând pereții casei, dar nu-și putea da seama dacă venea din interior ori din exterior.

Un dum-dum, dum-dum regulat, neîntrerupt, uneori mai slab, alteori mai puternic, care se muta tot timpul, după cum rotea capul, de parcă cineva s-ar fi plimbat bocănind în pereți cu un ciocan. Ori poate de vină era doar sângele lui încălzit – inima care-i bătea în urechi și-n tâmple, chiar și-n vârfurile degetelor de la mâini. Simțea o dorință extrem de puternică, iar când Lena îi deschise fermoarul și îi trase în jos boxerii, sexul îi zvâcni în sus pulsând, atât de dur încât avu chiar o mică senzație de disconfort când fata îl cuprinse în palmă.

— Lena, murmură el.

O privi îngenuncheată între picioarele lui, cu părul strălucitor și obrajii îmbujorați, plimbându-și degetele de-a lungul sexului său, strângându-l ușor, apoi apropiindu-se și înghițindu-l pe jumătate, înainte de a începe să-și miște capul. Limba îi era incredibil de fierbinte. Se unduia în toate părțile, îl învăluia cu totul în căldura sa. Tavis gemu, încercă să se miște, dar descoperi că-i era imposibil. Corpul îi era țintuit de pat. Era cu totul sub puterea acelei guri și a acelei limbi care se rotea, iar când îi simți Lenei degetele apucându-i încet scrotul, gemu mai tare și fu cât pe ce să ejaculeze.

Fata îl simți.

Îi eliberă penisul cu un plescăit, apoi se ridică în picioare și-și trase rochia peste cap. Rămase goală în lumina blândă care intra pe fereastră, cu trupul subțirel, tânăr, cu sânii fermi, nu foarte mari, dar cu forme atât de frumoase, încât păreau însuflețiți de-o viață proprie.

Veni în fața lui Tavis – îl ajută să se dezbrace. Îi scoase cămașa, blugii, ciorapii și chiloții. Tânărul se lăsă în voia ei, tresărind de fiecare dată când degetele îi atingeau corpul și îi trimiteau sub piele furnicături ascuțite, asemănătoare unor mici descărcări electrice.

— Nu ar trebui să ne protejăm? își aduse el aminte, auzindu-și glasul venind de undeva de departe, mărunt și slab, întretăiat de gâfâituri.

— Nu-ți face griji, îi șopti fata. Nu e nevoie. Aici ești în deplină siguranță.

Tavis o crezu. Nu mai zise nimic și se lăsă pe spate, cu sexul îngropat din nou în căldura gurii ei. Ejaculă foarte repede, dar era atât de excitat încât, nici după cinci minute era deasupra fetei și o izbea cu lovituri adânci, dezordonate, în timp ce-o ținea strâns cu o mână de umăr. Pierdu complet controlul. O sărută, se rostogoli printre așternuturi, își mișca încontinuu corpul acoperit de sudoare, cu o dorință ce creștea în el cu atât mai mult cu cât stătea în ea, o dorință care-i depășea capacitatea de înțelegere.

La un moment dat, atunci când ea se urcase deasupra lui și începuse să se miște frenetic, fu încercat de-o senzație ciudată. Pentru o secundă, doar pentru o secundă, trăise impresia că acolo, înăuntru, adânc în vaginul ei clocotit, se deschisese ceva. O ramificație stranie care-i aspira sexul mai adânc decât fusese vreodată, cuprinzându-l la capătul mișcării într-o strânsoare moale, dar fermă, înainte de a-i da drumul și de a-l căuta cu nerăbdare îndată ce se repezea înapoi.

— Ahhh..., gemu el, fără să se poată abține. Ahhh...

Căldura, greutatea, parfumul fetei îi umplură la maximum toate simțurile. Era prizonierul legănărilor ei ciudate.

Vaginul îl cuprindea într-o îmbrățișare hotărâtă, îl absorbea și-l preda apoi atingerilor acelora neobișnuite din interiorul trupului încordat. Îl dezmierda și-l înghițea în același timp, cu o viteză și o frenezie care-i smulgeau gemete tot mai puternice.

Nu se mai putu abține. Rămase cu ochii mari, proptiți în fața zâmbitoare a fetei, cu gura încercând să contureze un strigăt căruia îi era imposibil să cuprindă intensitatea senzațiilor care-l cuprinseseră.

Ceva asemănător cu o mică arsură, cu o zgârietură, îi tăie partea dreaptă a penisului.

Orgasmul depăși granițele a tot ce cunoscuse vreodată. Veni mai întâi de undeva de sus, din trupul femeii în care stătea îngropat, dar și din spațiul camerei și din dimensiunea obiectelor. Îi cuprinse corpul din

cap până-n tălpi, înainte de a exploda prin toate arterele.

Se încordă, cu impresia că totul se mișcă și se transformă în jurul lui, el însuși fiind transportat într-un univers pe care nu-l înțelegea. Vedea în continuare camera, așternuturile roșii, fata aplecată asupra lui – dar toate aceste lucruri își pierduseră parcă înțelesul și funcția, nu erau destinate pentru ceea ce le folosea el. Cuvintele care se agățau de ele și-l ajutaseră până atunci să le recunoască, să le întărească locul într-un spațiu pe care credea că-l cunoaște, răsunau fals în mintea lui, ca și cum ar fi desemnat obiecte pe care nu le mai văzuse, de fapt, niciodată.

Încercă să spună ceva, însă doar icni. Fata se mai mișcă de câteva ori peste el, până la limita durerii, apoi Tavis simți din nou acea arsură de-a lungul penisului, înainte de a-și destinde corpul cu un oftat.

Plecă din casa doamnei Ponomariova abia către seară, împreună cu George, amețit și dat peste cap, sleit de puteri. Luară masa într-un restaurant din centrul orașului, apoi se întoarseră la hotel.

— E ceva ciudat în legătură cu locul ăla, dar a fost incredibil, îi spuse lui George. Trebuie neapărat să venim aici și anul viitor. Nu m-am mai simțit demult atât de bine.

George se clătina în fața lui, beat.

— Îhâmm.. Poate altădată o să ai încredere în mine de la început.

4.

Hotărâră să-și petreacă cele câteva zile rămase din concediu acolo și-și cheltuiră aproape toți banii cu fetele din casa Ponomariova. George se distră cu mai multe dintre ele, însă Tavis, după ce rămase o după-amiază cu roșcata cu ochi sfredelitori pe care o remarcase în prima zi, se întoarse la Lena. Simțea pentru ea o atracție fizică deosebit de puternică, își pierdea stăpânirea de sine ori de câte ori o vedea, iar acest lucru îl făcea să se simtă vinovat și puternic totodată, o senzație pe care îi era greu să și-o lămurească.

Zilele trecură totuși destul de repede.

La sfârșitul săptămânii, era iarăși în apartamentul său confortabil din Glasgow, privind pe fereastră luminile cartierului și ferestrele restaurantului lui Bobby, unde abia luase masa cu George.

În prima zi nu reuși deloc să se concentreze la firmă, blocat de sentimente contradictorii și de amintiri încă prea vii despre cele petrecute în casa Ponomariova, asezonate cu o durere surdă în vezică, cauzată fără îndoială de stresul surplusului de gânduri. A doua și a treia zi, la fel. Vedea mereu fața Lenei, buzele ei rotunjite. Îi revedea șoldurile unduindu-se, globurile perfecte ale sânilor zgâlțâiți de sforțările lui. Îi auzea glasul șoptind în ureche cuvinte într-o limbă pe care nu o înțelegea.

Totuși, până la sfârșitul lunii, lucrurile intrară în normal. Impresiile sfârșiră prin a se estompa. Își re-

găsi cu o plăcere stranie câteva dintre micile hobby-uri de dinainte de a o cunoaște pe Freda și zilele începură să crească, îmbogățite de sensuri plăcute pe care nu le observase până atunci. Începu să colecționeze scrumiere și să facă puzzle-uri 3D. Durerea din vezică persistase două-trei zile, apoi dispăruse, fiind înlocuită cu o mâncărime vagă la baza sexului. Probabil n-avea nicio legătură, însă îi trecu prin minte că n-ar fi rău să facă o programare la doctor.

Într-o seară, la duș, descoperi că avea pe partea dreaptă a penisului o urmă roșie, o mică umflătură de câțiva centimetri. Semăna cu o zgârietură, de parcă ceva ascuțit ar fi trecut superficial peste piele, iar la atingere părea spongioasă. Ciudat că nu o observase dinainte. A doua zi dimineață însă, când merse la baie să se ușureze, buimac și cu o ușoară durere de cap – după slujbă își pierduse iarăși câteva ore bune cu George într-un bar din centrul orașului, lucru pe care-și propusese să-l facă mai rar, cel puțin în timpul săptămânii –, constată că urma aceea, orice o fi fost, dispăruse cu totul. În schimb reapăruse mâncărimea, însoțită și de o ușoară iritație.

Făcu o programare la doctor, fără să-și facă prea multe griji, apoi merse la slujbă, mahmur și într-o dispoziție proastă.

În acea noapte o visă pe Lena.

Nu era în casa Ponomariova, ci chiar acolo, la el în apartament, la fel de frumoasă cum o știa. Stătea la

marginea patului, îmbrăcată în rochița ei colorată și privea zâmbind undeva către zona șoldurilor sale, în timp ce buzele îi tremurau încet. Fereastra era deschisă. Perdeaua flutura molcom în vântul nopții. Trupul îi era complet imobilizat, nici măcar nu-și putea mișca capul pe pernă. Tot ce putea face era doar să se uite la tânăra cu părul negru cum se apleca lent deasupra lui și îi atingea pielea, surâzând mereu tot mai larg, până ce dinții îi străluciră ascuțiți ca niște cuțite în lumina slabă ce vălurea prin încăpere – iar dinții ei erau doar mici capete de copii care urlau, urlau în neștire, fără a emite un sunet.

Se trezi lac de transpirație, incapabil multă vreme să se scuture de rămășițele visului care se târau peste el ca niște viermi cu capetele retezate. Îi obturau privirea, îl sugrumau, îi blocau respirația. Se dezmetici complet doar când pe sub fereastră trecu o mașină, claxonând puternic. Burta îl durea îngrozitor și îi era greață. Din când în când, câte-o crampă insuportabilă îl făcea să se chircească de durere și își simțea carnea brațelor și a picioarelor atât de grea, de parcă ar fi fost înfășurat într-o saltea din burete îmbibată cu apă.

După vreo jumătate de oră, durerile se estompară. Rămase doar mâncărimea aceea ușoară din zona sexului. Adormi la loc încă bântuit de imaginile din visul acela bizar, fără a-și putea explica ce se întâmplase și temător că s-ar putea repeta. Dormi bușteau până dimineața, dar se trezi obosit și fără niciun chef.

După-amiază merse la programare. Doctorul nu îl ajută prea mult. Îl asigură că nu are de ce să se alarmeze, îi prescrise un unguent pentru mâncărime, pe urmă îl sfătui să se odihnească și s-o lase mai moale cu petrecerile. În acea seară, merse cu George la un bar și se îmbătă turtă.

Două zile mai târziu, mâncărimea dispăru complet, dar începu să se trezească balonat și cu dureri puternice de cap, mai mereu stresat și iritat.

Făcu greșeli după greșeli la serviciu și numai experiența îl ajută să rezolve problemele apărute și să depășească cu bine toate neplăcerile. Decise s-o lase mai moale cu băutura. Își făcu încă un control și începu să se gândească că, poate, despărțirea de Freda și adaptarea prea rapidă la stilul dezordonat de viață impus de George, avuseseră urmări neprevăzute asupra sa. O mai visa uneori pe Lena, ba o visă într-o noapte și pe madam Ponomariova cântând la chitară, așezată pe perne și înconjurată de toate fetele sale, însă niciunul dintre aceste vise nu-l afectă atât de mult încât să-l silească să-și pună întrebări cu privire la semnificația lor. Oricum sensul viselor nu-l preocupase niciodată. Nu erau pentru el decât prelungiri ale unor dorințe nesatisfăcute, niște fantezii ca toate fanteziile.

Timp de două zile îl deranjă apoi burta.

Nu era vorba de dureri ori de crampe, nimic de acest fel – pur și simplu, *o simțea acolo*. Umflată, ca după o

masă copioasă. Își studia uneori mirat trupul în oglindă, pieptul, abdomenul, coapsele și nu vedea nimic în neregulă. Totuși era umflat, își dădea seama de asta, ceva ca o povară stranie își sporea masa deasupra burții sale, o greutate parazit și totuși făcând parte din sistemul lui, căci îi percepea conformația caldă întreșesută cu cea a abdomenului. Senzația se dovedea mai puternică în timpul zilei, mai ales dacă stătea jos, dar și noaptea, deși cufundat în somn, ori bântuind prin labirintul unor vise pe care nu și le mai amintea deloc dimineața, devenea conștient de greutatea lipită deasupra pântecului. Îi simțea mișcările moi, precum ale unei vietăți scufundate în gelatină călduță. Totuși, nu luase în greutate sau ceva asemănător, însă gândul la senzația aceea neobișnuită nu-i dădea pace și îi strica fiecare zi.

— Auzi, tu te-ai simțit rău după ce ne-am întors? îl întrebă într-una din zile pe George.

— Rău? Cum adică?

— Adică, ți-a fost rău? Te-a durut capul, burta, ai făcut vreo alergie?

— Cum? Nu, nici vorbă. Ce ți-a venit?

— Mă tot gândesc la fetele alea.

— Care fete? întrebă George. Cele din casa Ponomariova?

— Da, răspunse Tavis. Le visez uneori. Și am tot felul de senzații ciudate.

— Asta nu e ceva neobișnuit. Și eu le visez câteodată. Mai ales pe micuța aceea cu chitara. Doamne, ce fese... Și felul cum strângea din... Stai puțin, despre ce fel de senzații ciudate vorbești?

— Nu m-am simțit prea bine în săptămânile astea. Mă tot gândesc...

— La ce?

— Mă gândesc că totuși am luat ceva de acolo.

— Vrei să spui o boală?

— Îhâm...

— Ai fost la doctor?

— Da, de două ori. Zice că nu am nimic. O ușoară iritație. Mi-am făcut o programare și săptămâna viitoare. Mă supără stomacul.

— Vrei să spui că te doare?

— Nu, nu e vorba de durere propriu-zisă. Știi... Habar n-am cum să-ți zic fără a folosi cuvintele nepotrivite. Uneori simt ceva ca o apăsare. Alteori o greutate. Iar noaptea, uneori... ei bine, am impresia că ceva se mișcă acolo, înăuntru. Ca o vietate care se așează mai bine în culcuș. E greu de explicat și nici nu sunt sigur că vreau să încerc. N-am găsit altă comparație.

— Vorbești prostii.

— Da, bănuiesc că sună stupid. Mă tot gândesc la fetele alea.

— Știi ceva? Eu zic să nu-ți faci probleme, spuse George. Mai mult ca sigur e o reacție normală după despărțirea de Freda, o alergie la suma experiențelor

din călătorie. O alergie psihică. Ești un om bun, Tavis. Prea bun. Probabil am aici și eu partea mea de vină. Un coleg de la birou cunoaște un psihiatru. N-ar strica să încerci să faci o programare. Cred că te-ar putea ajuta să depășești momentul.

— Mda... Bănuiesc că da.

— Mai bem un pahar? întrebă George.

— Bineînțeles, răspunse Tavis. Dar nu mai vreau vin. Mă împiedică să mă odihnesc. Mai degrabă o bere.

— Sigur, zise George.

5.

Liudmila Ponomariova lăsă capul pe spate și gemu ușor.

— Stai puțin, iubita mea. Stai...

Îndepărtă cu blândețe capul tinerei dintre picioarele sale, iar ochii i se îndreptară, plini de uimire, către monolitul așezat în colțul încăperii, pe un postament din spărturi de rocă, pictate cu simboluri cabaliste. Gaura din centrul bolovanului pus în vârf, căptușită cu pietre semi-prețioase, își schimbă dimensiunea, alungindu-se puțin către partea dreaptă și, imediat după aceea, o strălucire albăstruie atinse marginea unui ametist care păru să-i fure sclipirea, începând să pâlpâie ușor.

Femeia se ridică de pe canapeaua unde era așezată. Se duse către piatra triunghiulară, mângâindu-i cu

degetele suprafața spongioasă. Ochii i se măriră, plini de speranță și excitare în momentul în care, sub atingerile sale, piatra se cutremură încet și un alt fir luminos brăzdă orificiul din mijloc, înghițit pe urmă de una dintre pietrele de pe margini. Curând după aceea, întreg postamentul începu să tremure.

— Anuka, îi spuse cu glas înghețat tinerei goale care rămăsese pe canapea. Du-te și adu-o pe Lena. Mai bine și pe Simina. Și pe Natalia. Repede, cât mai repede. Ai plecat?

Fata țâșni pe ușă fără niciun zgomot. Madam Ponomariova își apropie fața de orificiul din centrul bolovanului. Studie atentă harta ramificațiilor albastre ce începuseră să devină din secundă în secundă tot mai vizibile, împrumutând pietrelor mici sclipiri rapide, alburii, care se aprindeau și se stingeau la intervale din ce în ce mai scurte.

— Dumnezeule, murmură ea, cu răsuflarea tăiată. După atâta timp, vine. Vine, în sfârșit. L-am găsit... Dumnezeule mare, l-am găsit!

Și, fără să mai aștepte întoarcerea fetei, se răsuci, ieși din cameră și începu să strige tare pe scări.

— Lena!... Lena!...

6.

Tavis deschise ochii, apoi încercă să se ridice în capul oaselor. Nu reuși. Încercă iarăși și abia atunci își dădu seama că nu se trezise de fapt, că încă visa, că

era adânc îngropat în somn și doar încerca din răsputeri să se trezească.

Deschise din nou ochii.

Întunericul se înfășura în jurul lui, forțându-l să alunece tot mai adânc în atmosfera înecăcioasă a subconștientului și nu reușea să distingă nimic în bezna compactă care-l împresura. Simțea totuși că era acasă, în camera lui, auzea – ori își închipuia că aude – zgomotul ploii care-l trezise din când în când în cursul nopții, bătând în rafale în geamurile dormitorului și scârțâitul crengilor arțarilor din fața blocului.

Cu toate astea, aerul care-i umplea la intervale regulate gura și plămânii, nu avea consistența cu care era obișnuit. Nu, se strecura în corp sub forma unui fluid gros, presărat cu cocoloașe care, odată înghițite, începeau să se zvârcolească aidoma unor bulgări încâlciți din viermi vii. Și cu cât deschidea ochii mai mult în întunericul acela profund, cu atât mai mult își aducea aminte de *durere*.

De fapt, durerea era constantă. Nu-l părăsise nicio secundă. Devenea din clipă-n clipă tot mai greu de suportat, dar el doar *știa* asta, pentru că intensitatea ei era atenuată de forța visului care-l înfășurase atât de strâns, încât îi înăbușea orice senzație clară și orice gând ce l-ar fi ajutat să-și dea seama ce se petrece.

Se prăbuși adânc în visul acela fără forme ori conținut, cu întunericul agățat de el asemenea unui bolovan care-l trăgea în abis.

Închise ochii.

Mult timp rămase în beznă. Era un pic mai bine. Cine știe până unde ar fi fost posibil să alunece. Apoi aerul pe care-l respira deveni compact, mult prea vâscos ca să-i mai umple plămânii și atunci se zvârcoli și deschise din nou pleoapele.

Aluneca în continuare însă, undeva jos, dincolo de picioarele lui prelungite în întunericul nemișcat, se distingeau, sclipind slab, câteva așchii de lumină care scoteau din beznă formele corpului său – genunchii, coapsele, penisul moale, culcat pe burtă, cu capul dezgolit și despicătura din vârf împietrită în ceva ce evoca un rânjet trist – reminiscența unei senzații ce precedase o durere atât de înfiorătoare, încât simpla ei amintire îl făcu să dârdâie de groază.

Așchiile de lumină gravitau în jurul coapselor, asemenea unor peștișori fosforescenți. Se izbeau uneori moale în carne, urcau tot mai sus, către abdomen. Brusc își dădu seama ce simbolizau și încercă să se retragă din fața acelei imagini, să se retragă în el însuși, înainte de a fi fost prea târziu. *Nu trebuie să te trezești acum, îi șopti o voce din interiorul visului, dacă te trezești, o să te vadă, și atunci...*

Strânsoarea întunericului începea să slăbească. Își putea vedea tot mai clar corpul. Picioarele atât de lungi încât păreau a avea kilometri lungime, cu gleznele pierdute într-o ceață densă, gâlmele osoase ale genunchilor, părul de pe coapse ridicat, vălurind în

atmosfera aceea crepusculară, agitat de mișcările peștișorilor luminoși ce-și croiau drum către pântecul său, din dreapta căruia rânjea în continuare penisul, cu gura împietrită trist.

Abdomenul îi era umflat ca un balon. Strălucea vag, brăzdat de mănunchiuri luminoase de vene.

Mărimea lui depășea orice închipuire. Din poziția în care stătea nu reușea să-i vadă vârful ori să-l cuprindă măcar cu privirea. Putea vedea numai partea dreaptă, așa cum zăcea cu capul aplecat pe-un umăr, peretele semi-transparent de carne albă, umflată obscen, scuturat din când în când de spasme grețoase, mereu mai vizibil în lumina crescândă împrăștiată de agitația aschiilor luminoase. Încercă să se miște. Reuși doar să-și rotească ochii și să-i lase să alunece uluiți peste întinderea frământată a pântecului, apoi să urmărească rețelele de vene tot mai clare pe măsură ce lumina sporea în intensitate.

Vor să te trezească, șopti iarăși vocea din vis, *iar dacă te trezești, o să te doară cumplit. Mai rămâi aici, cu mine... Ce dacă mai rămâi un pic?*

Roti capul și se holbă uluit la penisul său. Orificiul din vârf se dechisese, se deschisese mai mult decât ar fi fost posibil în orice coșmar, iar acolo, în întunericul acela umed, ceva alb începuse să se miște, să se zvârcolească, de parcă ar fi vrut să-i atragă atenția. După ce lumina mai spori puțin, își dădu seama că era o mână. O mână micuță. O mână prinsă de o încheie-

tură delicată și crescând dintr-un braț nefiresc de lung și atât de alb, încât aproape îi răni privirea.

Vru să țipe, dar gura îi era încă plină de amestecul gros de întuneric și materii organice pe care încercase să-l respire mai devreme. Reuși doar să-și încordeze mușchii și să se zvârcolească, cuprins de teroare.

Așchiile luminoase îi simțiră agitația. Se rotiră în cerc compact în jurul burții sale și toată durerea pe care o aduseseră cu ele, durerea și amintirea durerii și durerea reală pătrunseră odată cu ele în interiorul corpului, unde se împletiră într-o senzație de sfâșiere atât de puternică, încât depășea până și capacitatea lui de a o simți în totalitate.

Urlă, apoi se rostogoli printre cearșafuri, ținându-se de abdomen. În momentul în care își auzi urletul, realiză că era treaz, complet treaz de data asta.

Bâjbâi prin întuneric după întrerupătorul veiozei de la capul patului. Durerea îl spintecă din cap până-n picioare. Venea dintr-o zonă dincolo de orice definiție, depășea orice experimentase până atunci. Urlă din nou, chircit, cu genunchii la piept și mușchii blocați, înainte de a se rostogoli pe-o parte, încercând din răsputeri să ajungă la marginea patului.

Coșmarul nu se destrămase de tot. O parte din el îl urmase.

Percepea în cameră același miros pe care își închipuise că-l simte în vis – mirosul de crud, de materie organică, de fluid împuțit, peste care se adăuga acum

duhoarea propriei transpirații. Era leoarcă de sudoare. Bluza de pijama se lipea rece de el ca o bucată de cârpă udă, stânjenindu-i mișcările, aproape ridicată peste cap. Acum, că se mai dezmeticise, durerea nu mai părea atât de intensă, totuși burta îl durea în continuare, îl durea rău. O simțea atât de umflată, încât avea impresia că se sufocă sub greutatea ei. Cu toate astea, când se apucă cu mâinile de abdomen, încercând să-i determine dimensiunile, degetele lui nu întâlniră altceva decât aerul.

Se zbătu să iasă din îmbrățișarea umedă a bluzei de pijama.

Răsuflă adânc, apoi se rostogoli și aprinse veioza.

La început nu recunoscu nimic din ce-l înconjura.

Camera era tapetată cu fâșii uleioase de culori amestecate, era ca și cum globii oculari i-ar fi plutit scufundați în miere caldă. Clipi de câteva ori, își masă tâmplele și camera își disciplină dimensiunile, iar obiectele bine cunoscute ieșiră din nou la iveală, îmbrăcând razele roșiatice ale veiozei ca pe niște veșminte uzate, familiare.

Tavis înghiți buimac. *În regulă, sunt acasă*, gândi fără să-și dea seama de ce, *sunt acasă e-n regulă, ok, ok...* Încercă să se salte în coate, ca să scape de bluza de pijama, pe urmă își aminti de durere. Abdomenul îi palpita – din cauza panicii probabil – tresărea, se ridica, cobora repede, totuși nu era mai umflat, nici mai mare ca de obicei. Dar când îl atinse, pentru o secundă

îngrozitoare, i se păru că simte o oarecare rezistență sub palmă, de parcă degetele ar fi pătruns prin ceva mai rezistent și mai dens decât aerul. Acel ceva cedă cu destulă încăpățânare sub apăsarea sa și avu din nou impresia de greutate, de sferă obscenă agățată peste abdomen. În secunda următoare simți o împunsătură atât de distinctă în dreapta buricului, încât sări drept în picioare, țipând.

— Futu-i, Doamne-Dumnezeule... ce căcat?!

Durerea se dusese. Rămăsese o senzație difuză, o lungă zgârietură interioară deasupra vezicii, care-i trimitea din când în când prin corp câte-un junghi slab.

Își scoase bluza de pijama, își frecă încet abdomenul, apoi își masă ceafa, încercând să se curețe de ultimele senzații ale visului.

Probabil George avea dreptate, totul putea avea cauze psihologice. Mai mult ca sigur, sentimentul de vinovăție – dublul sentiment de vinovăție, de fapt, pentru că încă îi mai părea rău după Freda și se simțea jenat din cauza deliciilor absolute ale noului stil de viață descoperit – și probabil încă vreo câteva rahaturi de genul ăsta. Nu-i păsa de psihologie, nici nu se pricepea la ea, însă bănuia că era la fel de valabilă ca o rețetă prescrisă de medicul de familie. Iar el, în mod clar, avea nevoie de medicamente, de oriunde ar fi venit.

Ce idioțenie.

Păși încet de-a curmezișul camerei, ocoli patul și se îndreptă către baie. Când aprinse lumina, durerea îl

atacă iarăși, de parcă îl așteptase în prag. Îl frânse brusc în jumătate. Veni din toate părțile odată cu un alai de crampe, junghiuri, contracții, apoi se instală în fundul stomacului, într-un ghem tăios comprimat din dureri din cele mai diferite. Era ca și cum o sferă alcătuită din cuțite, cuie și gheare i s-ar fi învârtit prin abdomen, rupând și tocând tot ce întâlnea în cale. Totul dură câteva secunde, suficient cât să simtă că-i țâșnesc ochii din orbite, după care trăi iarăși impresia unor împunsături deasupra buricului, iar degetele i se înfundară în masa aceea vibrantă și elastică ce-i împovăra abdomenul.

Nu, nu, nu, nu, nu...

Capul i se goli complet.

Toate ideile și amintirile se duseră dintr-odată, ca printr-o gaură de scurgere. Un singur gând rămase agățat înapoia ochilor, vizibil, legănându-se încolo și încoace, ca pictat pe-o pancardă stricată, sclipind uleios, obscen, un gând ridicol, inuman, ce duhnea a materii organice intrate în putrefacție. *Femeile alea... femeile alea... e vina lor... e numai vina lor... m-au otrăvit... au pus ceva în mine.*

Se târî în patru labe pe gresie, către chiuvetă, gata să vomite.

Burta umflată scârbos i se târa pe jos. Ba nu. Nu. Nu era nimic acolo. Doar senzația stupidă de preaplin, de umflat, de... Încleștă degetele în marginea de porțelan. Se ridică în picioare, apoi se chinui un timp

să deschidă robinetul. Abia își muiase mâinile în apa rece, când junghiurile se întoarseră, storcându-l de puteri. Căzu în genunchi, lovindu-se atât de tare cu barba de chiuvetă, încât văzu stele verzi.

Urlă înăbușit, furios, cu sentimentul că burta îi era gata să se rupă în bucăți, pe urmă durerea se retrase un pic și lăsă loc unor contracții prelungi și ceva mai suportabile. *O, Dumnezeule, sunt pe cale să nasc*, gândi amuzat și uluit de enormitatea propriei idei. *Sunt pe cale să nasc. Ponomariova... Fata aia a pus ceva în mine... și chestia aia vrea acum afară. Numai o femeie însărcinată se poate simți așa.* Gemu, scuturat de un râs nervos care-i făcea corpul să tremure, în ciuda durerii. Râdea tare, tare de tot, însă numai acolo, la el, înăuntru, căci pe gură nu-i ieșea decât un grohăit obscen, presărat cu sughițuri. *O să nasc, ha-ha, ha-ha, ha-ha, ha-ha...* Își privi abdomenul, trecu palmele peste el. Îi răspunse o contracție scurtă, apoi câteva împunsături îi agitară măruntaiele, venind din interiorul său, dar cumva și din afara corpului, la câțiva centimetri depărtare de piele. *Ce prostie... rahat...*

Deși tremura din toate încheieturile și-l luase cu frig, transpirația îi curgea șiroaie pe față.

Reuși, de bine de rău, să se adune pe picioare, apoi, aplecat și cu o mână încleștată pe burtă, încercând să amelioreze intensitatea contracțiilor, merse către dormitor, în căutarea telefonului. După ce-l găsi, rămase cu el în mână, privind nehotărât ecranul. Gândul

care-l încercase mai devreme era absolut ridicol, totuși nu se îndoia că ceva se întâmplase acolo, în casa Ponomariova. Nu putea suna direct la urgențe în starea aceea, ar fi avut prea multe explicații de dat, iar în condiția în care se afla nu l-ar fi luat nimeni în serios. Nu, avea nevoie de ajutor și avea nevoie de George. George trebuia să-l ajute, el urma să fie „interpretul" lui, asta dacă reușea să ajungă înainte să... Înainte să ce? Să ce? *Dumnezeii mă-sii.*

Scăpă telefonul, se aplecă să-l ridice și o contracție cumplită îl făcu să cadă în genunchi, cu impresia că intestinele îi luaseră foc. *Oh căcat, oh căcat, oh căcat, oh căcat.* Bâjbâi până găsi telefonul, deslușì printre lacrimi numărul prietenului său și trase aer în piept, în timp ce telefonul suna.

Îi răspunse o voce gâjâită, morocănoasă. Probabil George era mahmur și se culcase abia cu o oră-două în urmă.

— Mdaaa...

— George...

— Tavis?

— Dumnezeule, George...

— Tavis? Tu ești?

— George, te rog...

— Tavis, ce-i cu tine? S-a întâmplat ceva?

De această dată, glasul prietenului său, deși înecat de somn, era mult mai clar și se auzi în telefon un zgomot înfundat, în vreme ce acesta probabil se ridica din pat.

— Tavis? Tavis, mai ești acolo?

— Te rog, George...

— Tavis, ce naiba ai? Vorbește clar. Abia te aud. Drace, e două dimineața. Ești acolo?

— George, ai putea... ai putea să vii până la mine? Tre... trebuie să vorbim.

— Acum, în toiul nopții? Serios, Tavis, sunt destul de obosit, omule.

— E important, George. Altfel nu te-aș ruga. Mi-e... mi-e cam rău și cred că se întâmplă ceva ciudat cu mine. Femeile... femeile acelea din casa Ponomariova. Cred că mi-au făcut ceva. Nu-ți pot explica acum. Trebuie să vii, am nevoie să discutăm față-n față.

— Vrei să sun la urgențe?

— Nu, nu face asta. Nu acum... Doar vino. Trebuie să vezi și tu... să-mi spui dacă nu cumva îmi pierd mințile. Mi-e rău... mi-e foarte rău.

— Futu-i, Tavis, stai calm. Trag o haină pe mine și ajung într-un sfert de oră.

— Da...

— Tu stai calm. Ne vedem repede.

Tavis urmări ecranul telefonului devenind negru, apoi îl lăsă să cadă. Îngenunchie la marginea patului, cu capul proptit în așternuturi, cu palmele pe burtă.

Contracțiile dispăruseră deocamdată, dar simțea în toți mușchii un tremur anticipativ și un soi de greață îl cuprindea imediat ce făcea și cea mai neînsemnată mișcare. O greață a corpului. În minte îi răsunau iar

și iar ultimele cuvinte ale prietenului său, *stai calm, ne vedem repede, stai calm, ne vedem repede, stai calm, ne vedem repede,* astfel că pândea încordat limbile ceasului de pe peretele din partea opusă a patului, cu o speranță ridicolă, de parcă sosirea lui George ar fi trebuit să facă toate lucrurile acelea să înceteze dintr-odată.

Zece minute nu se întâmplă nimic.

Avu chiar impresia că aținpise.

În spatele pleoapelor îi fulgerară câteva imagini distorsionate, printre care i se păru că recunoaște silueta stranie a casei Ponomariova și chipul cu trăsături netede al Lenei – apoi, durerile reveniră. Îi sfâșiară carnea, îi zdrobiră oasele. Voma îi umplu gura.

Se rostogoli pe covor, prea copleșit ca să țipe și încercând, în mod instinctiv, să găsească o poziție care să amelioreze cumva durerile. *La naiba, George, te rog, grăbește-te,* gândi, pe urmă senzația de rupere coborî din abdomen în penis și acolo se încolăci într-un ghem de junghiuri ascuțite, care se învârtea ca o roată de polizor. Pe urmă urcă iarăși în pântece, unde se disipă într-o succesiune de izbituri puternice, în dreapta buricului, de parcă ceva invizibil și foarte furios ar fi încercat să spargă peretele abdomenului ca să se târască afară. I se păru că trece o veșnicie până ce, în sfârșit, auzi bătăi în ușă.

Trebuia să fi deschis ușa, idiot ce sunt.

Se chinui să se ridice în picioare. Silindu-se să nu facă mișcări bruște, reuși să parcurgă cei câțiva metri

din cameră în hol, apoi până la ușă. Ajuns acolo, se agață de clanță și descuie, rămânând atârnat într-o poziție ridicolă, în timp ce George, cu un sacou tras peste un costum de trening și încălțat în pantofi, își făcea loc înăuntru, cu ochii holbați și gura deschisă. Reacționă imediat la vederea prietenului său. Nu-l întrebă nimic, îl ajută doar să se rezeme de perete, apoi împinse ușa și abia după aceea se aplecă deasupra lui.

— Tavis, drace, ce-ai pățit? Sun la spital.

— Stai așa, George, stai. Ajută-mă te rog să ajung în pat. Vreau să-ți spun ceva mai întâi, trebuie să-ți spun asta ca să-mi descarc sufletul. E necesar să-ți spun... apoi putem merge și la spital... dar mai întâi trebuie să mă asculți... ahhh...

Se chirci rezemat de perete, cu degetele încleștate pe stomac. George, prea uimit ca să mai spună ceva, îi puse brațul în jurul umerilor și îl ajută să ajungă în dormitor, unde îl întinse pe pat. Apoi rămase cu o mână în aer, privind perplex expresia chinuită a prietenului său, părul transpirat, lipit de frunte, ochii încercănați, urmele roșii de pe gât, de pe piept, de pe abdomen...

— Tavis, trebuie să-mi spui ce pot face, se agită el. Vrei un pahar cu apă, ceva? Nu poți sta așa, e o nebunie. În cinci minute ajungem la spital. Îți mărturisesc că situația asta mă depășește.

— Mai întâi, ascultă-mă George, altfel simt că înnebunesc. Femeile... femeile...

— Femei? Care femei? Cele din casa Ponomariova? Iarăși asta? Ce legătură au ele?

— Femeile...

— Mă sperii, Tavis.

— Mi-au făcut ceva. Nu știu exact ce și nici nu găsesc cuvintele potrivite ca să-ți spun ce simt acum, ca să nu-ți închipui că-s țicnit. Dar trebuie să mă crezi, pentru că sunt convins că e vina lor. Le tot visez... nu poate fi o coincidență. Le visez de când am plecat de acolo... Cred că m-au otrăvit... într-un mod greu de explicat... dar mă simt ca și cum, ca și cum...

— Vorbești fără sens, Tavis. Ți-e rău, înțeleg. Dar de ce crezi că ar fi vina lor?

— Au pus ceva în mine, George. Îl prinse de mână și-l ținu strâns, apoi îl privi fix în ochi, încercând să pună greutate în fiecare cuvânt. Durerile astea... Nu mai reuși să continue. O altă contracție, mai puternică decât tot ce încercase până atunci, însoțită de-o procesiune de crampe și împunsături, îl încovoie și-l făcu să-și înghită cuvintele, blocându-i mușchii gâtului, în vreme ce vene groase i se reliefau pe tâmple.

Se agăță disperat de mâna prietenului său, încercă să se ridice, ca și cum ar fi încercat să se smulgă din marea de agonie care amenința să-l înghită, apoi se prăbuși între așternuturi, izbindu-și în mod repetat capul de pernă, cu degetele țepene și gura înghețată într-o grimasă de coșmar. George căscă larg ochii, pe urmă se retrase câțiva pași către mijlocul camerei.

Trupul lui Tavis continua să se înconvoaie și să tremure în pat. Nu asta însă îl făcuse să se îndepărteze, ci ceea ce i se năzărise că vede pentru o clipă contorsionându-se deasupra abdomenului lui – umbra unei siluete de necrezut, o fantasmă imposibilă.

Descoperi că îi tremurau mâinile. Le strânse în pumni, apoi privi din nou.

Pielea de pe abdomenul lui Tavis era întinsă și lucioasă de transpirație. Întinsă până la punctul de rupere, avea impresia. Din când în când, era agitată de spasme dizgrațioase ce creau peste ea încrețituri dese, asemănătoare cu cele făcute de-o piatră aruncată într-o baltă. Pe neașteptate, în timp ce privea înlemnit, două gâlme apărură de-o parte și de alta a buricului, două gâlme care crescură, se umflară, se umflară și se tot umflară, până începură să tremure, gata să pocnească – înainte de a porni, pur și simplu, să se *deplaseze* pe sub piele. Se întâlniră în partea de jos a burții, unde se uniră și se umflară mai mult, conturând pe epidermă mici protuberanțe lucioase și transpirate.

Lui George i se părea că seamănă cu vertebrele minuscule ale unei coloane, însă nu avu prea mult timp la dispoziție ca să-și formeze o imagine completă, pentru că gâlmele fură absorbite în piele la fel de repede cum apăruseră. Abdomenul lui Tavis începu iarăși să se încrețească și să tremure, frământat de spasme ce păreau a avea drept epicentru zona din jurul buricului.

Lumina spoturilor din tavan pâlpâi de câteva ori. Se stinse, se aprinse. În nări îi urcă un miros umed și greu. Imaginea aceea, care-l speriase la început, se detașă din nou deasupra suprafeței zbuciumate a abdomenului – o umbră vagă, chircită, desenată pe fundalul unor vapori tremurători, mai puțin transparenți decât aerul, ce vibrau deasupra umflăturii burții. Un miraj atroce peste care se scurgea, fără să se reflecte, lumina ezitantă a spoturilor.

Icni și se mai retrase doi pași, paralizat de spaimă, încercând să scuture de pe retină imaginea imposibilă. Lumina pâlpâi din nou. Ceva trosni și un val de aer fetid îl lovi în față. Tavis gemu încă o dată, prelung, sinistru, un sunet venit din adâncul corpului, apoi începu să se zvârcolească între cearșafuri, ținându-se de stomac.

— Geooooorge... urlă el, te roog... mă doarrre...

Nu reușea să se miște. Nu reușea să facă nimic. Nu știa cum să-și determine corpul să reacționeze. Picioarele-i erau înșurubate în parchet, reci ca sloiul, brațele căzute pe lângă corp, capul ușor întors într-o parte.

Trecură câteva secunde, un minut, două.

Sângele îi pulsa în tâmple, în buricele degetelor, în obraji. După un timp, reuși să-și dea seama că în cameră coborâse liniștea. Nu o liniște completă. Nu o liniște calmă și nici o liniște care să permită zgomotelor de afară, din stradă, să răzbată prin geamuri, claxoane, strigăte, nu acel fel de liniște obișnuită pentru

cei din orașe – ci o liniște complet diferită. O liniște comprimată în acea încăpere. O liniște care-i cuprindea doar pe cei aflați acolo. O liniște care *pândea*. Îndrăzni să-și miște o mână. Funcționa. Întoarse capul și privi fără să vadă prea multe către patul în care se zbătuse până atunci Tavis – îi vedea corpul nemișcat, cearșafurile răvășite – și era bine că vedea doar atât.

Lumina mai pâlpâia din când în când și încă simțea mirosul acela greu, la care se adăugase încă un strat, un iz dificil de identificat, ceva ce amintea de mirosul cărnii crude sau de ceva asemănător.

Apoi *liniștea* ieși din ascunzătoare.

Se furișă cu pași mărunți, înfundați, pe parchet. Lui George i se păru că aude o respirație ușoară, urmată de două zgomote scurte – ca și cum cineva ar fi plescăit din buze – după care pașii se repetară, un-doi-trei, un-doi-trei, un-doi-trei, însoțiți acum și de-un șuierat vag. Părea că ceva se deplasa prin cameră, dar nu putea fi așa, pentru că Tavis continua să zacă în pat, iar el încă nu-și putea face picioarele să se miște. *Oh, drace, sper că nu-i mort*, se gândi, *sper că nu e mort, drace... ce naiba era chestia aia de pe stomacul lui? Părea o... o...* Ascultă iarăși, înfiorat.

Nu se mai auzea niciun zgomot.

De data asta reuși să ridice un picior și să-l așeze într-o direcție aproximativă cu cea a patului. Aproape se scăpă pe el de spaimă când simți pe încheietură o strânsoare bruscă, rece și puternică. În fața lui stătea

Tavis, palid, cu ochii roșii, umflați, părul lipit de cap, dar treaz. Gura deschisă lăsa să i se vadă vârful limbii, acoperit de flegmă galbenă.

— Ssst, făcu el, cu o lucire străină în ochi. Ascultă... Auzi?

Strânsoarea deveni mai puternică. George scutură din cap, ca să alunge imaginea pe care spaima i-o imprimase pe retină, aceea a patului răvășit în care stătea lungit trupul prietenului său, așa că avu nevoie de alte câteva secunde pentru a conștientiza noua situație și de a-și recăpăta, în sfârșit, controlul. Luminile pâlpâiau în continuare. Mirosul devenise mai pătrunzător.

Iar de brațul lui stătea agățat Tavis, încovoiat, slab de parcă dăduse jos cinci kilograme în ultima oră, cu chipul boțit de suferință, dar încă viu. Un val de recunoștință fără nume și fără adresă îi cotropi măruntaiele, în vreme ce picioarele i se muiau.

— La naiba, Tavis, ce-ai pățit? M-ai speriat de moarte.

— Sssst, repetă prietenul său. Ascultă. Auzi?

— Ce să aud?

— Chiar acum. Ascultă...

George își mută privirea către pat.

— Nu-mi spune că nu auzi.

— Ești bolnav, Tavis, zise el. Haide, ține-te de mine. Să căutăm câteva haine. Să te îmbraci, apoi mergem la spital. Trebuie să te vadă un doctor.

— Acum... Nici acum nu auzi?

George ascultă. Fără voie, își ținu respirația.

După o secundă, se auzi un zgomot stins, lângă pat. Nu era un foșnet, un păcănit, ori un scârțâit, vreun trosnet sau vreo bufnitură. Era ceva ce semăna cumva cu toate aceste lucruri – totuși atât de slab, încât nici nu-ți puteai da seama dacă se auzea cu adevărat ori nu, chiar dacă ascultai cu mare atenție.

— Tavis, nu înțeleg. Ce vrei să ascult?

— E acolo, lângă pat. Îl auzi?

De data asta, George distinse o bufnitură și-un trosnet, apoi capătul cearșafului se mișcă ușor, foarte ușor, de parcă cineva aflat pe parchet ar fi încercat cu neîndemânare să se descurce dintre faldurile lui.

Iar următorul zgomot îi făcu părul măciucă, pentru că nu semăna cu nimic din ce-și închipuia că ar fi permis urechii omenești să perceapă – o tuse mică, scârțâită, și un pufnet animalic care se termină cu un geamăt atât de omenesc și nepământesc în același timp, încât ecourile lui îi pătrunseră în suflet și reverberară acolo pentru tot restul vieții sale.

Strânsoarea mâinii lui Tavis deveni ireal de puternică, zdrobitoare. Numai acest lucru reuși să-l dezmeticească și să-l împiedice să nu leșine.

Apoi lumina se stinse de tot și rămaseră în cel mai desăvârșit întuneric. Aerul deveni foarte rece, în timp ce parchetul se zgudui încet sub picioarele lor. Când spoturile din tavan se aprinseră din nou, după câteva

secunde, auziră din nou geamătul, mai aproape, urmat de zgomotul unor picioare nervoase, lipăind pe porțiunea de parchet dintre șifonier și ușa băii. Lui George i se păru că distinge o urmă încrețită pe perete, ca și cum podeaua ar fi degajat o mare cantitate de căldură în acel loc, însă, imediat umbra se dezintegră între pâlpâirile spoturilor. Întrega cameră se zgudui, făcând mobilele să se clatine. Cearșaful alunecă de pe pat cu un foșnet. Tavis tresări, cu inima în gât.

— A ieșit, murmură el.

— Ce? Ce tot spui? Ce s-a întâmplat? întrebă George.

— Nu l-ai auzit? E undeva pe-acolo, îi răspunse, arătând către ușa băii. Nu-l văd, dar știu că e acolo. Respiră... fii atent. Respiră. E chiar acolo.

— Ești nebun? Cine respiră?

Chiar în acel moment încăperea trepidă atât de tare, încât George simți vibrațiile degajate de pereți până în coloana vertebrală. Își smulse mâna din strânsoarea prietenului său, îl prinse de umeri și-l privi cu ochii holbați.

— Ești bolnav, Tavis. Trebuie să mergem la spital. Nu știu ce se întâmplă aici și ce înseamnă toate astea, dar tu ai nevoie de ajutor. Plecăm chiar în clipa asta.

Pe parchet se auzi un plescăit ca de palmă lipită peste o bucată umedă de piele. Pe urmă dupăitul pașilor se distinse limpede, în dreptul ușii deschise a băii. Tavis se repezi chiar în acea clipă acolo, cu tot trupul încordat și brațele deschise larg, ca și cum ar fi încercat să

împiedice ceva să scape, apoi lumina filă încă o dată și, pentru o secundă îngrozitoare, între umbra proiectată scurt pe perete a lui Tavis și cea aruncată de ușa băii, lui George i se păru că distinge ceva chircit pe podea.

O mogâldeață cenușie. Fără trăsături precise, cu mâinile și picioarele strânse ghem, asemenea unei broaște pregătite să sară, de pe spatele căreia stropii de lumină fugeau precum picăturile de apă de pe o frunză. Creatura se mișcă brusc peste pragul băii, atât de repede, încât nici nu avu timp să-și dea seama dacă nu cumva era o iluzie provocată de semi-întuneric și mintea lui surmenată. Tavis se repezi la ușă. O trânti cu un gest disperat, apoi se îndepărtă de ea în patru labe, cu fața udă de sudoare și cu fire de salivă atârnate de buze.

Uitându-se la el – o arătare grotescă, cu trupul costeliv brăzdat de dungi roșii, pantalonii căzuți în vine și privirea lipsită de orice expresie – George trăi un sentiment puternic de irealitate, sentiment care se intensifică atunci când se sprijini de peretele din spate, iar acesta păru să cedeze sub apăsarea umărului, de parcă ar fi fost făcut din jeleu cald. Țipă și se îndepărtă spre mijlocul camerei, împiedicându-se în picioarele lui Tavis.

— Ai văzut aia? murmură. Ce naiba era? Semăna cu un... cu un copil diform...

— L-am închis în baie, zise Tavis, în continuare în patru labe pe parchet, scuturând puternic din cap, ca și cum ar fi vrut să se convingă singur de acest lucru. L-am închis. George, trebuie să sunăm undeva. Nu știu. La poliție?

George era pe punctul de a răspunde, când o nouă vibrație degajată de pereții camerei îl făcu să-și înghită cuvintele. Era diferită față de cele de până atunci. Purta o altfel de încărcătură. Uitându-se înapoi la peretele despre care își închipuise că cedează sub apăsarea umărului, distinse un soi de strălucire difuză care se mărea din ce în ce mai mult. Îi amintea de lucirea farurilor unei mașini ce se apropia în mare viteză. Deodată, îl cuprinse presentimentul că va urma o oroare de nedescris. Ca să complice lucrurile, pe ușa băii se auzi un zgomot slab, ca un zgrepțănat – cineva dinăuntru îi încerca timid dimensiunule, ori duritatea.

— Să ieșim de aici, se aplecă el către Tavis, încercând să-l facă să se ridice în picioare. Chiar acum. La dracu, scoală-te odată. Mișcă-te, în Dumnezeii mă-tii!

De fapt, nu sunt aici, gândi o secundă mai târziu. *Dorm acasă, în patul meu și am un coșmar. Întotdeauna am vise ciudate dacă amestec berea cu șampania. Dorm în patul meu, visez și, dacă mă străduiesc un pic, mă pot trezi chiar în clipa asta. Și nu-mi pasă ce oră e, o să-l sun pe Tavis să văd dacă totul e în ordine. Iar el o să-mi spună că totul e în ordine, cum să nu fie, eu o să mă liniștesc, o să*

mai beau un pahar și-o să dorm buștean până mâine dimineață. Chiar în clipa asta.

Peretele, semitransparent în lumină, se curbă, apoi se acoperi de bășici, precum o bucată de piele atinsă de flacără. George încercă să ignore fenomenul, să și-l scoată din minte, chiar dacă ochii îi înfățișau totul cu o claritate necruțătoare.

Încercă să-și concentreze toată energia în efortul pe care-l făcea să-l ridice pe Tavis. Pielea acestuia era unsuroasă, degetele îi alunecau mereu și de ce naiba se lăsa atât de greu în brațele lui? Putea să-l ajute un pic, să depună un minim efort – drăcia dracului, băuse prea mult în noaptea aceea, pulsul îi alerga înnebunit prin corp, din creștet până-n călcâie, nereușind să decidă probabil din care zonă i-ar fi putut atrage atenția asupra inimii care-i trosnea în piept ca o casă cuprinsă de flăcări, așa că putea să-l ajute puțin, numai puțin, drăcia dracului, nu cerea imposibilul.

Trase de el, icni, apoi rațiunea îl părăsi, iar din el rămaseră doar ochii, ochi ce priviră fix, imbecili, în peretele acoperit de sus până jos cu bășici.

Protuberanțele lucioase începuseră să tremure și să se spargă una câte una. Eliberau un fluid galbui, presărat cu lungi mucozități de culoare verde. Plici-pleosc, plici-pleosc, plici-pleosc – zgomotele grețoase se auzeau tot mai des, iar duhoarea deveni insuportabilă.

Curgând pe perete, dârele galbene se scurseră până pe parchet în zig-zag-uri dezgustătoare, iar urmele

rămase, lucind intermitent în lumină, păreau acum să atace varul și zidăria, corodându-le cu un sfârâit aspru, în timp ce fire de fum negru se amestecau în aerul deja irespirabil al încăperii.

Un nou zgrepțănat pe ușa băii îl făcu pe George să se dezmeticească.

Trase de brațul lui Tavis, încercă să-l pună pe picioare. În loc să-l ajute, Tavis se lăsă mai greu pe parchet, apoi se eliberă din strânsoare și se îndepărtă repede, în patru labe, spre capătul îndepărtat al camerei, cu ochii țintă la peretele acoperit de fum.

O altă vibrație păru a modifica dimensiunile încăperii. Fumul fu curățat și împins către tavan de un șuvoi de aer rece, care umflă tot zidul și uni fisurile făcute de dârele puturoase, până ce în perete apăru o crăpătură înaltă de aproape doi metri, scăldată într-un amestec de culori stridente.

Aerul înghețat îl învălui pe George din cap până-n picioare.

Îl făcu să realizeze cât de transpirat era – bluza leoarcă, la fel și turul pantalonilor, iar părul îi stătea pe cap umed ca un prosop îmbibat în apă. Totuși nu-i era frig, ori era prea îngrozit ca să mai simtă și altceva. Atenția îi era captată în întregime de ceea ce părea să se contureze în spatele jocului luminilor stridente – o siluetă înaltă, deformată, cu figura pe jumătate transparentă. Părea să înainteze în direcția lor, hrănită de culorile ce-i fulgerau în jur. Devenea tot mai vizibilă

și precis conturată. Brusc, camera fu inundată de o lumină albă care nu se amestecă în niciun fel cu izbucnirile multicolore ce brăzdau întreg peretele.

— Dumnezeule, murmură George.

În centrul crăpăturii apăruse o figură familiară.

Era Liudmila Ponomariova.

Călcând apăsat, cu un zâmbet încremenit în colțul gurii, matroana păși peste marginea fisurii din zid, clipind des din ochi și uitându-se nerăbdătoare în jur. Aruncă o privire în spate și făcu un semn discret înainte de a-și roti capul și a continua să cerceteze de sus până jos cuprinsul camerei. Era înfășurată din gât până-n călcâie cu un soi de robă roșie, pe cap purta un turban de aceeași culoare și arăta mai solidă și mai semeață ca niciodată. George observă că degetele mâinilor îi erau pictate cu roșu pe toată lungimea, iar la gât, atârnată cu un lanț ce ajungea până sub sâni, strălucea o piatră de aceeași culoare, care prindea din când în când sclipirile multicolore de pe perete.

George încercă să facă un pas în spate. Madam Ponomariova îl zări. Zâmbetul i se mări, dezvelind linia albă a dinților.

În urma ei, pășind nesigură, cu părul negru tuns scurt, își făcu apariția o fată subțirică, îmbrăcată într-o robă cu o croială asemănătoare cu cea a matroanei, numai că în întregime neagră, fată în care George o recunoscu repede pe Lena, cea cu care Tavis petrecuse cea mai mare parte a timpului pe durata vizitelor în

casa Ponomariova. Era foarte frumoasă, zâmbea și ea, dar privea încruntată în jur, având în ochi o licărire de nerăbdare perplexă. Respira zgomotos pe nas, de parcă s-ar fi hrănit cu mirosul și atmosfera din încăpere.

Cele două femei înaintară către mijlocul camerei, în timp ce, în spatele lor, culorile din interiorul fisurii se risipiră, înlocuite cu o difuză strălucire albastră. Aerul revenea încet la temperatura normală.

— Jupâne George, exclamă uriașa femeie, pocnindu-și cu zgomot palmele și apropiindu-se de bărbatul încremenit cu o mână ridicată pe jumătate, ca și cum ar fi vrut să susțină o întrebare ce nu-i venea pe buze, ce surpriză să te întâlnesc aici. Și prietenul dumitale, uimitor. Jupâne Tavis, spuse ea, aplecată spre podea ca să-l privească în ochi pe bărbatul ghemuit acolo, se pare că ai ceva calități. Extraordinar. Dacă ai ști de când te caut. Trebuie să recunosc, totuși, că sunteți ultimele persoane pe care mă așteptam să le revăd. Oh, dar nu vă uitați așa, nu aveți motive de îngrijorare. Vă asigur că totul o să fie bine. Nu-i așa, Lena?

Fata veni și se opri lângă ea, alături de silueta îngenucheată a lui Tavis.

— Jupâne Tavis, spuse încet femeia. Te simți bine? Te poți ridica? Hai, încearcă să-ți revii. Îndepărtă cu degetele părul de pe fruntea bărbatului, care o privi cu o expresie uluită ce mărturisea clar că se străduia din răsputeri să-și controleze gândurile. Lena îngenunche și ea alături de el, susținându-l cu blândețe de braț.

— Jupâne Tavis, nu ai niciun motiv de îngrijorare, continuă matroana. Totul o să se aranjeze, o să vezi. De acum e treaba noastră. Lucrurile se vor lămuri în curând. Deocamdată, am nevoie să te concentrezi un pic și să-mi răspunzi la o singură întrebare. Hai, așează-te în fund, uite-așa. Hopa. Vezi, și Lena a venit să te vadă, e chiar aici. Uite-l pe Tavis, Lena, e un băiat bun, zâmbește-i, așa. Băiatul nostru. Mângâie iarăși fruntea bărbatului, care gemu scurt, ținându-se de abdomen, apoi se așeză cu stângăcie în capul oaselor, căutând cu o mână marginea patului. Lena a simțit ceva când ai venit la noi, dar mie mi-a venit greu să cred. Înțelegi, tocmai mie. Mă bucur că a avut dreptate, mă bucur din toată inima. Din clipa asta, nu mai trebuie să-ți faci probleme, avem noi grijă de tot. Dar, înainte de toate, spune-mi, te rog, unde e?

Tavis o privi.

— Unde e? repetă răbdătoare femeia. Îl simt. Unde s-a dus?

Tavis clipi de câteva ori, se strâmbă de durere, apoi ridică un braț și făcu un gest obosit în direcția băii.

— Acolo e? În baie? L-ai închis în baie, așa-i? Bine, foarte bine, jupâne Tavis. Știam că o să ne înțelegem.

Lena se ridică și se duse către baie, în vreme ce matroana continua să mângâie capul plecat al bărbatului. Tânăra deschise încet ușa, se strecură înăuntru și imediat după aceea se auziră de acolo câteva foșnete și

cuvinte alintătoare, urmate de scâncete și scârțâituri ce semănau cu gemetele unui câine lovit.

Se mai deslușI un bufnet, câteva plescăituri, pe urmă Lena păși iarăși în cameră, ținând în brațe ceva înfășurat într-un prosop.

Din locul unde se afla, George nu putea distinge mare lucru. Umflăturile prosopului lăsau să se ghicească o formă ce aducea cu un copil de câteva luni, deși zgomotele ce se auzeau din când în când din ghemotocul colorat, aveau foarte puține în comun cu inflexiunile vocii omenești. Ce naiba se petrecea? Și cum ajunseseră femeile astea aici? Evident, nu folosiseră ușa. Și, mai important, ce-i făcuseră lui Tavis? Fisura căscată în perete pulveriza o lumină albăstruie chiar în dreapta lui, trimițând uneori către el fire de aer rece amestecate cu un soi de abur fetid.

Senzația de irealitate nu-l părăsise încă.

Își dădea seama că ăsta era un lucru bun, pentru că îi amorțea spaima și îi permitea să-și lege cât de cât gândurile, deși mai derapau câteodată și îi aduceau în minte amintiri fără nicio noimă și fără legătură cu scena ce i se desfășura în fața ochilor.

Revăzu pentru o clipă chipul tatălui său care murise în urmă cu peste zece ani. Apoi silueta mamei sale făcând baie, în timp ce el o pândea – pentru a câta oară – pe gaura cheii. Fața surorii care decedase într-un accident de mașină – imagini statice, dar dureros de

vii, ce se insinuau între frânturile sale de gânduri și le alterau coeziunea.

Chipurile tuturor femeilor cu care se culcase, înșirate într-o spirală imensă, pierdută într-un vid negru, lipsit de orice strălucire.

Ridică o mână și și-o trecu peste față. Era rece ca un sloi. Un firicel de aer venit de la deschizătura din perete îl făcu să tremure. Îl privi pe Tavis, cocoșat sub palma matroanei grase, apoi chipul Lenei zâmbind către alcătuirea aceea înfășurată în prosop, orice ar fi fost ea, și tot ce se întâmplase în ultima oră se distilă într-o furie incontrolabilă, care îi invadă veninoasă trupul și membrele, îi topi gândurile și-l făcu să sară brusc în mijlocul camerei. O apucă brutal pe madam Ponomariova de braț.

— Ascultă, sâsâi printre dinți, abia abținându-se să n-o pocnească, nu știu care e jocul tău și-al curvelor tale, dar aveți niște explicații de dat. Și nu încerca să înșiri obișnuitele voastre rahaturi. Mai întâi, trebuie să-mi spui cum ai ajuns în apartamentul acesta și mai ales ce e *aia,* zise arătând cu un gest prosopul din brațele Lenei. Apoi, ce naiba i-ai făcut lui Tavis? L-ai otrăvit sau ce? Ai mare grijă ce spui, altfel jur pe toți sfinții că-ți crăp capul, și te asigur că poliția n-o să aibă nimic de comentat. Cine sunteți, de fapt? Ce treabă au aici niște putori ca voi? Ce-i toată tâmpenia asta?

Saliva îi țâșnea printre dinți.

Fisura deschisă în perete vibră și trimise în cameră un val de aer înghețat. Femeia masivă se ridică încet, fără a încerca să se elibereze din strânsoare, apoi îl privi pe bărbat o secundă în ochi, înainte de a-și lăsa privirea să alerge undeva peste capul lui, spre tavan. Buzele îi sclipiră, roșii.

— De tine nu am nevoie, murmură.

Și, odată cu aceste cuvinte, întinse brațul. Nu păru să facă niciun efort deosebit. Dimpotrivă, fu o mișcare firească, destul de lentă. Pumnul strâns intră în întregime în gura lui George, spărgându-i dinții și despicându-i buzele. Femeia își aduse iarăși privirea în ochii holbați acum ai bărbatului, în timp ce fire de sânge îi curgeau pe încheietura mâinii, apoi descleștă brusc pumnul și își împinse degetele în interiorul craniului.

Jumătate din fața lui George explodă pur și simplu, cu un lung trosnet grețos, împroșcând prin cameră sânge și fragmente de os, lăsând o gaură însângerată acolo unde fuseseră gura și nasul. Capul i se fisură exact între ochi, pe când femeia își împingea degetele mai sus și le scotea prin găvanele craniului, stâlcindu-i ochii afară din orbite. Pe urmă își retrase mâna încet, la fel de firesc cum o întinsese, lăsă să-i cadă din palmă câteva resturi însângerate, printre care și o bucată de limbă, apoi se șterse de îmbrăcăminte.

Trupul lui George, cuprins de convulsii, rămase în picioare. Gaura din craniu revărsa șiroaie de sânge

amestecate cu bucăți de os, apoi jumătate din creier pică acolo unde altădată fusese maxilarul, părând să antreneze în căderea lui și corpul, care se încovoie puțin, apoi se prăbuși pe parchet într-o baltă de sânge și fâșii de carne.

— Așa, murmură Liudmila Ponomariova, în vreme ce se răsucea din nou către Tavis. Uite, câtă mizerie. Lena se apropiase, ocolind precaută corpul neînsuflețit ce încă dârdâia pe jos, cu mogâldeața înfășurată în prosop strânsă tare la piept.

— Doamne, mamă Liudmila, spuse ea încet, uită-te la el. E atât de frumos. Mai mult decât tot ce-am sperat vreodată. Doar uită-te, ce frumusețe...

Madam Liudmila zâmbi, depuse un sărut între faldurile răsucite ale prosopului și primi drept răsplată un gângurit. După care se lăsă în genunchi și prinse între palme capul lui Tavis, sărutându-l lung pe buze. Degetele mâinii drepte, încă umede de sânge, lăsară urme roșii pe obrazul tânărului.

— Te simți mai bine, jupâne Tavis? întrebă ea blând. Te poți ridica? E timpul să mergem.

— Să... să mergem? Unde să mergem? Dumnezeule, George...

— Mergem acasă. O să-ți placă, să nu te îndoiești. O să-ți placă, pentru că acolo e locul tău. Ține-te de mine. Așa...

Tavis nu făcu nicio mișcare de împotrivire când îl apucă de braț. Ce se întâmplase în ultima jumătate de

oră, îl proiectase dincolo de capacitatea de a simți normal. Îl secase de voință și de idei. Tot ceea ce mintea lui fusese capabilă să pună în mișcare ca rezultat – firesc – al celor văzute și auzite, intențiile, toate impulsurile, întreaga spaimă, se coagulaseră în creier într-o masă compactă care-i apăsa din interior pereții craniului. Inima îi pulsa atât de slab, încât avea impresia că bătăile erau doar ecouri îndepărtate ale unei inimi ce încetase demult să funcționeze, și fiecare dintre aceste ecouri erau semnale detașate de o numărătoare inversă care-l aducea tot mai aproape de inconștiență și moarte.

Poate încă visa.

Poate nici nu deschisese ochii din coșmarul care-l chinuise noaptea și în toate nopțile de când părăsise casa Ponomariova. Probabil își imaginase totul și ar fi putut să se trezească până la urmă dacă s-ar fi străduit puțin, să treacă printre fantasmele acelea care-i îngreunau mintea, ori să încerce măcar să le păcălească, să le facă pe voie și atunci... Ce s-ar fi întâmplat atunci?

Mâna Luidmilei Ponomariova stătea grea pe brațul lui. Era atât de fierbinte, încât i se părea că-i dă sângele în clocot acolo unde-l atingea. Și cumva, ceva din toate astea era exact așa cum trebuia să fie, pentru că simțea nelămurit în pântece – singurul loc unde mai putea într-adevăr simți, singurul loc cu care mai putea *gândi*, oricât de aberant ar fi sunat asta – un sentiment de

așteptare împlinită, de echilibru și de putere ignorată, căreia i se recunoștea acum adevărata valoare și întregul sens. Însă se întâmpla așa pentru că totul era doar un vis și anumite lucruri te aștepți să se întâmple în vise, nu?

Își mișcă încet corpul amorțit.

Adună picioarele sub el și, cu o senzație de vomă în piept, ce înlocuise prin căldura ei grețoasă reverberațiile istovite ale inimii, reuși să se ridice ajutat de madam Ponomariova și de privirile Lenei, care se uita la el strângând fericită în brațe ghemul din prosop.

Nu se vedea nimic acolo.

Observa limpede crețurile făcute de materialul scămoșat. Cutele ce înfășurau ceva invizibil pentru ochii săi, dar care se afla totuși acolo după cum o arătau limpede umflăturile prosopului și spațiul din mijlocul lui, așa cum îl înfășurase Lena.

Întinse o mână, fără să-și dea seama ce dorise să facă, apoi se uită la crăpătura din perete, ale cărei margini își schimbau treptat culoarea – albastrul lăsând locul nuanțelor de verde și de roșu – după care se clătină pe picioare, deși era susținut de brațul ferm al matroanei. Groaza urlă adânc în el, departe-departe, atât de departe că nu putea decât să râdă de eforturile ei disperate de a se băga în seamă. Și chiar râse, cu abdomenul pulsând, râse încet, cu hohotele ieșind însoțite de mici șuierături chinuite, ridicole.

Gaura din perete semăna cu un portal.

În casa lui se deschisese un portal care ducea cine știe unde, iar femeile acelea veniseră acolo și-l omorâseră pe George, iar George zăcea uite colo, pe parchet, fără o bună parte din cap și cu creierii împrăștiați pe jos pentru că el născuse o creatură pe care n-o putea vedea și asta din cauză că Freda fusese o curvă ordinară, boarfa-boarfelor, ultimul jeg, iar el fusese nevoit s-o părăsească. Cățeaua dracului, era doar vina ei. Îndurase totul atâta timp ca un prost pentru că o iubea. Se clătină pe picioare, gâfâind după aer. Madam Ponomariova îl susținu cu trupul ei și-l bătu încet pe obraz.

— Așa, jupâne Tavis, liniștește-te. Știu că e greu de înțeles ce s-a întâmplat. Cel mai grav lucru ar fi să intri în panică. Ai o nouă familie acum și, dacă mă ajuți, o să ajungem repede acasă, iar acolo, după ce te odihnești, totul o să se lămurească. Ai încredere în mine. Nu-ți vrea nimeni răul. Ești în stare să pricepi asta? Dă din cap dacă înțelegi.

Tavis răsuflă încă o dată, din adâncul plămânilor, și își lăsă capul să cadă în piept. Liudmila Ponomariova îl trase de braț. Ocoliră trupul de pe parchet și se îndreptară către fisura din perete, ale cărei culori, tot mai stridente cu fiecare secundă, începuseră să se amestece.

În timp ce mergea, Tavis alunecă, iar când se uită în jos își dădu sema că strivise un ochi de-al lui George. Zăcea pe parchet înconjurat de-un mănunchi de nervi.

I se spărsese sub talpă cu un clefăit înainte de a se întinde într-o dâră unsuroasă de-a lungul podelei. La mai puțin de zece centimetri de vârful degetelor de la picioare se afla și o mică baltă de sânge, și prin ea plutea o bucățică ruptă dintr-o buză, probabil, încovrigată, strâmbă, ca trupul unei râme atins de-un chibrit.

Bietul George, gândi el. *Dacă nu m-ar fi convins să o părăsesc pe Freda, ar mai fi trăit și acum. Ce-ai spune dacă te-ai vedea acum, George? Ce-ai spune?*

Împiedicat, se lăsă tras de Liudmila Ponomariova către fisura ce începuse să pulseze și să emane aburi fetizi de căldură.

Într-un mod indistinct simțea că dacă avea să le urmeze pe cele două femei acolo unde doreau să-l ducă, străbătând drumul deschis de acel portal, viața lui se va schimba pentru totdeauna, complet și iremediabil, iar el nu era deloc pregătit pentru asta. Tocmai de aceea, când se apropie de sclipirile ondulatorii ce se încălecau și se intersectau de-a lungul și de-a latul fisurii, instinctul de conservare îi reacționă pentru ultima dată. Încercă să se smulgă din strânsoarea brațelor femeii și să fugă. Corpul nu reacționă însă așa cum ar fi vrut. Nu făcu altceva decât să se împiedice în propriile picioare, în vreme ce privirea i se pironea fascinată asupra formelor create de culorile ce se învârteau tot mai repede, contopindu-și nuanțele și explodând în mici jerbe sclipitoare înghițite de aburii ce deveneau mai denși, pe măsură ce se apropiau.

Apoi, pe când madam Ponomariova îl împingea ușurel înainte, văzu ceva în spatele acelor lumini înșelătoare.

O formă neagră, rapidă, care se agita prinsă între zvârcolirile altor alcătuiri la fel de oribile ca ea. Profunzimile mascate de dansul culorilor ascundeau creaturi de coșmar, ale căror forme depășeau orice ar fi putut suporta imaginația omenească. Mormane de trupuri, cozi și membre împletite în bulgări viermuitori, capete diforme, gheare ce sfâșiau fibrele unei realități ce nu se născuse încă.

Portalul acela era o rană. O rană deschisă în carnea lumii. O abominație, un afront, o ruptură infectată într-un punct în care timpul și spațiul se anulau reciproc pe teritoriul unei realități ce se devora pe ea însăși. Lui Tavis i se păru că vede acolo o creatură încolăcită, asemănătoare cu un vierme gigantic, ale cărui plăgi supurânde, tăiate pe tot corpul, erau tot atâtea guri pline de puroi. Apoi ceva ce semăna cu un om fără cap, alergând înnebunit de colo-colo, cu ochi uriași crescuți din fiecare umăr și cu cozi de pește în loc de mâini. Insecte enorme. Șobolani cusuți laolaltă într-o pătură vie, fremătătoare, ce făcea valuri-valuri printre creaturi cu țepușe pe tot corpul și animale ce se deplasau pe picioare subțiri ca firul de păr.

Încercă iarăși, fără succes, să-și convingă picioarele să-l asculte, dar madam Ponomariova îl strânse încetișor de braț.

— Să nu-ți fie frică, îi șopti la ureche. Ce ți se pare că vezi acolo nu ne poate face niciun rău. Nu sunt pentru noi. Eu nu-ți dau drumul.

Aerul deveni brusc lipicios. Tavis îl simți insinuându-se ca un fluid scârbos în nări și-n gură. Culorile se retraseră, lăsând pentru o clipă în urma lor o beznă cumplită, apoi se iviră din nou, una câte una, în timp ce Liudmila Ponomariova îl împingea prin fisura din perete, strecurându-se imediat după el.

Lena îi urmă, cu mogâldeața înfășurată în prosop strânsă puternic la piept.

Tavis avu impresia că aude bolboroseli, țipete, foșnete, pe urmă o amorțeală ciudată îi cuprinse trupul. Totuși era cald și confortabil acolo. Se simțea bine. Nu avea motive să se împotrivească. Nu trebuia să încerce să fugă, pentru că ceea ce i se întâmpla era singurul mod în care viața lui putea continua. Nu știa de ce era atât de sigur de acest lucru, dar era. Lăsă aerul lipicios să-l poarte înainte, să-l legene, să-l împingă.

Distingea foarte vag alături de el siluetele gelatinoase ale celor două femei – o umbră masivă și o alta micuță, zveltă, cu capul plecat.

Aerul își schimbă treptat culoarea, substanța, deveni mai dur, mai insistent. Îi cuprinse brațele și picioarele, îl trase de păr, i se încolăci în jurul gâtului și trase, trase de el până își văzu corpul alungindu-se, slab, cu coastele ieșite prin piele și cu o cavitate nea-

gră în loc de pântece. Auzi iarăși foșnete, murmure, glasuri ce se apropiau.

Membrele i se lungiră.

Mâinile i se transformară în două fire albe de ață ce se pierdeau între exploziile de culori, iar când își privi picioarele, le văzu îndepărtându-se dintr-odată, ca trase de propria lor greutate, scurse din trupul său ca două dâre de ceară.

Într-un mod bizar și absolut stupid, își aduse aminte de o poveste citită în copilărie – cum se numea, da, *Alice în Țara minunilor,* așa se numea, iar acolo, o fetiță, după ce mâncase o prăjiturică fermecată, își văzuse tot așa, ca și el, picioarele lungindu-se, tot lungindu-se, încât se gândise că probabil urma să le trimită cadouri cu comisionarul. Era o poveste foarte nostimă, acum dacă se gândea bine, foarte nostimă, îi plăcuse mult de tot. *Probabil va trebui să fac și eu la fel,* se gândi amuzat, *dar mai întâi trebuie să aflu unde s-au dus. La revedere, frumoasele mele picioare, sper că ați ajuns într-un loc mai bun. La revedere, picior drept, la revedere, picior stâng. La revedere genunchilor, să aveți grijă pe unde umblați, tălpilor. Să salutați picioarele Alicei, dacă le găsiți. Și nu uitați să veniți în vizită din când în când.*

Aerul se încolăcise în jurul lui, se întărea. Își simțea tâmplele strivite sub apăsarea lui necruțătoare. Încercă să respire, apoi să se miște, scoase un geamăt, scrâșni din dinți, închise pleoapele și se cufundă în întuneric.

7.

Îl trezi un glas cunoscut.

De fapt, mai puțin glasul, cât cuvintele îngânate de acel glas.

Cuvintele unui cântec pe care mama sa obișnuia uneori să i-l murmure în copilărie la ureche, înainte de a adormi. Vocea era destul de blândă și de melodioasă, însă cuvintele erau pronunțate cu un puternic accent străin, care insista pe fiecare silabă. Cântecelul împrumuta astfel modulații sinistre, ce nu se potriveau deloc cu sensul cuvintelor pronunțate.

Tavis se foi cu ochii închiși, trase prudent aer în piept. În nări îi urcă un miros slab de ceară și de mentă.

Prima amintire care-l încercă fu cea a durerii.

Amintirea veni înainte de a realiza cine este, cum îl cheamă ori de ce stătea întins acolo. Veni brusc, forțându-l să deschidă ochii de spaimă, invadându-i cu prezența ei toți mușchii. Se pipăi repede, frenetic, pe piept, pe abdomen, apoi ochii, intrați dintr-odată într-un prezent despre care nu cunoșteau nimic, înregistrară imaginea corpului său ridicat în fund și cea a picioarelor învelite pe jumătate de o pătură roșie, mițoasă. De la ea venea mirosul de ceară. Cel de mentă venea de undeva din dreapta.

Mintea încercă să-i aducă înainte un număr de amintiri, dar reuși să le blocheze, să le respingă. Deocamdată nu voia să știe de ele. Singurul lucru care-l

preocupa era să afle dacă mai exista vreo urmă rămasă din durerea aceea. Continuă să se pipăie. Nu-l durea nimic. În urechi îi persista un bâzâit ușor, i se zbătea o pleoapă și-l usturau un pic ochii, dar în rest, nu-l deranja nimic.

Își trecu iarăși palmele peste abdomen, observând cu această ocazie că era gol până la brâu, iar de sub pătură se vedea marginea roșie a unor pantaloni de pijama, apoi roti capul spre dreapta. Madam Ponomariova stătea tolănită pe-un fotoliu mare, comod, cu mâinile încrucișate în poală. Îl privea surâzând, cu buzele sclipind umede. Probabil ea cântase până atunci. Madam Ponomariova? Ce căuta ea aici? Un fior puternic îi zgudui corpul. Se săltă în capul oaselor, complet treaz, cu o mână ridicată ezitant în aer, ca pentru a încerca un gest de apărare.

— Ușurel, jupâne Tavis, spuse femeia, încearcă să nu te miști prea brusc. Ai trecut prin multe și ai nevoie de odihnă.

Reuși să deschidă gura.

— Cum am ajuns aici?

— Dacă promiți să te liniștești, îți garantez că totul va deveni clar foarte repede. Stai calm și nu face mișcări riscante. Ești încă destul de slăbit și ai nevoie de timp ca să-ți recapeți puterile.

— Să-mi recapăt puterile?

Amintirea durerii îl făcu iarăși să se crispeze și să-și poarte febril mâinile pe stomac, pe urmă în fața ochi-

lor îi apăru chipul lui George și ceea ce se întâmplase în apartament. Își impuse să rămână calm, totuși imaginile derulate fără voia sa în minte, îi făcură dinții să clănțăne. Brațele îi erau amorțite, așa că le întinse panicat, apoi încleștă și descleștă degetele, ca să le silească să se trezească.

Se aflau într-o cameră îngustă, dar foarte înaltă, mobilată simplu, văruită în galben-pal. Patul în care stătuse întins ocupa o mare parte din lățimea încăperii, iar alături de el, lipit cu spătarul de perete, se afla fotoliul în care ședea Liudmila Ponomariova, îmbrăcată într-un capot de mătase bleumarin, cu părul strâns într-o coadă subțire, aruncată pe-un umăr, fapt ce-i făcea chipul rotund să pară uriaș și disproporționat față de restul corpului. Lumina venea de la un candelabru micuț, fixat în tavanul aflat la o înălțime aproape neverosimilă. Strălucirile lui difuze scoteau la iveală, dincolo de marginea patului, un dulăpior deasupra căruia se găsea, rezemat de perete, un tablou, lângă el o măsuță pe care zăceau aruncate niște haine, și mai încolo, conturul unei uși late.

Banalitatea decorului îl calmă. Își lăsă trupul să se relaxeze, în timp ce ochii îi alergau în sus și-n jos, de la fața matroanei, la mâinile așezate în poală, apoi la pieptul ce i se ridica și cobora încet.

— Unde suntem? murmură aproape neauzit.

— Acasă, jupâne Tavis.

— Nu am mai fost niciodată aici.

— Și totuși aici e locul tău și o să-ți dai seama de asta destul de curând.

I se părea oare, ori accentul ei era mai pronunțat decât prima oară când o întâlnise? Probabil doar o impresie, încă se simțea foarte obosit, ochii îl usturau tot mai tare, iar bâzâitul din urechi se intensifica uneori până simțea că-l ia amețeala.

— George..., reluă el. George e bine? Am avut un vis, un vis îngrozitor. Iar el a...

— Nu e bine să te gândești la asta acum, jupâne Tavis, spuse femeia. Nu ai nicio vină pentru ce s-a întâmplat.

— Vrei să spui că tot ce-mi amintesc e adevărat? Nu a fost vis?

Femeia nu reacționă. Își mută doar puțin mâinile în poală. Apoi îi spuse:

— Ne bucurăm foarte mult că te-am găsit, jupâne Tavis. Te căutăm de foarte mult timp. De fapt, unele dintre noi nu mai erau sigure că vom avea șansa de a te întâlni vreodată.

— Pe mine? Ce vrei să spui? Cum adică m-ați căutat?

— Ei, nu atât pe *tine*, jupâne Tavis, ci mai ales ceea ce reprezinți, ceea ce poți face și mai ales ceea ce-i închis aici, în tine. După aceste cuvinte, se aplecă și încercă să-l atingă, însă Tavis se retrase brusc, cu o mișcare repezită, lipindu-se de perete. Iar peretele era rece ca un aisberg. Femeia rămase cu mâna în aer. Nu făcu nicio mișcare ca să se retragă. Continuă să stea

așa, aplecată, cu un zâmbet indistinct pe buze, ca și cum s-ar fi așteptat la o asemenea reacție și numai dorise să verifice dacă avusese dreptate sau nu. De dincolo de ușă se auzi un sunet îndepărtat, un fel de bubuit care se repetă de două-trei ori, apoi se făcu din nou liniște.

Tavis își impuse din nou să-și păstreze calmul. Dacă voia să scape de acolo, trebuia să fie atent și să încerce să pară că acceptă situația. Probabil căzuse în mâinile unor nebune periculoase – ori mai rău.

Se desprinse de perete, își coborî picioarele peste marginea patului. Podeaua era ciudat de caldă sub tălpile lui goale și avea senzația că vibrează ușor. Liudmila Ponomariova rămăsese în continuare aplecată, uitându-se la el, iar când deschise gura, răsuflarea îi mirosea a pământ și a mentă călcată-n picioare.

— Bine, zise el în cele din urmă. În regulă. Să zicem că tot ce s-a întâmplat la mine în apartament e real. De ce m-ați adus aici? Ce vreți, de fapt, de la mine?

— Jupâne Tavis, situația e foarte complicată, dar simplă în același timp. Nu o să pierd vremea explicându-ți lucruri pe care nu e nevoie să le cunoști pentru că sunt, în mare parte, inexprimabile, și nu ar ajuta la nimic. O să-ți spun însă tot ce trebuie să știi și poate cu timpul, după ce ne vei sluji o vreme, o să-ți dai seama singur de anumite lucruri. Asta dacă vrei într-adevăr să le cunoști.

— Să vă slujesc?

— Da. Despre asta e vorba, de fapt.

— Are cumva legătură cu... chestia aia care s-a târât din mine? Ce mi-ați făcut?

— Noi nu ți-am făcut nimic, spuse Liudmila Ponomariova. Ți-am permis doar să ne găsești. Vorbesc în general, pentru că nu știam cine ești, ori ce poți face, când ai venit aici.

— Dar de ce nu am văzut nimic? Știu sigur că am reușit s-o închid în baie, totuși, de văzut... nici acum nu înțeleg ce era. A fost o iluzie?

— Nu e vorba de niciun fel de iluzie, jupâne Tavis, spuse matroana. Totul e cât se poate de real.

— Prostii.

— Dacă mă lași o clipă să vorbesc, poate o să obții niște răspunsuri.

Tavis tăcu.

Femeia se îndreptă, în sfârșit. Își retrase mâna, lăsând-o moale în poală, apoi se cufundă în fotoliul confortabil. Surâsul ușor disprețuitor de pe buze persista, însă bărbatul depistă în glasul ei o anumită căldură și chiar un soi de respect. Își lipi cu putere tălpile de podea, ca și cum acest gest ar fi avut forța de a-l purta departe de acolo, dincolo de acea cameră și de tot acel coșmar. Uriașa femeie se scufundă mai tare în fotoliu, până ce scârțâi sub greutatea ei.

— Bărbații alcătuiesc o parte degenerată a speciei, jupâne Tavis, spuse ea încet. Sunteți isteți, plini de creativitate și aveți o neegalată forță a imaginației, dar

sunteți prizonierii inteligenței, iar asta v-a făcut brutali, nepăsători și inconștienți. Niște circari ai inteligenței, care au pierdut contactul cu acea parte a făpturii lor ce îi făcea capabili să-și impună spiritul și să-și comprime instinctele în slujba lui. Ați fost conducători, proteguitori, cuceritori, luminați, însă miile de ani de evoluție v-au făcut mici și stupizi, și asta pentru că ați înțeles evoluția ca pe-o adaptare, nu ca pe o fortificare a spiritului. Femeile, mă rog, o oarecare parte dintre ele, au încetat să vă urmeze de foartă multă vreme, chiar dacă majoritatea nu știu acest lucru. Însă unele știu. Și nu au încetat niciodată să caute. Vezi tu, jupâne Tavis, bărbații de astăzi nu mai cunosc nimic. Chiar nimic. Imbecilizați de așa-zisele minuni ale lumii moderne, nu mai realizează cine sunt, încotro se îndreaptă și ce scop au toate acțiunile lor. Și, cu toate astea, unii dintre ei poartă încă, îngropat adânc în eul lor strămoșesc, antic, sămânța bărbatului originar. Tu nu ai văzut ce a ieșit din tine pentru că ești urmașul unei specii care a căzut prea mult pentru a înțelege puritatea și forța noii ființe care s-a născut din tine. Femeile n-au încetat niciodată să tânjească după el – după adevărații bărbați de care au atâta nevoie. Pentru că doar împreună pot merge mai departe, doar împreună pot croi lumea așa cum ar trebui ea să fie. Iată de ce, unele dintre ele au învățat ce trebuie să facă pentru a-l căuta, pentru a-l căuta fără încetare, și în acest scop au fost nevoite să-și dezvolte

anumite abilități. Femeile sunt o specie incoruptibilă, dar au nevoie de sprijin și pot crea viață nu numai în pântecul lor.

— Sunteți vrăjitoare, izbucni Tavis.

Femeia rămase liniștită.

— Am învățat să fim, jupâne Tavis. Ne vrem bărbații înapoi și asta înainte ca nesfârșita voastră prostie să ne anuleze și nouă orice șansă de evoluție. Tu ai ceva ce comunitatea noastră caută de sute de ani și de aceea vei rămâne aici, alături de noi, și ne vei da înapoi bărbații. Unul câte unul, câte unul pentru fiecare. Și pământul va fi din nou sănătos, puternic, va fi grădina edenului care trebuia să fie, înainte ca voi s-o luați razna.

— Iisuse, ești nebună.

— O să ne slujești, jupâne Tavis. O să ai grijă să primim ceea ce vrem.

— N-am auzit asemenea bazaconii în viața mea.

— Totuși, îți dai seama că tot ce ți-am spus e adevărat, nu-i așa? Simți acolo, înăuntru, pentru că ce ai în tine e mai puternic și mai pur decât tot ce-ai putea tu să reprezinți vreodată. E mai puternic și vrea afară, iar tu o să-l lași să iasă.

— Ascultă...

— Sunt convinsă că întotdeauna ai trăit cu senzația că îți lipsește ceva. În tine a existat mereu un gol, o piesă lipsă pe care nu ai fost capabil să o găsești nici înconjurat de prieteni, nici călătorind, nici bucurân-

du-te, pur și simplu, de locul tău în lume. Acel ingredient esențial care ar fi putut să te facă să simți că ai un scop. Dar ceva nu s-a potrivit. Am dreptate?

— Nu ești în toate mințile. Îți cer să mă lași să plec imediat. L-ai omorât pe George!

— O să ne slujești, jupâne Tavis. Avem nevoie de bărbații noștri. Nu mai putem trăi fără ei. Prea mult timp a trecut.

Tavis sări în picioare. Privirea i se tulburase. Îl luase amețeala, îi tremurau mâinile.

Se uită la femeia cufundată în fotoliu, cu zâmbetul acela incert pe chip, apoi la mâinile ei cu degetele încrucișate în poală. Prin abdomen îi trecu un junghi puternic.

— Și dacă refuz? murmură, aproape neauzit.

Liudmila Ponomariova se ridică încet și-și apropie fața la câțiva centimetri de a lui. Părea mai masivă și mai impunătoare decât fusese vreodată, era cât un munte, un munte care respira cu gura deschisă, iar răsuflarea ei duhnea acum a pământ răscolit și-a iarbă strivită. Pe frunte i se adunaseră câteva broboane de sudoare ce sclipeau sub lucirile slabe proiectate de candelabrul din tavan, iar buza de sus îi tremura imperceptibil.

Întinse mâna, apucă penisul lui Tavis prin pantalonii largi de pijama, apoi îl smuci de câteva ori de sus în jos, cu atâta putere, încât bărbatului aproape îi dădură lacrimile. În pofida durerii, simți că sexul i se

întărește, iar Liudmila Ponomariova continuă să-și miște mâna în lungul lui, cu forță, până scăpă un geamăt.

— Oh, dar ai s-o faci, jupâne Tavis, spuse ea în timp ce broboanele de sudoare se spărgeau pe frunte și se uneau într-un firișor translucid care-i alunecă în sprânceană. Trebuie s-o faci, pentru noi, cele de acum, și în onoarea celor care au dispărut și au suferit din cauza voastră. O să ne slujești și astfel, într-o bună zi, poate vei ajunge să înțelegi acele lucruri care să-ți ofere împăcarea de care pari să ai nevoie.

Îi dădu drumul, apoi se îndreptă către măsuța de lângă pat, unde stăteau grămadă câteva piese de îmbrăcăminte.

— Pune asta pe tine, îi spuse ea, întinzându-i un halat. Pe coridoare e destul de rece. Fetele vor să te vadă. Așteaptă de multă vreme.

Tavis încercă să se gândească la ce avea de făcut, dar nu reuși să reacționeze. Mintea i se refăcea după lovitura primită. Gândurile se crispau lenește, de parcă fiecare primise o doză puternică de tranchilizant. Nu le recunoștea, nu reușea să le lege unul de altul, iar când din întâmplare izbutea, se alegea cu o monstruozitate fără cap și coadă, fără nicio legătură cu ceea ce se petrecuse, un avorton de gând ce ar fi putut foarte bine să aparțină altcuiva, aflat într-o altfel de situație, oriunde și oricum.

Oriunde și oricum...

Apucă, ca prin vis, halatul din mâna Liudmilei Ponomariova. Îl trase pe umeri, îi strânse cordonul și se zgribuli, în timp ce femeia îl lua de braț și-l silea să pășească în direcția ușii. Materialul halatului era moale, răcoros, se plia pe fiecare formă a corpului, ca și cum ar fi fost însuflețit, și avea un miros extrem de ciudat pe care îi era peste putință să-l identifice.

Lipsit de vlagă, o urmă pe uriașa femeie de-a lungul unui coridor slab luminat, a cărui dușumea scârțâia la fiecare pas. Coborâră o scară. O luară la dreapta, pe un alt coridor scurt. Traversară o cameră goală, apoi trecură pe un alt culoar, în capătul căruia se aflau două uși, una lângă alta. Femeia o deschise pe cea din dreapta. Tavis intră zgribulit pentru că, pe dușumelele reci ale coridoarelor, tălpile îi înghețaseră.

La început, camera i se păru imensă. Imediat ce ochii i se obișnuiră cu lumina puternică dinăuntru, își dădu seama că intensitatea ei îl făcuse să se înșele asupra dimensiunilor sale reale. Era într-adevăr mare, dar nu așa cum avusese mai întâi impresia. Era rotundă, cu tavanul susținut din loc în loc de coloane extrem de subțiri, de-a lungul cărora mișunau mici pete de lumină care se uneau uneori în fascicule orbitoare, ce străbăteau spațiul încăperii ca niște raze aruncate de un proiector.

Nu se vedeau mobile, paturi, dulapuri, mese, ori alte lucruri de acest fel. Doar către capătul îndepărtat o mare grămadă de perne de toate culorile, țesute cu di-

verse modele folclorice, iar pe jos o sumedenie de platouri și farfurii cu tot felul de mâncăruri și de fructe. Totul arăta ca o imagine ruptă din „O mie și una de nopți". Înăuntru mirosea exact cum mirosea răsuflarea Liudmilei Ponomariova, a mentă și a iarbă strivită – mirosuri slabe, dedesubtul cărora se târa greoi, încolăcindu-se, izul de pământ răscolit și umed. Tavis rămase nemișcat câteva secunde.

În picioare, adunate una lângă alta în mijlocul camerei, se aflau mai multe femei îmbrăcate în cămășuțe albe.

Pe unele dintre ele nu le mai văzuse, dar pe altele le știa, erau fetele pe care le întâlnise în prima zi petrecută în casa Ponomariova – Anuka, Natalia, Iolanda, Ruslana, Sonia, Vera, Simina, Ada, micuța cântăreață, și mai încolo, cu brațele strânse pe piept, cu părul sclipitor și zâmbindu-i cald, Lena.

Se clătină și privirea i se tulbură.

Pereții camerei nu păreau în întregime solizi.

Oscilau, își schimbau forma și înălțimea, se roteau iluminați dintr-o sursă necunoscută, iar petele de lumină de pe coloane se desprindeau uneori adunate în buchete scânteietoare ce pluteau prin spațiul încăperii, explodând apoi în aerul greu, accentuând iluzia. Pe când înainta, împins de la spate de Liudmila Ponomariova, încercă, în mod reflex, să prindă în palmă una dintre acele scântei însuflețite. Chiar i se păru că reușise, numai că atunci când deschise palma, descoperi că nu avea nimic acolo.

Mintea îi era în continuare amorțită. Totuși, cu fiecare pas făcut își recăpăta surprinzător puterile și încrederea. Odată cu ele, o forță nouă, înspăimântătoare prin firescul ei, îi invada organismul și îi îndrepta gândurile pe făgașuri despre care simțea că existaseră întotdeauna ascunse în memoria sa.

De cum îl văzuseră intrând, femeile îl înconjuraseră dintr-odată, fluturând mânecuțele cămășilor albe, copleșindu-l cu o ploaie de sărutări, de suspine și șoapte, în timp ce-l trăgeau către grămada de perne. Îl așteptaseră. Pe el îl așteptaseră. Pe el, pe nimeni altul. Aveau nevoie de el, erau fericite datorită prezenței sale. Uluitor. Simți mâini care-i cuprindeau gâtul, pieptul, scrotul, strângându-i fesele. Se predă în voia acelor brațe care-l amețeau cu mișcările lor, apoi închise ochii, lăsându-se purtat oriunde ar fi vrut să-l îndrepte în iureșul lor nerăbdător.

Întrega lui viață fusese doar un moment pregătitor pentru împlinirea acestei clipe. Un spațiu de antrenament, un punct de sprijin pregătit pentru a-i înlesni trecerea în acestă nouă etapă plină de teroare și împlinire cosmică. Percepu sub omoplați catifeaua parfumată a pernelor. Halatul și pantalonii de pijama zburară de pe el, buze se presau peste ale sale, mâini îi explorau carnea coapselor, se dizolva în căldura precipitată a zecilor de răsuflări. Mirosul corpurilor era atât de compact, încât i se părea că se sufocă dacă nu respiră cu gura deschisă.

Gândurile, tot lenește, dar foarte clare acum, îi înfloreau în direcții surprinzătoare. Ieșeau din minte, se materializau dincolo de ea, prinse în dansul petelor de lumină, reintrându-i în conștiință îmbogățite de înțelesuri noi, dezgolite până la miez, doar pentru a țâșni din nou și a se integra în decorul schimbător al încăperii, lacome de noi înțelesuri, de noi spații pe care să se desfășoare. Un lucru era limpede. Liudmila Ponomariova avusese dreptate. Aici era locul lui... Orice îi fusese destinat să devină, aici era piesa lipsă pe care o căutase fără voie toată viața și care se dovedea în acea clipă singura esențială. Aparținea acestui loc, și chiar dacă rațiunea încă dădea semne de împotrivire, toate celulele corpului său își strigau necesitatea de a fi acolo. Era sau nu adevărat, trebuia să creadă asta.

Buze calde îi înfiorară carnea coapselor.

Sub mâinile lui se agitau capete blonde, brunete, spinări goale, pulpe cu carnea tare. Ce gândise și simțise până atunci, întrega sa viață, toate amintirile, regretele și visele pierdute, experiențele, suferințele încercate, se adunau laolaltă sub frunte, într-un bulgăre tern, static, de unde fu măturat de noile lui gânduri și dezintegrat în horele halucinante ale luminilor ce izvorau dinapoia pereților ce-și schimbau permanent forma și înălțimea. Da, avea să rămână acolo. Avea să rămână acolo pentru totdeauna și să slujească. Să slujească fără să se plângă, fără să crâcnească, cât îl țineau puterile.

Cel căruia îi dăduse viață în apartamentul lui, în noaptea aceea, era abia primul. Trebuia să aducă pe lume mulți, mult mai mulți pentru a îndrepta eroarea făcută în atâția ani de evoluție. El reprezenta noua oportunitate oferită speciei, era tatăl tuturor. Urma să le ofere acestor femei bărbații după care tânjeau de atâta vreme – unul câte unul, câte unul pentru fiecare – iar între timp, ei bine, între timp...

Rămânea, desigur, problema durerilor, dar probabil că, de-a lungul anilor, odată ce i-ar fi absorbit sensul și adevăratele semnificații, avea să fie capabil să dezvolte un sistem care să le contracareze, ori măcar să le facă suportabile.

Privi chipurile fetelor, în ai căror ochi își vedea vag propria reflexie.

Se înfioră sub atingeri, apoi strânse pleoapele. Și după ce urma să nască destui și după ce totul se va termina, ce se va întâmpla cu el? Nu știa și nu-i păsa. Mirosul trupurilor îl îmbăta. Se lăsă atins, mângâiat, răsfățat, un fruct cu gust aromat îi despărți buzele. Degetele-i atinseră sfârcul erect al unui sân și atunci deschise ochii și zâmbi, în timp ce fetele, strânse toate în jurul lui, se înclinau și murmurau în cor numele tatălui.

Marea Judecată

1.

Vili Cristescu tocmai se pregătea să toarne în tigaie ouăle bătute pentru omletă, când se auzi soneria. *Țârr-țârr-țârr* – trei sunete scurte, hotărâte, într-o succesiune atât de rapidă încât, pentru o clipă, nici nu reuși să-și dea seama ce anume se întâmplase.

Încremeni buimac, cu furculița și castronul în mâini, privind firele galbene ale ouălor care se scurgeau în tigaia încinsă. Tresări când alte trei țârâituri, la fel de rapide, acoperiră muzica dată la minimum a radioului, și-și lăsară ecourile neplăcute în holul apartamentului – reverberații stranii, înlănțuite, ce-și subliniară una alteia intensitatea mai multe zeci de secunde, destul de mult pentru ca bărbatul încremenit lângă aragaz să pună jos castronul pe-un colț al chiuvetei și să privească ceasul de lângă ușa bucătăriei.

Șapte fără douăzeci. Cine naiba putea suna la o asemenea oră? Și într-un asemenea mod? Întoarse ochii de la ceas către omleta care începuse să sfârâie ușor în tigaie. Luă castronul murdar de pe colțul ara-

gazului, îl puse în chiuvetă, apoi bău din ceașca de cafea așezată pe masa din mijlocul bucătăriei, hotărât să nu răspundă.

Abia întorsese omleta, îngânând fără să-și dea seama melodia ce se auzea în surdină la radio, când soneria se auzi iarăși – *țârrr-țârr-țârr* – de această dată mult mai *tare,* țârâituri cu rezonanțe metalice, ca de clopot de biserică, aglomerate într-un mod total surprinzător, aproape ireal. Vili habar n-avusese că soneria lui putea scoate asemenea sunete. În plus, ceea ce îl făcu să se răsucească mirat, aproape scăpând furculița din mână, fu un alt zgomot, mai slab, dar într-un fel ciudat distinct și izolat între țiuituri – un bocănit continuu, ferm, ca și cum cineva ar fi ciocănit la ușă într-un asemenea ritm, încât făcea țârâiturile soneriei să pară cumva mai puternice, implicând o rezonață de urgență ce nu putea fi trecută cu vederea.

Ori cel care suna bătea la ușă în același timp, ori în pragul apartamentului se aflau două persoane – cum blocul avea interfon, dacă nu se întâmplase ca ușa să rămână deschisă peste noapte, nu puteau fi decât vecinii de pe scară, alertați de vreo situație oarecare.

Înainte de a se auzi pentru a treia oară soneria, Vili se hotărâse deja să răspundă. *Țârr-țârr-țârr, cioc–cioc, țârr-țârr -țârr, cioc–cioc.*

Pentru că mirarea inițială se distilase într-un calm acid, specific intervalelor dintre schimbările sale bruște de dispoziție, reuși să ia tigaia de pe aragaz, să dea

focul mic și să pună furculița pe-o farfurioară ca să nu-și murdărească aragazul, înainte de a-și strânge cordonul halatului și de a se îndrepta, cu mișcări decise, către ușă. Cum era un bărbat impunător, de vreo treizeci și doi de ani, cu părul negru tuns scurt, robust fără să fie gras, semăna în clipa aceea, înfășurat în halat, cu un boxer care se îndrepta spre ring.

Burlac convins, obișnuit să găsească fiecare lucru exact așa cum îl lăsa în apartamentul unde locuia singur de aproape zece ani, rămase surprins când, pătrunzând pe hol, se trezi scăldat într-o strălucire verzuie, presărată cu puncte opace, ce păreau să curgă din direcția ușii de-a lungul pereților. Imediat ce aprinse neonul, impresia se risipi și, odată cu lumina ce invadă holul, se reluară târâiturile și ciocăniturile.

Intense, precise, ritmate.

Enervante.

— Gata, strigă Vili, în timp ce se îndrepta către ușă, gata, te-am auzit! Cristoase – Dumnezeule, gata! Vin acum! Din spatele ușii se auzi un zgomot bizar, jumătate fâșâit, jumătate sâsâit, ca și cum ceva mare, acoperit de solzi, se încolăcea pe covorașul de la intrare. Suflă iritat printre dinți aerul din plămâni, descuie yala și deschise fără nicio ezitare.

În prag se afla un tânăr subțirel, în costum, care ținea în mână o geantă de piele.

— Da, zise Vili mai tăios decât își propusese, cu ce vă pot ajuta?

Tânărul zâmbi, înclină ușor din cap, buzele i se deschiseră ca și cum ar fi intenționat să răspundă, dar în loc de asta își îndreptă ochii către chipul bărbatului robust din pragul ușii și rămase nemișcat mai multe secunde, înainte de a ridica încet geanta, umblând la unul dintre fermoare.

O fi surdo-mut, se gândi Vili, în timp ce-i studia chipul palid, lipsit de orice fir de păr.

Era un individ mărunțel, ras pe cap – fapt ce-i accentua aura de fragilitate – cu ochi mici, rotunzi, pierduți sub niște sprâncene abia schițate, cu trăsături vagi, ce nu se remarcau prin nimic deosebit – un nas, o gură și-o frunte care s-ar fi putut acomoda pe fața oricărei persoane, oriunde și oricând, genul de chip pe care-l uiți îndată ce întorci capul. Vili se pomeni chinuindu-se să-și agațe privirea de fața aceea, din nou și din nou. O încadra și-o pierdea, o analiza și-o uita în aceeași clipă. Ochii îi alunecau de pe ea ca apa de pe penele unei gâște, fără a reuși să se sprijine de niciun amănunt, așa că, până la urmă, rămase cu ochii ațintiți undeva între bărbia tânărului și reverele cămășii sale albe, închisă până la ultimul nasture.

Purta un costum bine croit, ce părea foarte scump, însă i se mula pe corp într-un mod absolut derutant, arătând mai mult ca un înveliș decât ca un costum de haine, impresie întărită și de reflexele bizare pe care le împrăștia în lumina slabă a palierului. Cum Vili era prea mirat ca să se gândească la ceva nou de spus, gura i-o luă înaintea creierului.

— Nu cumpăr nimic, zise el nesigur, deși încă nervos. Nu fac donații, nu mă interesează reducerile, promoțiile și nu cred că o contribuție modestă din partea mea poate ajuta copiii bolnavi de leucemie. Îmi pare rău. Chiar îmi pare. Nu mă preocupă vacanțele, călătoriile și nu mă gândesc să-mi schimb operatorul de cablu. Așa că, dacă nu aveți ceva urgent să-mi spuneți...

Tânărul zâmbi iarăși, o crăpătură inestetică pe chipul lui anonim, apoi termină de tras fermoarul genții. Scoase de-acolo un plic mare, roz, cu ceva scris pe el. Până să apuce Vili să plece ochii, i-l strecură între degete, apoi, din câteva mișcări alunecoase, fluide, care-l făcură una cu costumul, ajunse la capătul palierului și dispăru pe scări.

În urma lui rămase un miros neplăcut, greu de identificat (pește stricat și usturoi) și înainte să apuce să se dezmeticească, Vili îi mai auzi doar pașii pe trepte, ușori, furișați, făcând niște zgomote care-i aduceau aminte de irizațiile bizare ale costumului. *„Sigur era surdo-mut"*, gândi în timp ce închidea ușa, cu plicul în mână. Rămase mai multe secunde încercând să-și ajusteze mintea în jurul celor întâmplate, pe urmă se întoarse în bucătărie, în vreme ce răsucea plicul pe toate părțile.

Nimic neobișnuit. Un plic ca toate plicurile, desfăcut, fără vreo adresă sau vreo ștampilă, doar cu numele lui scris cu pixul cu litere mari pe spate. „Vili Cristescu".

Singurul lucru ciudat era că-i lăsa în palmă senzația unei greutăți suspecte, deși se vedea clar că înăuntru avea doar o foaie de hârtie.

Vili își turnă o ceașcă de cafea, scoase foaia și citi:

„Aceasta este ziua Marii Judecăți. Pregătește-te să-l primești pe Mântuitor."

Căcat, eram sigur, murmură dezgustat, cu buza lipită pe marginea ceștii, inspirând aburul cald. *S-a umplut lumea de profeți. Dacă nu sunt reduceri de 80 la sută la pantofi, ce-ați zice de-o ofertă pentru sfârșitul lumii de săptămâna viitoare? Idioți.* Mototoli hârtia în pumn, o îndesă la loc în plic și vru să arunce totul la gunoi. În loc de asta, totuși, puse plicul pe colțul mesei și se întoarse la aragaz, ca să se apuce din nou de omletă.

În următoarea jumătate de oră, Vili Cristescu se lăsă prins între ritualurile sale obișnuite de dimineață, pregătindu-și micul dejun, ascultând radioul, asta în vreme ce se gândea la ceea ce avea planificat la serviciu în ziua aceea și cât timp mai rămăsese până la sosirea weekend-ului pe care și-l organiza de obicei foarte chibzuit, ca orice om obișnuit să tragă din plin foloasele de pe urma unei vieți petrecute de unul singur. Prețuia mult aceste clipe inofensive de la începutul fiecărei zile, reprezentau o oază de tihnă și relaxare nealterată de prezența niciunei nevoi urgente, dar încărcate de-o semnificație aparte. Fără o identitate precisă sau vreun nume special. Doar o ipostază sufletească care-l asigura de justețea drumului pentru care optase în viață.

Nu fusese niciodată chinuit de singurătate, dimpotrivă, i se părea o stare naturală și pozitivă a omului rațional, întreruptă în mod firesc de anumite nevoi *fizice* ce nu trebuiau exagerate într-atât încât să dea peste cap echilibrul vieții.

Avea câțiva prieteni buni, de încredere, iar cu femeile se descurca destul de bine, tocmai pentru că era tot timpul relaxat și recunoscător pentru ceea ce era, lucru care-l făcea rezonabil de atrăgător. În tinerețe avusese câteva relații mai serioase, iar aceste relații, odată ajunse într-un anumit punct, îi detaliaseră clar avantajele burlăciei, astfel că, după douăzeci și cinci de ani, încetase să caute femeia potrivită și se mulțumise cu relații fugare, adeseori de weekend, asta în cazul în care, din comoditate ori lipsă de timp, nu apela la femeile cu tarif, care-l mulțumiseră întotdeauna pe deplin.

Astfel încât Vili Cristescu, prins între etapele ritualurilor sale de la începutul zilei, îndeplinite cu reverența unor ceremonialuri magice, uită destul de repede de incidentul cu plicul. După ce termină cu micul dejun, spălă vasele, puse fiecare lucru la locul lui, închise radioul și-l scoase din priză (obsesie din copilărie), apoi se duse să facă un duș și să se îmbrace.

Cu cinci minute înainte de plecare, ieși pe balcon ca să-și bea, ca de obicei, ultima cafea.

Era o dimineață umedă și întunecată.

Plouase toată noaptea.

Aleile dintre blocuri încă erau ude. Coroanele teilor de pe marginile lor etalau nuanțe de un verde aproape agresiv și lungi acolade sclipitoare de stropi se scuturau de pe frunze în bătaia vântului care sufla acum destul de puternic. Dar cel mai spectaculos lucru era cerul. Vili nu-și amintea să fi văzut vreodată atâția nori de diferite forme înghesuiți la un loc fără să se amestece ori să se miște și desenați atât de clar încât păreau conturați cu un marker.

În dreapta, deasupra blocurilor, atârna un nor în formă de cârlig, de un negru plumburiu, străbătut de-o dungă mai deschisă care, ieșind puțin din vârful „cârligului", părea să susțină alți trei nori, aranjați unul peste altul, în straturi încrețite, amintind de ridurile de pe-o frunte îmbătrânită. O mare sferă de culoare albăstruie atârna în mijlocul cerului, tivită pe margini cu norișori roz, având în centru ceva ce semăna foarte mult cu o pleoapă, tabloul fiind completat mai încolo de-o altă aglomerare de nori, extrem de precis conturați, alcătuind o imagine ce sugera intenția agresivă a unui pumn strâns.

Mai erau și alte formațiuni de diverse forme și mărimi, ce nu păreau a avea alt rol decât acela de a scoate în evidență detaliile acelui cer cu totul neobișnuit și de a-i împrumuta o aură de vitalitate aproape înspăimântătoare. Nicio pasăre nu străbătea văzduhul, nu se vedea nicio mișcare, iar Vili își termină cafeaua cu mirosul aleilor ude în nări, pătruns de-o ușoară sen-

zație de irealitate, combinată cu un anumit sentiment de neliniște căruia nu-i putea ghici sursa. Poate că incidentul cu plicul îl deranjase mai mult decât își dădea seama? Și, chiar așa, ce făcuse cu plicul? Voise să-l arunce, de ce îl lăsase pe masă?

Reveni la bucătărie, luă plicul, încercă să-l azvârle la gunoi, dar îl strecură în buzunarul sacoului. Aruncă o ultimă privire cerului, se întoarse și ieși din apartament.

2.

Patruzeci de minute mai târziu, în timp ce intra grăbit pe poarta firmei la care lucra și se îndrepta către clădirea de birouri, privirea îi fu din nou atrasă de plafonul de nori. Nu se schimbase mare lucru. Dimpotrivă, detaliile erau mai bine conturate, iar zona din mijloc, cea care aducea cu o pleoapă, se arcuise ușor, dând o impresie de rostogolire, ca și cum ar fi fost gata să cadă asupra pământului.

Ziua asta devine tot mai ciudată, gândi Vili.

În aceeași secundă, deveni conștient de atmosfera apăsătoare care plana asupra curții cu depozite. Era bine trecut de ora nouă – el întârziase mai mult de-o jumătate de oră din cauza traficului mai haotic ca niciodată, chiar fusese nevoit să facă ultima parte a drumului pe jos. Nu se vedea nimeni, nu se întrezărea nicio mișcare. Intrase pe poartă – paznicul era în ghe-

reta lui, ori nu-l observase? Îl saluta de obicei. Ce se întâmplase? În curtea pustie, paleții cu materiale se înălțau aliniați în dreapta, acolo unde era parcat un camion cu ușile din spate date în lături, două electrostivuitoare așteptau în ușa depozitului cu produse de uz casnic, dar niciun muncitor nu se vedea prin preajmă și nici nu se auzeau zgomotele specifice unei dimineți normale – nici râsete, nici strigăte, nimic.

Un transpalet zăcea pe jumătate răsturnat, încălecat pe bordura unui scuar cu trandafiri ce separa parcarea celor care lucrau în clădirea de birouri de incinta unde se aflau depozitele, semănând cu o bucată dintr-un schelet de animal preistoric.

Vili se încruntă, își frecă fruntea cu degetele, apoi roti iar ochii în jur și mai făcu câțiva pași nehotărâți. Atunci îi văzu. Muncitorii. Strânși în grupuri nu mai mari de trei-patru oameni, undeva spre fundul curții, vorbind între ei, după cum indicau rarele gesturi făcute cu mâinile. Se foiau pe picioare și ridicau din când în când privirea spre cer.

În primul moment, Vili se simți tentat să pornească în direcția lor, apoi văzu mașinile colegilor lui parcate în fața clădirii unde își avea biroul și o luă într-acolo, fără a reuși să se gândească la nimic precis, deși mintea sa începuse să facă încercări timide de a analiza scenele stranii din incintă.

Atmosfera de afară se prelungise și-n holul clădirii – compactă, apăsătoare. Fata de la recepție nu se afla

în biroul ei, iar Vili urcă tot mai mirat scările către etajul întâi. Deschise ușa de la contabilitate, își puse servieta pe scaun, se dezbrăcă de sacou și-l agăță la cuier, apoi își porni computerul. Hainele colegilor lui erau puse în cuier, totuși în birou nu era nimeni. *Ce naiba, au luat-o cu toții razna azi?* gândi. Ieși din nou pe hol și se plimbă în sus și-n jos, uitându-se la ușile închise ale birourilor. Mai încolo, în fața unui geam care dădea în curte, stătea un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum cenușiu.

— Petrov, zise repede Vili, pornind către el, salut. Am întârziat, îmi cer scuze. Ce se întâmplă? N-are nimeni chef de muncă azi?

Bărbatul se întoarse și își strânseră mâinile. Era un individ cu nasul mare, sprâncene groase, posomorâte și avea abilitatea de a arăta mereu stingher în costum.

— Bună, Vili, zise el cu o încercare de zâmbet. Scuză-mă, eram dus pe gânduri. Nu-mi pot lua ochii de la cerul ăsta. Spune-mi, ai mai văzut vreodată așa ceva?

Priviți prin ferestrele mari, norii păreau rupți dintr-un tablou suprarealist, iar pe Vili îl trecură fără voie fiorii. Se străduí totuși să-și păstreze o mină indiferentă.

— Mda, sunt de acord că arată ciudat, comentă el. Ai zice că cineva i-a aranjat așa cu bună intenție. Ce vrei, natura e în stare de lucruri uimitoare. Sunt sigur că fenomenul ăsta are cauze perfect naturale.

— Serios? Deci... nu crezi că ar putea fi.. știi tu... un semn? îl întrebă celălalt.

— Semn? Ce fel de semn? Un semn pentru ce?

Petrov se întoarse către fereastră, cu ochii la grupurile răzlețe de muncitori din curte.

— Nu ne gândim niciodată că totul o să se sfârșească într-o bună zi, murmură el, ca și cum ar fi vorbit singur, în vreme ce respirația îi aburea ușor geamul. Știm că o să murim, că viața se va termina, dar acel moment e îndepărtat în mintea noastră, nu poate fi conceput, e ceva exterior. O noțiune care deranjează. Momentul acela exact, în care trebuie să privim o singură dată înapoi, să realizăm cum stau de fapt lucrurile cu viața, nu-și are loc între preocupările noastre. Cei mai mulți își închipuie că o să închizi odată ochii și gata, nu vei mai ști nimic, nici dacă ai trăit, nici dacă lumea a existat vreodată, nici dacă ai viețuit 30, 50 ori 100 de ani, pentru că, oricum, n-are nicio importanță... Dar dacă nu e deloc așa? Dacă nu e? Dacă există totuși ceva care ne... așteaptă? Sau are așteptări?

— Petrov? Te simți bine?

— Ascultă, Vili. Tu ai... nu, de fapt sunt sigur. Ai primit astăzi ceva, nu-i așa? Dimineață? Un plic, poate? Ca ăsta?

Duse mâna la buzunarul sacoului și trase afară un plic roz, ușor șifonat.

— Un plic?

— Da, un plic. Exact ca acesta.

Vili privi nemișcat plicul care tremura încet în mâna bărbatului.

— Ai primit, îmi dau seama, spuse Petrov.

— Și ce dacă am primit?

— Toți am primit. Și ei au primit – arătă către muncitorii de lângă depozite – și fetele de la magazin. Am sunat-o pe mama, la Arad – și ea a primit unul la fel. Toate rudele și prietenii cu care-am vorbit au primit ceva asemănător.

— Da, și? zise Vili. Probabil e doar o glumă.

— Te-ai uitat la știri?

— La ce?

— La știri.

— Nu urmăresc știrile.

Petrov scoase telefonul din buzunar, căută pe el două trei-secunde, apoi îl îndreptă către ochii lui Vili. Acesta urmări câteva momente imaginile ce se succedau pe ecran, pe urmă se dădu fără să vrea un pas înapoi.

— Tot mai crezi că e o glumă? zâmbi jalnic Petrov. Se întâmplă peste tot. În toată țara. Și a început și-n restul Europei, iar în curând se va întinde pe tot pământul, de asta sunt sigur. „Aceasta e ziua Marii Judecăți. Pregătește-te să-l primești pe Mântuitor."

— Doar nu crezi o prostie ca asta.

— Ce altceva aș putea crede?

— Ai putea crede că e un soi de avertisment. Ori o amenințare. Poate se pregătește un atac terorist. Sau, mai bine, totul este o imensă farsă?!

— Nimeni n-ar fi capabil de-o asemenea farsă, bănuiesc că-ți dai seama.

— Știi ceva, Petrov, hai la bucătărie, să bem o cafea. Ne limpezim mințile. Să-i găsim și pe ceilalți, secretara, fata de la recepție, pe Didi de la resurse, să vorbim o vreme împreună. Trebuie să existe o explicație.

— Nu... nu... o să mai stau un timp aici. Mă... calmează.

— La dracu! Cum vrei, replică agasat Vili. Apropo, l-ai văzut pe șef azi? A venit?

— A venit. Pe la opt. A discutat întâi cu băieții de la depozite, a intrat pe la fetele din magazin, a urcat și aici, apoi a dispărut. Nu știu unde e.

— Bine. Vorbim mai târziu.

Răsuflarea bărbatului în costum cenușiu aburea iarăși fereastra. Vili se răsuci pe călcâie, străbătu holul și intră în biroul de contabilitate. Scotoci în buzunarul sacoului agățat în cuier, scoase plicul roz de acolo, îl făcu bucățele și-l aruncă la coșul de gunoi de lângă. Brusc, se simți mult mai bine, enervat dar excitat într-un mod bizar, așa că ieși iarăși, se duse întins la bucătărie, își turnă o cană mare de cafea fierbinte din filtru, apoi rămase cu ochii ațintiți pe fereastră, la cerul coborât deasupra pământului.

Apăruseră câteva mici modificări. Niște norișori albi, alungiți, ce alunecau încet peste pleoapa închisă, dar în afară de asta, imaginea nu se schimbase prea mult. *Probabil doar niște coincidențe adunate bizar într-o perioadă foarte scurtă de timp. Straniu, dar se mai întâmplă și din astea... Trebuie să-l găsesc pe Didi, e un om greu de*

impresionat, sigur a pus cap la cap niște explicații. O să-l sun... o să-l sun chiar acum. Pe unde o umbla?

Bău o gură mare de cafea, destul ca să-și ardă limba, și scoase telefonul din buzunar. Nici nu apucase să-și arunce ochii pe el când, în spate, se auzi bufnetul unei uși închise, apoi pași grăbiți, împleticiți, pe hol. Se întoarse la timp ca s-o vadă pe Carmen, secretara firmei, cu părul blond în dezordine și sacoul descheiat, cum alerga cu mâinile întinse stângaci în lături, bocănind cu tocurile pe gresie, gata-gata să cadă în genunchi.

— Carmen! strigă el surprins. Carmen! Ce-i cu tine?

Tânăra trecu prin dreptul ușii fără să întoarcă privirea. Vili ieși pe hol. Femeia continuă să alerge împleticit, cu fusta costumașului gri mult ridicată pe coapse, iar el o auzi clar cum suspină și trage repede aer în piept. Într-o mână își ținea telefonul.

Ajunsă în capul scării călcă strâmb, se dezechilibră, unul dintre pantofii cu toc îi sări din picioare și coborî treptele două câte două, într-un avânt incontrolabil, până pe la jumătate, când, cu părul vâlvoi și corpul lăsat într-o parte, încercă să se agațe de balustradă. Rată cu numai câțiva centimetri. Se rostogoli până jos, în holul de la intrare, izbindu-se puternic cu umărul într-un perete.

— Carmen!

Vili vru să se repeadă s-o ajute, dar femeia se ridică foarte repede, cu un geamăt. Se lipi două secunde cu obrazul de zid, clipind năucită, cu rimelul scurs și

ochii înlăcrimați, apoi se năpusti către ușă, o deschise și ieși afară în picioarele goale. Vili îi auzi tălpile lipăind rapid pe lângă clădire.

Prea uimit ca să mai strige după ea, privi urmele roșii de pe perete – păreau a fi sânge, dar nu era sânge, era ruj, ruj doar – pe urmă coborî treptele, una câte una, urmând fără voie traseul dezordonat al secretarei. Ajunse în curte. Tânăra dispăruse. În urma ei rămăsese mirosul parfumului pe care-l folosea de obicei – *Tiny yellow hearts*. Vili trase efluviile înmiresmate pe nas, aruncă o privire cerului bolovănos, apoi, fără să știe ce să mai facă, o luă la pas prin curte, cu ceașca de cafea în mână.

Pregătește-te să-l primești pe Mântuitor.

Încercă să intre în vorbă cu muncitorii, dar aceștia nici între ei nu mai vorbeau – pur și simplu se uitau în sus, studiind așezarea norilor. Intră în magazin și încercă să schimbe câteva cuvinte cu vânzătoarele, însă fetele păreau nedumerite, speriate, stăteau departe una de alta, fără să se privească, ascunse în spatele rafturilor.

După ce se mai învârti vreo zece minute, Vili se opri în pragul clădirii birourilor și își ridică privirea spre cer. Norii, imobili până la acea oră, începuseră în sfârșit să se miște. Își amestecau contururile și formele, fără a da vreun semn că s-ar risipi însă. În timp ce se uita în sus, pumnul strâns se topi într-un ghem întunecat, tăiat de norișori albi, ca niște săgeți îndreptate

către pleoapa din care mai rămăsese acum doar partea din mijloc, restul fiind alterat de avalanșa plumburie în care se transformase cârligul și fruntea aceea îmbătrânită, ridurile de pe ea, arcuite pe fondul întunecat, aproape sugerând un soi de scriere stângace. Deodată, cerul fu străbătut de-un fulger imens, care-i trimise furnicături prin ceafă și-n antebrațe, iar săgețile albe țâșniră ca trase din arc și se uniră cu șuvițele scurse deasupra pleoapei, într-un fel care îl făcu să tresară puternic.

Vine ploaia, își spuse nesigur. *Nu sunt altceva decât nori de ploaie. Atât și nimic mai mult. Nori de ploaie.*

Dar norii îl contraziseră, aliniați în văzduh cu mișcări scurte, decise – nu alunecau firesc, nu erau purtați de vânt, păreau mai degrabă antrenați *de ceva,* un ceva cu intenții precise, care se folosea de ei într-un anumit scop, pentru că deplasările lor contrastante erau asemănătoare cu ce s-ar fi întâmplat dacă un copil ar fi răscolit într-o grămadă de piese de puzzle încercând să dea peste cea de care avea nevoie.

În câteva secunde, imaginile bizare ce stăruiseră pe cer întreaga dimineață dispăruseră complet. Acum norii, mult mai deschiși la culoare, începuseră să alcătuiască ceva ce întrecea orice închipuire, iar Vili nu era deloc pregătit să vadă ceea ce nu se putea împiedica să vadă. Urmări mirat fâșiile zdrențuite cum alunecau și se încolăceau suprapuse, sugerând forme colosale, apoi, zigzagând pe trasee scurte, porniră să

construiască o imagine uriașă, de-a lungul și de-a latul cerului.

Și cu toate că rezultatul nu conducea mintea către nimic precis, cu toate că nu se asocia cu nimic cunoscut și nu chema în memorie nicio amintire care să fi justificat gândul spontan pe care ți-l impunea, făcea apel la ceva mult mai vechi și mult mai profund, îngropat în ființa umană. Apăsa anumite puncte ce trezeau sentimente provenite dintr-o realitate mult mai veche, de la începuturile omenirii, înainte ca mintea disciplinată să înceapă să le acopere cu noțiunile ei simple și seci despre spațiu, timp, existență și posibilitate.

— Iisuse Cristoase Dumnezeule, se trezi Vili murmurând, Iisuse Cristoase Dumnezeule, ajută-mă...

Pentru că formațiunile ce alunecau pe cer și se evaporau între fulgere, tot mai repede și mai repede, presupuneau un singur lucru.

O numărătoare inversă.

Cineva, acolo sus, număra secundele și le număra îngrozitor de rapid.

Vili simți că se sufocă. Picioarele i se muiară, deși în minte nu i se aprinsese deocamdată niciun buton de panică. Dar în curte, printre depozite, se auzeau deja strigăte. Un zornăit puternic, însoțit de ecouri veni dinspre magazin – plăci de gresie sfărâmate pe pardoseală, își dădu el seama – apoi văzu una dintre vânzătoare ieșind pe ușa din spate și urcând în mașină. Pe poartă se grăbeau câțiva muncitori cu rucsa-

curile în spate. Aerul căpătă brusc un gust greu, acid. Ochii i se uscară într-un fel dureros, de parcă un ventilator i-ar fi suflat exact în față. Ceva din adâncul lui urlă, urlă tare, fără a reuși să găsească o cale de a-și manifesta groaza în exterior, iar urletul acela îi bântui o vreme coastele și măruntaiele, șuierând ca un vânt otrăvit, înainte de a i se sfărâma în piept, accelerându-i bătăile inimii și trimițându-i zeci de junghiuri în carnea brațelor.

Iisuse Cristoase...

Ceașca îi căzu din mână și se făcu zob de ciment. Nu auzi niciun sunet. Urechea îi era concentrată la zgomotele ce se rostogoleau din depărtare, din oraș – claxoane de mașini, sirene, vagi bufnituri înfundate. Își simțea capul cu desăvârșire gol, nu putea lega între ele nici cele mai elementare idei.

Picioarele i se mișcară, pantofii striviră cioburile ceștii împrăștiate într-o baltă de cafea. Înălțat pe urmele lui un trăsnet cutremură aerul, făcându-l aproape să se trântească la pământ. Un fulger ramificat în sute de săgeți cuprinse întreg plafonul de nori, făcându-l să se crape și să clocotească, pe urmă săgețile încrucișate pentru o clipă într-o uriașă pânză de păianjen începură să se rotească și să se amestece unele cu altele, desenând pe cer o linie groasă, roșie, cu margini vinete, ce evoca mai mult decât orice o rană deschisă.

Iar în centrul acelei despicături însângerate începu să se miște ceva. Ceva masiv, lung cât un bloc cu cinci-

zeci de etaje. Lui Vili îi trebuiră câteva secunde ca să proceseze imaginea și să o lege de un lucru cunoscut, iar când își dădu în sfârșit seama ce era, din gât îi scăpă un geamăt, iar picioarele i se precipitară spre clădirea birourilor.

Din ruptura sângerie, brăzdat de fulgere, apăruse vârful unui deget. Un deget cu o unghie plată, trandafirie, de pe suprafața căreia se spărgeau deflagrațiile roșii. Un deget de o grosime neverosimilă, care se îndoia acum și împrăștia vălătucii norilor. Priveliștea era atât de copleșitoare prin absurdul ei, încât Vili căzu pur și simplu în genunchi, trăgând aer în piept și încercând să-și manifeste într-un fel uluirea. Gâtul lui nu scoase însă decât niște hârâituri aspre, dureroase.

Se adună din nou pe picioare, fugi la ușa clădirii; o împinse cu umărul, apoi urcă scara până la etajul unu, intră la contabilitate și trânti ușa în urmă. Geamurile biroului vibrau.

Afară se întunecase. În aer se simțea o presiune incredibilă. Gândurile îi fulgerau acum prin minte cu o viteză amețitoare, prea trunchiate ca să capete un sens, așa că făcu pe moment doar ce-i dicta instinctul – își luă servieta și sacoul din cuier, tot ce-i *aparținea*, și ieși iarăși pe hol.

Un alt tunet cutremură cerul, iar clădirea păru să se clatine, zguduită din temelii. Vili alergă spre scară, dar în drum aruncă o privire către o fereastră din dreapta. Petrov era tot acolo, însă acum îngenun-

chease în fața geamului deschis și, în timp ce vântul îi răscolea părul, murmura repede, cu fruntea lăsată pe palmele împreunate.

Se ruga.

Petrov se ruga.

Imaginea acționă ca un calmant pentru Vili. Îi puse imediat gândurile în ordine. *E o iluzie*, își spuse el instantaneu. *O iluzie. Suntem într-adevăr atacați, iar pe cer e proiectat, prin cine știe ce mijloace, un simbol menită să provoace dezordine și să anuleze orice rezistență. Asta-i tot... În primul rând trebuie să ajung undeva la adăpost, iar apoi voi vedea ce e de făcut.* Renunță să se mai îndrepte spre Petrov, așa cum avusese pe moment intenția, coborî treptele și ieși în curte.

Cerul fierbea. Nori se rostogoleau cu bubuituri grele, iluminați de fulgerele neîntrerupte.

Degetul coborîse mult deasupra pământului – dimensiunile lui ofereau priveliștii calități exagerate, grotești – și se flexa în mijlocul străfulgerărilor roșiatice, cu carnea semitransparentă, penetrată de fulgere, dezvăluind profilul oaselor enorme. În urma lui, prin spărtura din plafonul de nori, își făcuseră apariția și alte lucruri – vârful altor trei degete, mijlociul, inelarul și cel mic – iar în spatele lor se desena, tăiată înapoia deflagrațiilor clocotitoare, umbra unei palme colosale, ce venea tot mai aproape, risipind norii.

Deși își impusese să fie calm, Vili rămase blocat fără voie în curte, urmărind cu gura căscată tot ce se

întâmpla. Aerul usturător, acid, agita mirosuri parcă ieșite dintr-un balon vechi care stătuse o vreme îndelungată într-o grămadă de rahat. Palma imprimată pe cer părea incredibil de reală, de *vie,* degetele se mișcau firesc, deși foarte lent și cu toate că putea vedea clar unghiile și imperfecțiunile pielii, șănțulețele epidermei, cutele pronunțate ale articulațiilor, mintea lui tot nu putea să le accepte pe deplin realitatea.

Până la urmă reuși să-și vină în fire și să se smulgă din loc. În clipa-n care ieșea pe poarta firmei, își dădu seama că-și uitase telefonul în birou – atunci când înșfăcase servieta și sacoul de la cuier, îi căzuse din buzunar – auzise *buf* pe podea, dar confundase sunetul cu cele venite de afară – și vru să se întoarcă. Se răzgândi însă imediat ce văzu ce se petrecea pe stradă.

Aspectul bulevardului, unul dintre cele mai aglomerate din oraș, se schimbase considerabil. Circulația se oprise. Grupuri de oameni alergau încoace și încolo, răsunau claxoane și strigăte și undeva pe dreapta, deasupra unui magazin, se vedea un fir subțire de fum – ceva luase loc. În timp ce se uita, un taxi venit de pe o stradă laterală încercă să-și forțeze intrarea pe bulevard – se auzi un claxon, apoi șoferul scoase capul pe geam, înjurând pe cineva, înainte de a accelera puternic și a intra printre mașinile oprite.

Consecința fu un bufnet, scrâșnet de fiare răsucite apoi câteva țipete. Doi-trei bărbați ieșiră repede din mașini și se năpustiră asupra taxiului. Vili nu reuși să

vadă mai mult de atât, pentru că un nou tunet cutremură tot cerul, fulgere scăldară orașul în nuanțe de roșu și portocaliu și degetele unei a doua mâini își croiră drum printre nori, în urma celei dintâi, care se oprise cu degetele încovoiate deasupra clădirilor, pândind parcă momentul să apuce ceva.

Un stol de păsări, mici puncte negre amestecate, venind dinspre vest, se apropiară de unghiile gigantice. Luară dintr-odată foc – cu penele în flăcări căzură una câte una, rotindu-se, desenând zig-zag-uri și spirale în aer, lăsând în urmă scrum și rămășițe aprinse, rămășițe ce plutiră luate de vânt pe deasupra străzilor.

În momentul acela, prin pieptul lui Vili Cristescu trecu primul junghi adevărat de panică. Fapt cu atât mai înspăimântător pentru că simțea în adâncul lui că nu numai priveliștea aceea incredibilă și scenele la care asista erau cauza spaimei, ci un adevăr mult mai profund, ce atingea una dintre cele mai intime fibre ale ființei sale... Nu erau atacați, ce se vedea nu era consecința unui atac terorist, ci cu totul altceva, era... era... Brusc avu sentimentul, ba nu, *percepția* unei noțiuni vaste, necuprinse, coerentă dar neinteligibilă și aproape se scăpă pe el de frică.

Reuși să se sprijine cu umărul de-un gard ca să nu cadă, dar servieta îi alunecă din mână. Nu izbuti să se aplece s-o ridice pentru că i se părea un gest banal, inutil, imbecil – așa că o călcă doar în picioare, împleticit, în încercarea de a-și regăsi echilibrul, înainte ca

noi trăsnete să zguduie atmosfera, umplându-i nările cu miros de cenușă și rahat.

Gândurile i se învârteau acum în toate direcțiile, încercând să se agațe de ceva solid, concret, dar dădeau greș de fiecare dată și continuau să se miște ca niște rotițe într-un mecanism stricat.

Atunci începură cu adevărat urletele.

Dacă până în acea clipă se simțise clar în aer sentimentul de nedumerire, de spaimă, acum îi luă locul mediul palpabil, acid, al pierderii oricărui control. Era o schimbare la fel de subtilă ca un pumn în plină față. Vili se clătină ametit sub efectul ei. Lumea de pe stradă începuse să urle, să se împrăștie în toate direcțiile, înainte, pe lângă el, pe străzile laterale – grupuri înnebunite de oameni care se amestecau ori se risipeau, oameni care se ciocneau unii de alții, se îmbrânceau sau își tăiau calea, gata să facă orice ca să scape. Două mii și ceva de ani de credință, neputiincioși în fața instinctului de conservare, sunetul a mii de picioare, urletele a sute de guri, gâfâiturile panicate ale zecilor de gâtlejuri încordate de frică, plesnetul a sute de palme ce izbeau capotele și portierele mașinilor oprite pe bulevard.

Lipit de gard, Vili încercă să nu se lase furat de torentul înfierbântat al trupurilor ce alunecau pe lângă el. Privirea îi era irezistibil atrasă de palma colosală profilată pe cer. Încremenită acum deasupra blocurilor, undeva în stânga, părea că pândește, cu dâre sub-

țiri de nori roșiatici curgându-i peste piele asemenea unor șuvițe de sânge ce se adunau în jurul încheieturii și curgeau apoi de-a lungul degetelor.

Era scăldată toată într-o aură mohorâtă și grea, izvorâtă din deschizătura zdrențuită a norilor și accentuată de fulgerele neîntrerupte. Degetele păreau că vibrează.

O sclipire tăie dintr-odată una dintre unghii.

Mâna avu o mișcare de retragere, zvâcni ca un șarpe, apoi coborî fulgerător – un gest halucinant la un corp atât de masiv – peste clădirile orașului. Zvâcni din nou, dădu impresia că apucă ceva, după care se ridică, cu palma căuș, luminată de flash-urile fulgerelor, plină de-o mulțime de lucruri mărunte ce viermuiau pe suprafața ei și printre degete. Vili căscă ochii, nu prea sigur de ce vedea, apoi bătăile inimii îi urcară în gât și scoase un sunet ruginit, pe jumătate de surpriză, pe jumătate de spaimă, pe măsură ce înțelegea ceea ce ochii îi arătau fără a cruța niciun amănunt.

Palma uriașă era plină de oameni. Acum se ridica dintre blocuri, cu zecile de picioare și de mâini agitându-se frenetic printre degete – se vedeau corpurile amestecate de bărbați și femei, luptând să scape din înghesuială, brațe încercând să se elibereze, coapse cățărate peste capete și peste umeri, genunchi înfipți în spinări și gâturi, în strădania de a se smulge din îngrămădeala viermuitoare. Funduri și spinări dezgolite de încâlceala tălpilor și a pumnilor și zeci de po-

șete, telefoane, sacoșe și serviete, căzând ca o ploaie prin aer, scăpate de cei luați prin surprindere, care se găseau acum, fără voie, în poziții dintre cele mai intime cu cei pe lângă care se întâmplaseră să se afle pe stradă în acea clipă.

De unde se găsea, Vili putea vedea bine fețele oamenilor. Rotunde și albe ca varul, mișcându-se încoace și încolo, apărând și dispărând, chipuri de pe care groaza șterse orice trăsătură, chipuri plate, ca niște „o"-uri perfecte, aidoma unor guri micuțe ce-și strigau la unison spaima. Priveliștea era uluitoare, avea ceva grandios și final ce impunea respect, suprasatura simțurile – nu mai exista nimic dincolo de ea. În vreme ce mâna se ridica, cealaltă coborî la rândul ei cu mișcări șerpuitoare printre blocuri și se ridică, după o clipă, încărcată de trupuri încâlcite.

Urletele depășeau orice imaginație.

Cele două mâini se înălțară, traversară cerul printre fulgere, apoi dispărură în spărtura roșiatică prin care se iviseră. O fracțiune de secundă mai târziu, își făcură din nou apariția, goale de data asta, și coborâră deasupra pământului, între imobilele orașului, cu gesturi rapide, ca niște animale de pradă. Se ridicară încărcate cu trupuri, sparseră norii, coborâră iarăși, pipăiră pământul, apoi își duseră din nou prada sus, tot mai repede, ca și cum, după mișcările ezitante de la început, își stabiliseră acum traseele potrivite pentru a-și face treaba din ce în ce mai eficient.

Vili începu să se dezmeticească. Nu mult, dar îndeajuns încât să devină din nou conștient de corpul său și de pericolul care-l pândea dacă rămânea în continuare în acel loc. Mâinile uriașe, după ce-și făcuseră de lucru undeva prin centrul orașului, dădeau semne clare că sunt interesate de ceea ce se afla pe bulevardul unde era el. Își frecă îndelung ochii, până când în adâncul găvanelor începură să-i erupă străluciri albastre, apoi privi cu atenție în jur.

Oamenii alergau pe lângă el – un ocean de siluete, o puzderie de chipuri albe, de mâini întinse. Se auzeau trosnete și izbituri, înjurături și răcnete și, peste toate, vuietul profund, cutremurător, venit din ceruri, întrerupt din când în când de fracturile insuportabile ale trăsnetelor. Vili se dezlipi de gard, făcu un pas, cu mușchii picioarelor moi ca niște zdrențe de gelatină, apoi îngheță de spaimă, cu fesele strânse. O mână i se așezase pe umăr. Subțire, grea, rece.

Își dădu drumul instantaneu în pantaloni. Simți urina fierbinte scursă pe coapsă ducându-se până la ciorap, dar nu reuși să facă nimic s-o oprească, așa că se întoarse. Se trezi față-n față cu o femeie de vreo cincizeci de ani, blondă, îmbrăcată elegant, dar cu părul răvășit și cu o privire șocată, pierdută.

— Domnule, i se agăță ea de umăr, domnule, vă rog. Ajutați-mă. Nu știu ce să fac. Nu știu ce-o să se întâmple cu mine. Mă puteți ajuta? Nu știu ce-o să se întâmple cu mine...

Vili se retrase un pas, continuând să urineze în jeturi scurte, fără să se poată abține, lăsând pe asfalt pete umede. Deasupra orașului, mâinile coborau și urcau mereu, încărcate cu trupurile amestecate ale oamenilor adunați de pe străzi. O piatră aruncată de cineva – ori poate un fragment desprins dintr-o clădire – îi șuieră brusc bărbatului pe lângă ureche, gata să-l lovească, iar pocnetul dur al proiectilului izbit în gardul metalic din spatele său, îl smulse complet din amorțeală.

Se retrase de sub brațul femeii și aceasta trecu de el fără să-i mai zică nimic. O urmări cum se împleticea printre mașini, la fel de pierdută, apoi o văzu cum se împiedică și dispare pe-o alee dintre două blocuri. Pantalonul i se lipi neplăcut de pielea coapsei, ud și greu. Palmele gigantice acopereau cerul. *Deci e adevărat*, gândi el, cu o liniște ciudată. *Nu-i nicio farsă, nicio minciună. Este ziua decisivă, marea judecată, așa cum scria în bilețelul de dimineață. Iar asta înseamnă că...* Ideea i se frânse în jumătate. Nu însemna nimic. Chiar nimic. Nu în acel moment, cel puțin. Era doar constatarea unei realități, iar mintea lui nu o putea primi (nu încă) în deplinătatea ei.

Picioarele începură iar să i se miște. Pe când înainta ezitant printre mașini, văzu mai multe grupuri de bărbați care luaseră cu asalt magazinele. Unii spărgeau geamurile cu pietre, alții loveau cu bâte în uși și-n produsele din vitrine, în timp ce indivizii deja

pătrunși înăuntru, aruncau în stradă cu tot ce le cădea în mână, produse alimentare, îmbrăcăminte, televizoare, calculatoare, cuprinși cu toții de-o încrâncenare plină de ură. Ce naiba-i apucase? Aerul era plin de urlete, chemări, răsuflări furioase. O femeie care ținea un copil de mână trecu pe lângă el împingându-l fără menajamente, ca să-și facă loc, dar Vili nici nu realiză acest lucru, cu privirea atrasă dintr-odată de o altă scenă ce se desfășura la câteva zeci de metri depărtare, în fața unui magazin alimentar.

Un bărbat gras și chel, îmbrăcat cu o cămașă largă, sfâșiată la piept, tocmai aruncase prin vitrină pe una dintre vânzătoare – o tânără subțirică, aproape o adolescentă, gândi Vili – care purta o uniformă albă cu roșu și o bonetă micuță.

Împinsă cu forță, fata se răsuci în aer și căzu rău, într-o parte, răsucindu-și piciorul, apoi lovind cu umărul de trotuar. Grasul, înainte de a sări după ea, îi aruncă în cap ceva ce semăna cu o cutie de conserve – *poc* – și sângele udă imediat părul blond al fetei, curgându-i șiroaie pe față.

Gemea, icnea, tot încerca să se ridice.

Bărbatul se îndreptă repede spre ea, apoi îi dădu un pumn în bărbie, cu toată puterea. Fata căzu, însă, înainte de a lovi asfaltul, grasul o prinse și începu să-i care pumni în figură, unu, doi, trei, patru, până ce chipul tinerei se transformă într-un boț schimonosit, plin de sânge, asta – Vili văzu clar – în timp ce limba îi

atârna mușcată din gură, printre sfărâmăturile dinților. Cu pumnii însângerați, individul o trânti pe jos și începu să-i smulgă hainele, lovind-o din când în când cu picioarele.

Fata țipa slab.

Reuși să-i rupă o mânecă, șorțul roșu al uniformei, apoi fata se răsuci și începu să se târască pe trotuar. Bărbatul se străduí să-i mai scoată din haine, dar nu reuși mare lucru, așa că începu s-o lovească tot mai tare cu bocancii, în spate și în ceafă, tot mai repede, tot mai furios, până ce întreg trupul fetei fu cuprins de spasme. Acela fu momentul în care grăsanul își luă avânt și sări, pur și simplu, cu picioarele pe capul ei, strivindu-i fața de asfalt, după care o lovi din nou, din nou, terciuindu-i craniul într-o masă de oase, păr năclăit de sânge și bucăți de creier. Trupul se chircea pe trotuar, scuturat de convulsii.

Grasul se opri, părând o clipă șocat de ceea ce făcuse. Trase de hainele fetei, încercă s-o ridice, se uită la cer, apoi izbucni în râs și-și trecu tălpile ghetelor prin amestecul care fusese capul ei, întinzându-i creierii pe asfalt, înainte de a scoate un strigăt și de a se năpusti înapoi în magazin, pe lângă ușa scoasă din țâțâni.

Întreaga scenă nu durase mai mult de două minute. Corpul tinerei zăcea pe trotuar într-o baltă de sânge ce se lățea mereu. Picioare alergau în jurul ei, fără să se oprească, iar Vili realiză șocat că, în apropierea lui, pe bulevard, se petreceau acum scene asemănătoare,

scene de-o violență incredibilă. Era ca și cum lumea își pierduse brusc mințile – oamenii urlau, săreau unul la altul, se loveau, își scoteau ochii, cu mințile risipite de spaimă, tot ce se întâmpla căpătase proporții apocaliptice.

Vili simți că sângele îi dă în clocot.

Bărbații și femeile se îmbulzeau, încercau să fugă din calea mâinilor uriașe, se călcau în picioare, își făceau loc cu coatele și el constată că e târât odată cu ei în susul străzii, ca o picătură de apă furată de un torent de pe-o piatră pe lângă care trece în drumul lui vijelios. Încercă cu greu să se apropie din nou de gardul de care stătuse lipit până atunci, fără a reuși însă să-și găsească direcția în mijlocul busculadei.

Palmele coborau, adunau, urcau încărcate cu povara lor de trupuri, pielea lor înroșită sclipind printre cusăturile fulgerelor. Emanau siguranță și o asprime neînduplecată, nu transmiteau nimic liniștitor, ori cathartic, considerând sursa din care trebuiau să provină, dimpotrivă, sugerau doar sfârșitul tuturor lucrurilor, punctul final, sfârșitul tuturor cunoscutelor și necunoscutelor, al tuturor zilelor și al ideilor despre zile. Sfârșitul vieții așa cum fusese până atunci, schimbarea totală și ireversibilă, punctul în care te oprești și nu știi dacă ți se mai oferă o șansă să o iei de la început, teroarea ce te făcea să înțelegi că adevărul și realitatea, așa cum erau ele concepute, nu aveau de fapt nicio relevanță în fața marii ordini a universului. Iar

sentimentul acesta îl aveau probabil toți cei care se îmbulzeau acum pe bulevard și tocmai acest lucru era cel care aprinsese scânteile de violență ce scăpărau la capătul instinctelor lor. Pentru că disperarea și spaima sunt combustibilii care ard cel mai repede pojghița de rațiune ce ține-n frâu pornirile animalice.

Vili încercă să-și găsească direcția, strivit între umerii a doi bărbați mai înalți decât el, care duhneau a sudoare acră și parfum. Reuși să scape de presiunea trupurilor lor, căzu în genunchi, se ridică, pe urmă observă un culoar strâmt ce se crease pe-o margine a trotuarului, pe lângă un șir de mașini parcate. Prezența mâinilor îi ardea spatele și ceafa. Le simțea apropierea, căldura înșelătoare, vicleană. Nu încă, nu încă, nu trebuia să se lase amăgit. Alături de el, câțiva bătrâni căzuseră în genunchi și-și împreunaseră mâinile. Păreau să se roage.

Începu să alerge. Picioarele i se mișcau de la sine, găsindu-și fără greș drumul printre grămezile de moloz ori de trupuri strivite, sărind peste borduri și lucrurile aruncate din magazine, ocolind găurile din asfalt, intuind fără greș traseele libere create printre grupurile de oameni care alergau înnebuniți în toate direcțiile.

Dacă acesta era momentul marelui adevăr, orice ar fi însemnat asta, el unul, nu voia să fie judecat. Nu avea nevoie să fie judecat, nu vedea niciun motiv pentru care ar fi trebuit să fie. Ce însemna viața lui? Din

tot șirul de evenimente care-i compuneau existența de până atunci, nu putea rememora nimic demn de a fi analizat, ori măcar amintit ca fiind semnificativ, nici pentru el însuși, nici pentru altcineva. Venise pe lume fără să ceară acest lucru, fără să fie conștient că *exista* o lume în care trebuia să lupți ca să supraviețuiești. Viața îl lovise din toate părțile încă de timpuriu, iar el învățase să se descurce cu ce avea la dispoziție, deși nu știa de ce și pentru ce trăia în fond.

Nu el ceruse să se nască, cu toate astea primise o minte și un trup, dar nu și forța de a le controla ori înțelege pe deplin, iar acum, din suma erorilor făcute, *cineva* voia să sustragă o concluzie a tuturor experiențelor pentru a le judeca într-un fel sau altul? Era ridicol.

Voia, desigur, să trăiască, acum că era aici. Își dorea asta mai mult decât orice. Totuși nu i se părea firesc să i se ceară socoteală pentru ceea ce încercase să facă până în acel moment.

Poate judecata se baza pe alte criterii, indescifrabile, și din totalul episoadelor existenței lui, o creatură aflată dincolo de înțelegere reușea să extragă o concluzie care să-i îmbogățească existența într-un mod sau altul?

Descoperi că de așa ceva nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Nu se simțea legat de nimic în niciun fel, nici nu simțea nevoia de a fi tras la răspundere. Tot ce-și dorea era să scape. Să scape, să fugă, să se ascundă

undeva și să încerce să-și ducă viața mai departe, așa cum era posibil să continue ea acum.

Începu să alerge mai repede.

În mod ciudat, i se păru că totul încetinește brusc în jurul lui – fugea într-un ralanti prelung, presărat cu amănunte de-o claritate halucinantă – vedea fețele oamenilor care se luptau pe străzi, ori ale celor îngenuncheați în rugăciune, auzea fiecare zgomot, simțea fiecare miros, avea impresia că poate număra firele de păr de pe chipurile bărbaților, sau că poate măsura ritmul pulsului ce se zbătea în venele gâturilor femeilor care urlau. Auzea țipetele copiilor, pârâiturile fulgerelor, mirosea tencuiala proaspăt căzută de pe ziduri, căldura copleșitoare a palmelor ce acopereau cerul și-l chemau aproape, aproape – însă el alerga în continuare, înconjurat de toate acele detalii stridente, printre norii de praf și vibrațiile urletelor, alerga cu ochii țintă înainte, alunecând printre oameni și mașini, indiferent la cârceii care începuseră să i se răsucească în mușchii coapselor.

După o vreme ajunse la capătul bulevardului.

O oază de liniște, unde reuși să se oprească o secundă pentru a-și recăpăta suflul.

O mare de mașini bloca intersecția, însă, ceva mai încolo, spre stânga, îi atrase atenția un automobil de teren, aflat pe o porțiune destul de liberă a șoselei. Un BMW cu portiera de pe partea șoferului smulsă. La volan, o tânără brunetă se străduia să ocolească o gră-

madă de moloz ca să poată ieși pe porțiunea liberă a străzii, dar una dintre roți patina prinsă între câteva bucăți de cărămidă, iar ea trăgea prea încet de volan ca să poată depăși obstacolul. Vili rămase cu ochii la ea și la norii albăstrui, scoși de țeava de eșapament.

Dacă aș putea doar să...

Gândul i se cristaliză în minte odată cu intenția și cu hotărârea cu care-l duse la îndeplinire, astfel încât mintea lui nu mai simți nevoia să-i afișeze în întregime mesajul. Trecu repede printre mașini, sări peste capota uneia, aruncă o privire în spate să se asigure că palmele uriașe încă erau departe – și nu erau chiar atât de *departe* precum se aștepta – apoi o luă la fugă către BMW, cu ochii țintă la mâinile tinerei, care roteau volanul forțat și fără pricepere. Vili nu mai condusese o mașină de ani buni, dar chiar și așa își dădea seama clar unde greșea bruneta, iar în acel moment, să ajungă la volanul acelui BMW i se părea cel mai important lucru de pe lume.

Ocoli ultimul obstacol – două mașini tamponate, prinse în „V" de-a curmezișul șoselei – goni spre mașină și puse mâna pe brațul femeii. Tânăra țipă, surprinsă, și-n același timp Vili deveni conștient de un nou pericol.

De undeva din față, de la colțul unei străzi, apăruse un individ corpolent, îmbrăcat în blugi și în tricou, care alerga din toate puterile în direcția lor, cu intenția clară de-a pune mâna pe mașină. Vili smuci de brațul

brunetei, o aruncă din scaun fără niciun fel de menajamente, indiferent la țipetele ei, apoi se răsuci și puse piciorul înăuntru, făcându-se că nu-l vede pe bărbatul care fugea. Îl pândea doar cu coada ochiului.

Când acesta ajunse la un metru depărtare, se răsuci fulgerător, cu capul înainte, și-și puse toată forța în pumnul drept, aruncându-se către individ și pocnindu-l exact în gât. Omul se prăbuși imediat, ca secerat, horcăind, cu ochii holbați și mâinile la beregată, fără să se mai poată mișca, în ochi cu o expresie de uluire și furie neputincioasă. Deasupra lui, una dintre palmele enorme se înălță, roșie, și mătură strada, creând un suflu puternic de aer care făcu toate mașinile îngrămădite în intersecție să geamă și să se clatine.

Vili înțelese că nu mai avea nicio clipă de pierdut. Dacă voia să scape, trebuia să acționeze fără ezitare. Trimise un șut în piept bărbatului lăsat pe genunchi, se eliberă de mâinile femeii care i se agățase de braț și încerca să-l zgârie cu unghiile, o împinse, urcă la volan și răsuci cheia. Mașina porni imediat. Dădu înapoi, răsuci volanul maxim stânga, schimbă viteza și acceleră. Mașina țâșni, încălecând cu roata dreaptă grămada de cărămizi, apoi se redresă. Vili o văzu pe brunetă, cu chipul crispat și gura schimonosită într-o grimasă de furie și frică cum se repede către el, se împiedică și cade, lovindu-se de portiera din spate.

Se prăbuși cu brațele întinse – roata dinapoi a BMW-ului trecu peste ele.

Vili îi auzi urletul, simți cauciucul săltând și sunetul îndepărtat, înfiorător, de oase strivite de asfalt, dar nu îndrăzni să se întoarcă. Acceleră doar. Mintea îi era complet blocată, nu mai simțea nimic, nici măcar frică, știa numai că trebuia să scape. Mai aruncă o privire fugară în oglinda retrovizoare, în vreme ce mașina se îndepărta cu viteză și o văzu pe tânără căzută în mijlocul drumului, înconjurată de-o baltă roșie, *foarte* roșie, și imediat în spatele ei, degetele colosale ale mâinii ce mătura strada, înălțate într-un nor de praf, dând la o parte mașinile, cu unghiile murdărite de moloz, zburând pe deasupra străzii, însoțite de trăsnete și de urletele oamenilor prinși în strânsoarea lor.

Vili manevră neîndemânatic volanul și încercă să se strecoare printre două mașini oprite foarte aproape una de alta, apoi își continuă în viteză drumul, făcând țăndări ambele oglinzi ale BMW-ului. Totul, de jur-împrejur, căpătase o nuanță roșiatică, clădirile, oamenii, chiar și întreg cerul, iar umbra palmei din spatele lui acoperea totul. Acum trecea pe deasupra și încerca să-i blocheze calea, cu degetele strânse.

BUMM...! BUMM...!

O firmă metalică alunecă de pe-o clădire. Se prăbuși pe asfalt cu un zgomot asurzitor. O bucată desprinsă din ea țâșni într-un nor de praf și izbi laterala mașinii. Vili răsuci volanul, apoi pierdu controlul – simțea că se ridică încet-încet, cu tot cu BMW, iar prin parbriz observă fețele albe, cu ochi holbați, ale oame-

nilor îngrămădiți în strânsoarea palmei uriașe. Îl prinsese! Îl prinsese! După o secundă, mașina se dezintegră pur și simplu în jurul lui – mai întâi un fulger albastru se ramifică de-a lungul și de-a latul ei, și acest fulger se descompuse apoi într-un miliard de scântei pâlpâitoare ce se prelinseră în mănunchiuri pe lângă el, înainte de a exploda cu pârâituri acide, care-i pișcară pielea feței și a mâinilor.

Încercă să se miște, să găsească un punct solid de care să se sprijine. Se rostogoli cu fața-n jos și rămase cu obrazul lipit de epiderma fierbinte a palmei enorme, incapabil să mai facă vreun efort, cu răsuflarea ghemuită-n gât, într-un nod mare și cleios.

Capul îi era plin cu tot felul de imagini bizare – flash-uri de lumină ce conțineau reprezentări dezintegrate într-o secundă, sfărâmături de amintiri și de senzații, mănunchiuri de sentimente – ură, frică, dragoste, bucurie – lipite împreună, urmele unor senzații din vremea copilăriei, filtrate prin sita sentimentelor pe care le încercase ca adult, toată existența sa umplându-i simțurile, până la presimțirea unei explozii iminente, în timp ce pământul, cu străzile și clădirile lui mușcate de fulgere, rămase departe, jos, pe măsură ce el se înălța, lipit cu fața de pielea mâinii coborâte din cer.

Căldura ei îi urca în trup în valuri succesive, cu intensități diferite, distincte. Îi răscolea mușchii, oasele, sângele, creierii – își simțea evaluate dimensiunile,

greutatea, forța. Era evaluat, cântărit, studiat într-un mod care-i depășea mult capacitatea de înțelegere și totodată într-un fel pe care-l percepea ca fiind incredibil de corect – toate astea în cele câteva zeci de secunde ce-i fură suficiente palmei să se înalțe și să pătrundă în spărtura sângerie din nori.

În nări îi năvăliră cu forță valuri de aer rece. Pleoapele i se lipiră sub atacul unor explozii de lumină, în timp ce sentimentul unei prezențe extrem de puternice, mare cât lumea, îl strivi sub impresia proximității ei. Ochii i se umplură instantaneu de lacrimi și își udă iarăși pantalonii.

— Doamne-Dumnezeul meu, bâigui el, ai milă de mine. Te rog, ai milă... n-am știut.

Când îndrăzni să deschidă pleoapele, norii fugeau sub el. Tunetele se auzeau departe, în spate. Viteza cu care se deplasa abia îi permitea să respire. Se lupta pentru fiecare gură de aer, dar se sili să țină ochii deschiși, să vadă tot ce putea vedea. Norii își schimbau mereu culoarea. Totuși, la un moment dat începură să se subțieze, astfel că putu zări, prin spărturile lor, fâșii de teren împădurit, ochiuri de apă, coaste stâncoase și verdele unor brazi cocoțați pe pante abrupte. Nu mai simțea nimic, era total golit pe dinăuntru. Vedea și atât.

După o scurtă perioadă, norii dispărură cu totul, iar el se pomeni zburând pe deasupra unei văi înverzite, din adâncul căreia urcau, printre tufe și arbuști,

două scări înguste, urcau, urcau scările astea, până pe marginea unui platou imens, deasupra căruia unduia ceva negru, deocamdată imposibil de deslușit.

Într-o margine a platoului se ridica un deal, curat și albastru, parcă rupt din seninul cerului, iar pe culmea lui, dominând întreg peisajul, se înălțau trei coloane luminoase, de vârful cărora se agățau forme imense, iar Vili își dădu seama că platoul era destinația palmelor uriașe, pentru că începuseră să coboare dintr-odată, fulgerător, și ochii lui deslușiră din ce era alcătuit norul acela viermuitor ce fremăta pe suprafața lui.

Oameni. Milioane de oameni. O mare de trupuri, de fețe, de guri, de ochi. Numărul lor întrecea orice închipuire. Coloanele de lumină de pe deal proiectau scântei pe povârnișurile albastre, iar Vili, folosindu-se de singurul simț al său rămas treaz – vederea – se uită și văzu că formele monstruoase din capătul lor erau doar niște guri enorme cu limbi roșii atârnate peste buze, și că gurile acelea vorbeau și vorbeau, rostogolind cuvinte colosale asupra mulțimii strânse lângă deal, cuvinte ce bubuiau ca tunetele și luminau ca fulgerele. Prezența lor acolo însemna totul, întreceau orice noțiune imaginabilă. Erau rai și lume, depășeau tot ce putea fi conceput, chemau la viață sentimente ce întreceau dragostea și viața, neantul și speranța, apoi le anulau în aceeași clipă.

În același timp nu însemnau nimic, chiar nimic, pentru că erau limitate doar la propria lor măreție.

BUMM...!

BUMM...!

Platoul se cutremura sub greutatea cuvintelor lor. Mulțimea fremăta.

Vili se simți lăsat ușor jos, marea de trupuri îl strânse aproape sufocându-l – văzu fețe triste, fețe extatice, fețe golite de expresie, apoi ochii i se ridicară către vârful dealului – era ciudat, gurile păreau a fi aproape din orice parte te uitai și oricum te întorceai, se deschideau pe piedestalele lor de lumină, turnând asupra mulțimii un potop de vorbe. Privindu-le, Vili avu impresia că-și pierde și ultimul simț, din fața ochilor îi dispăru orice imagine, rămase orb în lumină, apoi încărcătura unei tirade îi străbătu corpul ca un șoc electric, capul i se despică într-o explozie multicoloră și nu mai știu nimic, nici despre lume, nici despre el. Și era bine.

3.

Fâșșș, fâșșș, fâșș... Pleosc, fâșș, fâșșș... Pleosc, pleosc, pleosc...

Acest zgomot chema o amintire.

Mică, îndepărtată, albastră, înconjurată de-un ocean de întuneric. Ca un ochi de apă care sclipea pe-o întindere de noroi. *Fâșș, fâșș, pleosc, pleosc...* Apă. Zgomotul apei curgând. Undeva aproape, foarte aproape. Ce însemna apa pentru el? Ochiul acela albastru din me-

morie lăsă să se scurgă câteva amintiri din adolescență, el stând pe malul unui lac, cu o undiță în mână și-o sticlă de bere alături, apoi alte fragmente picurară, fragmente ce includeau o plajă, senzația soarelui fierbinte pe piele, zgomotul valurilor ce se spărgeau pline de spumă de stânci și... și... asta era. Zgomotul valurilor. Sunetele pe care le auzea nu erau ale unei ape curgătoare. Era clipocitul valurilor prelinse pe țărm. *Pleosc, pleosc, fâșș, fâșș...*

Deschise ochii. Îi deschise cu infinită prudență, fără să fie sigur că se vor deschide într-adevăr, sau dacă mai avea ochi în vreun fel, și simți un val de recunoștință anonimă când pleoapele i se ridicară. Clipi de câteva ori, acomodându-se repede cu lumina blândă care-i mângâia reținută retina.

Era pe o plajă. O plajă destul de întinsă, cu nisip gălbui, iar el stătea în fund, cu picioarele strânse sub barbă, în timp ce valurile mării îi atingeau tălpile și-i scobeau mici adâncituri sub degetele de la picioare. Mai clipi de două-trei ori, apoi roti capul. În spate, la vreo două sute de metri depărtare, se înălțau trunchiurile unor arbori ciudați, cu frunze alungite, ce se legănau imperceptibil în briza ce venea dinspre țărm. La prima vedere ai fi zis că sunt un soi de palmieri, dar aveau trunchiurile noduroase, ca ale unor stejari de-o sută de ani. Nelămurit, Vili întoarse privirea și cercetă marea. Albastră ca și cerul lipsit de nori. La orizont se vedea o dungă albă, neîntreruptă, ce părea

să tremure în lumina soarelui și nicio formă nu strica întinderea imensă a apei.

Vili zâmbi fără să vrea, pur și simplu din cauza frumuseții, a liniștii degajate de acel loc. Nori de furnicături îi traversară membrele. Își încrucișă brațele, plăcut surprins de căldura pielii sale și, în aceeași clipă, își dădu seama că nu avea deloc haine pe el. Era golgoluț. Fără cămașă, fără pantaloni, fără chiloți, fără pantofi, fără măcar un ciorap. Penisul îi atârna între picioare, cu vârful lăsat în nisip.

Se ridică, scuturându-și fesele cu palmele, apoi se întinse instinctiv, regăsind cu o plăcere imensă senzația dimensiunilor propriului trup. Carnea îi era în continuare străbătută de furnicături. Ce se întâmplase? Se terminase totul? Evenimentele recente îi traversară repede mintea, lăsând în urmă o serie de instantanee ce nu reușiră să se impună în prim-planul minții și căzură amestecate, unele peste altele, într-un ungher al memoriei, fără a-i provoca nicio tresărire. Deci asta fusese totul? Gata? Nu se simțea diferit. Ce trebuia să înțeleagă? Și, mai important, ce urma?

Roti ochii de jur-împrejur, studie palmierii ciudați, întinderea neclintită a mării, apoi își frecă iarăși brațele, cu privirea fixată pe o siluetă gălbuie ce-și făcuse apariția din spatele unei aglomerări de stânci din capătul plajei.

Era un om.

O femeie.

Înainta încet, împroșcând nisipul cu degetele și întorcea mereu capul în dreapta și-n stânga. Când îl văzu, se opri în loc, apoi se îndreptă spre el, cu un mers sigur, elegant, în timp ce briza îi ridica de pe umeri șuvițele blonde ale părului.

Era foarte frumoasă. Vili nu-și amintea să fi văzut vreodată o femeie atât de *esențial* frumoasă. Existau oare femei atât de frumoase?

Părea trecută bine de treizeci de ani, dar avea un corp extrem de interesant proporționat, un corp care, deși nu atrăgea atenția prin nimic ieșit din comun, dădea totuși senzația unei complexități pline de farmec, ce promitea mult mai mult decât ochii reușeau să înțeleagă la prima vedere.

Avea umeri rotunzi, sâni plini, nu foarte mari, cu sfârcuri roz, un mijlocel subțire și pășea cu o distincție ce părea insuflată de însăși constituția ei, fără a fi asta o consecință a unui exercițiu, ori parte a unui proces conștient. Nu făcu absolut niciun gest să-și ascundă goliciunea în timp ce pășea spre Vili, iar felul în care se mișca, îi întări acestuia penisul într-o jumătate de erecție. Se întoarse repede într-o parte, încercă să se acopere cu mâna, apoi se gândi să se așeze pe nisip, dar cum femeia mai avea doar câțiva pași de făcut până la el, încremeni așa, cu un braț ușor ridicat, fără a ști prea bine ce să facă.

Blonda își trecu mâna prin păr.

De aproape părea un pic mai în vârstă, deși nu avea niciun rid pe față, iar în ochi îi sclipea ceva derutant,

îndepărtat și rătăcit. Rămase în picioare câteva secunde, privindu-l fix, pe urmă se așeză pe nisip. Vili se așeză și el. Soarele le încălzea plăcut umerii.

— Bună, zise ea.

— Bună, răspunse Vili.

Un lung moment de tăcere.

— Stai de mult timp aici? întrebă ea până la urmă.

— Nu... nu cred. Tu?

— Mă plimb pe plajă de câteva ore. Cel puțin îmi imaginez că ar trebui să fie ore. S-ar putea să fie mai mult.

Cu un gest pretențios, își dădu părul după ureche, apoi își țuguie buzele.

— Trebuie să mărturisesc că sunt cam dezamăgită, zise ea brusc. Nu așa mi-aș fi închipuit că o să meargă lucrurile.

Vili nu răspunse. Femeia privi cerul.

— Crezi că este ceva dincolo de marea asta? zise ea din nou. Ori în partea cealaltă, în spatele copacilor? Pentru că mie nu mi se pare probabil. Adică, nu *simt* că ar fi ceva. Deși, mai mult ca sigur, este. Înțelegi?

— Cred că da.

Vili îi privi pe furiș sânii. Palmele îi transpiraseră.

Femeia se mișcă un pic pe nisip, pe urmă își înconjură genunchii cu brațele, iar părul blond îi căzu pe frunte.

— Nu cred că o să meargă, zise ea.

— Ce să meargă?

— *Asta.* Chestia asta, noi doi aici. Ce presupui că trebuie să se întâmple acum? Ai idee? Ne construim o colibă din frunze de palmier, mâncăm crabi și nuci de cocos, o luăm de la început, ne-o tragem și umplem pământul? Sincer, mi se pare o aiureală. O mare, tâmpită și sinistră aiureală.

— Poate că ar trebui să așteptăm un semn sau ceva asemănător, zise Vili. Nu e posibil ca lucrurile să rămână așa. O indiciu care să ne spună că...

— Un semn? îl întrerupse ea. Phahahahah! Tu vorbești serios? Chiar nu simți că totul e greșit aici? Se opri, întoarse capul și îi aruncă o privire disprețuitoare, plimbându-și ochii pe corpul lui. Nici măcar nu ești genul meu. Adică, uită-te și tu.

— Ce e în neregulă cu mine?

— Scuză-mă, n-am vrut să spun asta. Îmi pare rău. Ascultă... n-ai cumva o țigară? Mor după o țigară. Vreau o țigară. Am nevoie de-o țigară.

— Ăăă... îmi pare rău, dar nu...

— ... fumezi. Sigur, îl completă ea. N-ai nici măcar o țigară. Trase cu putere aer în piept de câteva ori și-l expiră pe nas, apoi se ridică pe genunchi, cu trupul animat de o hotărâre bruscă. Uite, îi spuse ea lui Vili, cuprinzându-și sânii cu palmele, sunt vie, nu? Respir? Mă vezi cum respir? Vezi?

Vili dădu perplex din cap.

— Bun. Dacă sunt vie, știu ce am de făcut. O să fac o baie. O baie lungă, lungă de tot – o baie lungă, lungă, lungă. La dracu cu toate.

Se ridică din nisip. Vili îi urmări fesele săltând în drum spre apă. Femeia intră în mare, se aplecă puțin într-o parte, încercă apa cu degetele, apoi se lăsă ușor pe vine, scufundându-se până la șolduri, după care se ridică și continuă să meargă spre larg, stropindu-și din când în când umerii cu apa luată în palme. După încă trei patru metri, se aruncă cu capul înainte și dispăru, stârnind câteva valuri. Apa se liniști repede. Nu se mai auzea niciun sunet. Rămas pe mal, Vili privea marea. Femeia nu mai reveni la suprafață.

Își petrecu o vreme umblând în susul și-n josul plajei. La un moment dat, se îndreptă către copacii ciudați de la marginea ei. În curând călca în picioare frunzele uscate căzute printre trunchiuri lor, amestecându-le cu nisipul fin și gălbui. Găsi lângă o piatră ceva ce semăna cu o alună de pădure. O sparse în pumn și o mâncă – avea exact același gust pe care-și închipuia că trebuie să-l aibă orice alună de pădure. După aceea se mai plimbă un timp. Nu știa ce trebuia să simtă în legătură cu moartea femeii. Ce putea veni după asta?

Pe când își făcea drum printr-un pâlc de copaci, intenționând să urce pe o mică ridicătură de pământ dinapoia lor, o durere fulgerătoare îi spintecă trupul și-l făcu să se prăbușească în genunchi.

Își duse surprins mâinile spre abdomen, acolo unde simțea ceva ca un burghiu incandescent sfâșiindu-i intestinele și stomacul, în vreme ce-și croia drum

către vezică și gemu slab când plămânii i se comprimară, apoi se rupseră în bucăți, odată cu întreaga cutie toracică, care cedă, ruptă parcă de două mâini uriașe.

Cineva îi făcea corpul bucăți, îi sfărâma oasele, iar el nu putea nici măcar să țipe. Căzu cu fața-n jos, zvârcolindu-se în agonie, cu gura plină de nisip, și-n timp ce se prăbușea i se păru că vede pe cer, deasupra copacilor, un fulger albastru. Apoi nimic. Nicio durere, niciun disconfort, nici măcar amintirea unei dureri. Chinurile dispăruseră la fel de brusc precum apăruseră – iar asta era o senzație atât de ciudată, încât se întrebă dacă într-adevăr simțise ceva, ori totul fusese numai o stare de anxietate, un fel de *urlet* al organismului, provocat de ultimele evenimente.

Stătea acolo, cu fața în nisip. Și i se părea că se simte bine, foarte bine. Nu-l durea nimic, respira normal.

Se ridică în fund, cu ochii un pic încețoșați, își scutură palmele, apoi își frecă pleoapele. Și abia când deschise ochii și își privi mâinile, țipă, țipă cu adevărat, din adâncul plămânilor, țipă cum nu mai țipase vreodată, un sunet ascuțit, pătrunzător, fără fluctuații, care-i arse gâtul și-l făcu să tușească necontrolat, în vreme ce se holba uluit la degetele sale cu unghii trandafirii, frumos îngrijite, și la pielea antebrațelor fine, pătată de câțiva pistrui.

Tot plimbându-și palmele încoace și încolo, rotindu-le pe toate părțile, brațele i se loviră de-un obstacol

neașteptat. Când plecă ochii, văzu doi sâni cu sfârcuri maronii, care-i atârnau pe piept, doi sâni grei, rotunzi, a căror piele strălucea umezită de-o peliculă fină de transpirație. Sări în picioare, de parcă așa ar fi putut scăpa de protuberanțele incomode ce i se legănau pe piept, se dădu înapoi și se lipi cu spatele de-un copac. Sâni. Avea sâni. Sâni. Sâni de femeie, fără nicio îndoială, iar brațele acelea acoperite cu păr fin blond, erau și ele tot de femeie, mai mult ca sigur. Dar ce căutau acolo și unde era corpul lui, nu cumva... Își duse instinctiv mâna între picioare. Degetele i se opriră într-o despicătură umedă.

Țipă iarăși și-și privi uluit pubisul acoperit cu păr cârlionțat, iar când încercă să se miște, se împletici pe-o pereche de picioare cu coapse pline și albe, genunchi rotunzi și glezne bronzate.

Nu se poate, Doamne-Dumnezeule, nu se poate... Spune-mi că-i o glumă.

Era femeie.

Se simțea bărbat, dar era femeie. Sentimentul acestei rupturi era atât de intens, încât nici nu îndrăznea să-și imagineze consecințele unei astfel de metamorfoze, așa că se prăbuși, pur și simplu, în genunchi, și începu să se uite înnebunit de jur-împrejur, la peisajul anesteziant, de parcă ar fi putut găsi pe undeva, din întâmplare, un element care să-l ajute să priceapă ce se întâmplase de fapt.

Cerul albastru, marea albastră.

Ochii i se lipiră de-un contur nedesluşit, ce tremura şi-şi schimba forma la marginea apei. Era un om. Un bărbat după înălţime şi mers, dar încă nu-şi putea da bine seama.

Aşteptă, cu răsuflarea tăiată şi, nu după mult timp, silueta deveni clară – într-adevăr, un bărbat care mergea nesigur, pe plajă, foarte aproape de apă, clătinându-se ori de câte ori valurile, acum mult mai mari, îi loveau picioarele. Cum îşi rotea mereu capul în toate direcţiile, nu-i luă mult timp până să-l vadă. În clipa-n care privirea îi căzu asupra lui, emise un sunet slab de surpriză şi-o luă în direcţia sa, cu ochii mari, aproape alergând, ridicând nori mari de nisip cu tălpile.

Era un bărbat ciolănos, cu un chip lipsit de complexitate, chiar tâmp, aşa cum era acum, despicat de-un zâmbet uluit, iar felul în care i se încordau muşchii la fiecare mişcare, sublinia destul de clar forţa şi determinarea primitivă sugerată de faţa şi dimensiunile sale.

Fără să stea pe gânduri, Vili sări în picioare, urlă fără să-şi recunoască glasul, apoi o luă la fugă printre copaci. Bărbatul înainta foarte repede. Îi auzea de-acum răsuflarea. Se strecură printre două trunchiuri, sperând nebunește că acel obstacol îl va încetini pe individ, făcu un ocol după alţi doi arbori, apoi o luă la fugă cât îl ţineau picioarele pe plajă, spre apă, conştient în fiecare secundă de prezenţa masivă ce se apropia de el.

— Stai, strigă la un moment dat bărbatul, în urma lui. Stai puțin, fetițo. Nu-ți fac nimic... Vreau numai să vorbim. Suntem doar noi doi aici, stai puțin...

Acel „noi doi" nu suna deloc bine.

Vili aruncă o privire înapoi, apoi continuă să alerge. Chipul tâmp al bărbatului era luminat de-un zâmbet grosolan, iar penisul lung i se clătina într-o parte și-n alta în timp ce alerga, lovindu-i-se de coapse. Vili încercă să-și miște picioarele mai repede, mai repede, sânii îl incomodau, îl trăgeau înainte, fesele i se clătinau într-un mod foarte ciudat, neacordate la mișcarea de înaintare, dar reuși totuși să ajungă la marginea apei, chiar în secunda în care două degete groase i se înfigeau în umăr, încercând să-l apuce.

Plonjă cu capul înainte.

Înghiți o gură de apă, apoi începu să înoate din toate puterile, lovind apa cu mâinile și picioarele, într-un nor de spumă. Reuși să ia repede distanță, apoi se cufundă în adâncuri, cu inima bătându-i în gât și-n tâmple, simțind plin de recunoștință răcoarea mării în timp ce trupul îi aluneca spre fund și lumina pălea în jurul lui, odată cu gândurile ce i se stingeau unul câte unul din minte. *Da, așa e bine. E bine.* Înainte de a închide ochii, de a permite apei să-i umple gura și plămânii, i se păru că aude, de undeva de deasupra, un tunet greu, sinistru, pe urmă i se năzări că surprinde sclipirea unui fulger, însă doar zâmbi și lăsă marea să-l poarte unde voia, în adâncuri, ori în altă parte. De-acum nu mai avea nicio importanță.

4.

— Ahhh, Doamne... Futu-i!

Bărbatul băgă repede degetul fript în gură și începu să-l sugă. Împinse tigaia de pe foc, dădu ochiul mai mic, apoi se uită la ceasul de lângă ușa bucătăriei. Soneria se auzi din nou – *țârr-țârrr-țârrr* – trei sunete scurte, hotărâte, într-o succesiune nefiresc de rapidă. Limbile ceasului arătau șapte fără douăzeci AM. Cine naiba putea suna la ușă la o asemenea oră? Își clăti la robinet degetul pe care sărise ulei încins, se șterse de pantalonii de pijama și se duse să deschidă.

În prag se afla un tânăr subțirel, în costum, care ținea în mână o geantă de piele.

— Da? zise Vili, mai tăios decât își propusese. Vă pot ajuta?

Tânărul zâmbi, înclină din cap, buzele i se deschiseră, ca și cum ar fi intenționat să răspundă, dar în loc de asta își îndreptă ochii către chipul bărbatului robust din cadrul ușii și rămase nemișcat mai multe secunde, înainte de a ridica încet geanta, umblând la unul dintre fermoare.

Ăsta pare surdo-mut, gândi Vili, în timp ce-i studia chipul palid, lipsit de orice fir de păr. Tânărul scoase din buzunarul genții un plic mare, roz, cu ceva scris pe el și până să apuce măcar să-și plece ochii, i-l strecură între degete. Pe urmă, din câteva mișcări alunecoase, fluide, care-l făcură parcă una cu costumul său, ajunse la capătul palierului și dispăru pe scări.

Vili privi plicul, pe spatele căruia era mâzgâlit cu litere de tipar numele său, reveni la bucătărie, își turnă o ceașcă de cafea, apoi îl desfăcu și citi ce era notat pe singura foaie de hârtie aflată înăuntru.

„Pocăiește-te, pocăiește-te, pocăiește-te. De trei ori pocăiește-te. Ești pregătit pentru Marea Judecată? Nu sta pe gânduri, îți risipești viața, primește-l chiar de astăzi în suflet pe Mântuitorul tău. Ajută-ți din timp inima și mintea, iar răsplata va fi pe măsură. Cine știe ce se poate întâmpla mâine?"

Vili pufni, mototoli scrisoarea și plicul, apoi le aruncă la coșul de gunoi. Se umpluse lumea de profeți. Își turnă din nou cafea în ceașcă, își aprinse o țigară și ieși pe balcon. Nu-i mai era deloc foame. Se așeză pe-un scaun pliant, trase aer în piept. Bătea un vânt călduț, cu miros de vară, păsărelele ciripeau în copaci, pe cerul albastru nu se vedea niciun nor, soarele care se înălța încet printre blocuri aducea promisiunea unei zile superbe, iar el se simțea, brusc, mult mai bine decât își amintea să se fi simțit vreodată.

Un nou membru al familiei

1.

— Cam asta e, zise brusc Relu Vladimir, în timp ce rotea volanul. Aproape am ajuns. De aici o să mergem puțin pe jos.

Mașina încetini, ieși de pe șoseaua, făcu la dreapta pe un drum de țară plin de gropi și după ce mai merse așa vreo sută de metri, ocolind bălțile noroioase, pe jumătate uscate, se opri la umbra unui salcâm care creștea stingher între șiruri de tufe de măceș și păducel. Bărbatul de la volan opri motorul, își scoase centura și-l privi pe tânărul care-i stătea în alături, cu părul blond în ochi și ochelarii căzuți pe vârful nasului din cauza transpirației.

— Gata, David, dragule, spuse el, de aici o luăm la stânga. Pe acolo, peste delușorul acela. Vezi? Arătă prin parbriz cu degetul întins. Terenul este destul de accidentat și-o să avem câțiva kilometri buni de mers. Așa că fii atent să nu-ți uiți rucsacul.

— Nicio grijă, răspunse tânărul.

— Ai luat tot ce ți-am spus aseară? Și un cuțit zdravăn?

— Am un Bowie de 32 de centimetri... moștenit de la tata.

— Bun, bun, o să-și facă treaba.

Se uită la soare.

— Atunci, haide. Să nu mai pierdem timpul. Până ajungem o să fie exact vremea la care o să găsim ceea ce trebuie exact unde trebuie.

David se abținu să pună vreo întrebare. Își scoase doar centura, deschise portiera și păși în căldura năpraznică a amiezii, ca să deschidă ușa din spate și să-și ia rucsacul de pe banchetă. Relu Vladimir îl aștepta deja pregătit, cu ranița militară în spinare făcând un contrast derutant cu hainele sale elegante – pantaloni noi de stofă și o cămașă bleu cu mâneca scurtă care-i lăsa la vedere brațele subțiri ce nu aveau astâmpăr nicio clipă, însuflețite de-o energie bizară pe care bărbatul de cincizeci și cinci de ani părea că încearcă din greu s-o stăpânească. Își privi cu un zâmbet îngăduitor viitorul ginere cum își sălta rucsacul pe umeri și îi potrivea curelele ca să se miște cât mai liber, apoi îl apucă de umăr și-i arătă drumul plin de gropi.

— O să mergem înainte, până în dreptul vechii case de apă, zise el, apoi o să coborâm în direcția aceea, spre stânga. Vezi șirul acela de coline? În spatele lor începe pădurea despre care ți-am vorbit. Să încerci să te ții cât mai aproape de mine, ori să mă urmezi atunci

când își spun, pentru că pământurile din zona asta sunt foarte ciudate și ascund multe capcane. O mulțime de gropi peste care a crescut iarba și-n care îți poți suci gleznele, plus porțiuni pe unde terenul este deosebit de moale și alunecos.

— Probabil cunoașteți foarte bine locurile, zise David, simțind soarele cum i se lipea de frunte ca o țesătură cuprinsă de flăcări, în timp ce curelele rucsacului îi apăsau deja umerii.

Relu Vladimir încuie mașina, băgă cheia în buzunar și se răsuci către el. Privirea îi era fixă, albă.

— Nu numai că le cunosc, măi băiatule. Practic, am crescut aici. Bat locurile astea din copilărie. Cunosc fiecare pietricică, fiecare dâmb, fiecare arbore. Cu tata mergeam în fiecare weekend, iar după ce-am crescut mai mare, veneam încoace singur ori de câte ori aveam ocazia – ca să învăț sau să citesc. Și, după atâta timp, ajungi să simți *mirosul* drumului pe care trebuie s-o apuci, înțelegi ce vreau să spun?

David găsi remarca destul de ciudată, dar nu se gândi prea mult la asta. Bizarul acestei „expediții" nu-l deranja. Ajunsese să-și cunoască destul de bine viitorul socru și știa că nu avea niciun gând ascuns, nici fața de el, nici față de altcineva. Dimpotrivă, era cel mai corect om pe care-l întâlnise vreodată și singura lui preocupare era, în fiecare clipă, binele familiei – al soției, al fetelor sale și, mai nou, al lui – iar acest lucru i-l dovedise în numeroase ocazii. Așa că nu mai spuse

nimic, își ridică doar degetele de pe cupola fierbinte a mașinii, unde le ținuse până atunci și se mulțumi să privească înainte, la drumul de țară care șerpuia ca un somnambul printre tufele de păducel și oțetar, suferind acum deformări stranii în căldura sufocantă a amiezei de august.

Era acoperit din loc în loc cu petice de troscot aproape uscat și mergea drept vreo câteva zeci de metri, apoi dispărea în apropierea unui pâlc stufos de arbuști – pentru a apărea pe partea cealaltă, mai îngust, cocoțându-se pe-o mică ridicătură de pământ și repezindu-se după aceea pieziș către o clădire abandonată, văruită în alb, cu pereții aproape ascunși de brâuri de salcâmi tineri și de tot felul de arbuști ghimpoși. Cea pe care Relu Vladimir o numea „casa de apă". De acolo nu se mai vedea. David își aranjă rucsacul pe umeri, privi în sus, la cele câteva fâșii rupte de nori ce atârnau deasupra pământului ca niște țesături destrămate și putrede, pe care pluteau, departe, niște forme mici, abia vizibile. Păsări?

Probabil.

Era nefiresc de liniște, foarte cald și cu toate că adia un fir de vânt ce făcea vârfurile frunzelor tufelor să se clatine, nu se auzea niciun foșnet, niciun fâșâit, de parcă vegetația ar fi absorbit zgomotele în loc să le producă. Nici insecte nu se auzeau, niciun târâit, niciun „cri-cri", nimic – zăpușeala dizolva totul într-un abur fierbinte ce bloca respirația și urechile, împiedicând propagarea oricărui sunet. Ori era doar o impresie?...

David se scutură. Ameţise un pic. Lăcuste ţopăiau la picioarele sale... se deslușea și vântul, iar tălpile pantofilor lui Relu Vladimir împrăștiară brusc praful în timp ce înconjurau botul mașinii.

— Ce-i cu tine? îl apucă acesta de umăr. Te simți bine?

— Cred... cred c-am ameţit un pic, răspunse. Căldura...

— O să-ți revii imediat ce pornim la drum, zise Vladimir. Iar după ce o să ajungem în pădure, îți spun eu că nici n-o să mai simți oboseala. Crede-mă.

David îl privi în ochii de culoarea noroiului uscat. Relu Vladimir nu era un bărbat foarte înalt, nici extraordinar de arătos, totuși emana în permanență o impresie de stabilitate, de tărie psihică derutantă, iar la cei peste cincizeci și cinci de ani ai săi, se mișca cu o energie ce mărturisea o siguranță de sine, o efervescență interioară greu de imaginat. Slăbuț, cu obrajii supți și cam galbeni, cu început de chelie și urechi clăpăuge, părea, într-un mod absolut ciudat, un om pe care cu greu l-ar fi putut doborî ceva, iar acestă impresie era degajată de fiecare gest, de fiecare cuvânt pe care-l rostea, precum și de lejeritatea cu care studia orice lucru aflat în proximitatea sa. La început, când îl cunoscuse, David asociase eronat impresia aceasta cu simpla aroganță a omului de rând, care crede că le știe pe toate și nu-și pune întrebări asupra cauzelor niciunui fenomen – dar își dăduse repede seama că

siguranța lui Relu Vladimir nu se asocia în niciun fel cu îngâmfarea. Dimpotrivă, simțise imediat că avea cauze reale, profunde, ce se alimentau dintr-o serioasă cunoaștere a propriilor capacități și, cu toate că nu-și putea imagina sursa unor astfel de certitudini, rămăsese adânc impresionat de atitudinea bărbatului ce-i strânsese mâna cu fermitate, privindu-l cu cei mai curați și puternici ochi pe care-i văzuse vreodată.

De fapt, întreaga familie îi semăna – soția, fiicele, păreau versiuni mai mici ale sale – etalând, într-o formă sau alta, aceeași siguranță copleșitoare, dublată de-o vitalitate aproape nefirească – soția, Mary Vladimir, o femeie înaltă, blondă, cu o prezență poruncitoare (deși vorbea foarte puțin), fetele mici, de opt și zece ani, Simina și Olga, simple arcuri de energie, și bineînțeles fiica cea mare, Sofia, dar Sofia, ei bine... Lui David nici acum nu-i venea să creadă că acceptase să-i fie soție. Pentru că, dacă se gândea bine, tocmai asta îl făcuse să se îndrăgostească de ea îndată ce-o văzuse în restaurantul acela micuț de lângă universitate, unde se oprise din întâmplare, acea energie nebunească, apropiată de extaz, care se hrănea din resurse bazate pe certitudini misterioase – total diferită de euforia bovină predicată de atâția și atâția profesori de „fericire" în manualele lor utilitare. Întreaga familie se purta ca și cum ar fi avut acces permanent la resurse umane greu de imaginat, așa că, imediat ce pătrunsese în mijlocul lor și ajunsese să-i cunoască, David

simțise că-și găsise, pur și simplu, locul – dincolo de orice definiție stupidă a termenului – că se născuse ca să facă parte din acea familie – mai ales că fusese întâmpinat cu un asemenea entuziasm, de-ai fi zis că e vreun membru rătăcit al clanului, regăsit după ani de absență.

Și totuși era atât de diferit de ei...

Până una-alta, se simțea un pic ametit, nesigur și pentru prima oară de când îl cunoștea, observa în ochii lui Relu Vladimir ceva ce-i spunea că nu admite niciun pas greșit... David se îndreptă, își frecă fruntea cu palmele, își săltă rucsacul pe umeri și își rezemă din nou degetele de cupola fierbinte a mașinii.

— O senzație trecătoare, zise. Cred că m-am ridicat prea brusc. Mă simt deja mult mai bine.

— Bea o gură de apă și s-o pornim, comentă Relu Vladimir, cu privirea lui veselă dintotdeauna. Astfel o să prindem exact momentul când ies din ascunzătoare – ticăloșii ăștia vin să se hrănească doar în anumite momente ale zilei, la ore precise și numai în perioade speciale ale săptămânii.

Deci, până la urmă, tot de un soi de vânătoare e vorba, se gândi David. *Nu ar fi insistat atâta să iau cuțitul cu mine... Totuși, ce naiba poți vâna cu un cuțit?*

Căldura îl apăsa în creștetul capului, îi ardea pielea acolo unde părul începuse să i se rărească. Fâșiile norilor se apropiaseră una de alta și se deplasau acum împreună, părând atrase de un anumit punct aflat din-

colo de dealurile ce-și amestecau contururile în lumina strivitoare a soarelui. David răsuflă adânc, bău o gură de apă, își desprinse materialul tricoului de subsuorile transpirate și se uită după Relu Vladimir, care pornise cu ranița în spinare, mișcându-și lejer brațele subțiri, de parcă s-ar fi aflat la plimbare pe-o alee, în parc.

O să mor de cald, gândi tânărul, pe urmă o porni încet după el.

După ce trecură de clădirea abandonată, unde altădată fusese „casa de apă", drumul îi duse către o pajiște cu iarbă înaltă și flori de câmp, apoi, după câteva ocoluri ciudate, urmând diferite denivelări ale terenului, se îngustă brusc la poalele unei coline, speriat parcă de atacul insistent al arbuștilor de măceș și trandafir sălbatic, printre care șerpuia tot mai subțire, tot mai șovăitor, până ce ajungea pe vârful dealului, transformat într-o simplă cărăruie abia vizibilă prin iarba verde.

Cei doi bărbați coborâră panta lină de pe partea cealaltă și începură să escaladeze următorul deal, pe care creșteau, ici-colo, pâlcuri de mesteceni tineri. Sub picioare pământul era extrem de tare, colțuros, iar urcușul se dovedi mult mai dificil decât se așteptase David. Imediat ce păși pe vârful colinei, pădurea se decupă clar înaintea lor, pe coama următorului deal, arborii ei groși etalându-și trunchiurile întrețesute într-un zid compact și aparent impenetrabil de la cea distanță.

— Încă zece minute și am ajuns, zise Vladimir, cu un singur strop de sudoare curgându-i pe frunte, între sprâncene. La poalele dealului o să ne odihnim puțin și-o să-ți spun ce avem de făcut în continuare.

David dădu din cap, cu răsuflarea tăiată. Umerii îi amorțiseră, iar carnea coapselor îi pulsa dureros. Căldura îl sufoca.

Se răsuci în spate, cu un gest reflex, ca pentru a calcula drumul parcurs, pe urmă se luă după bărbatul uscățiv dinaintea lui, care cobora panta cu mișcări zigzagate, aruncându-și picioarele dintr-o parte în alta rapid, sigur, cu trupul ușor aplecat și gâtul întins, tăind distanțele cu o iuțeală aproape supranaturală. David îl privi cu invidie. Cum naiba reușea omul ăsta să se miște atât de repede la vârsta lui? Ajunsese deja pe la jumătatea versantului...

Și-ar fi dorit, desigur, să afle odată scopul acelei excursii neobișnuite în plină pustietate, dar până unaalta nu reușea să-și desprindă ochii de la bărbatul îmbrăcat elegant, cu uriașa lui raniță în spinare, care se lăsa când pe-un picior, când pe altul, rotea rapid capul, își lua avânt, sărea, făcea doi-trei pași, se răsucea, apoi sărea din nou mergând în diagonală pe povârnișul abrupt, mișcându-și picioarele și mâinile cu gesturi fulgerătoare, precise, de animal sălbatic.

Încercă pământul cu talpa, se împiedică de-un smoc de iarbă și înjură. Mintea îi fugi la Sofia. Ce făcea oare în acel moment? Se gândea la el, era îngrijorată, bucu-

roasă, știa încotro îl ducea tatăl ei? Venise și ea prin acele locuri? Îl însoțise vreodată?

Dimineață îl întâmpinase extrem de surescitată. Nu-și putuse ține mâinile departe de el nicio secundă și, imediat după micul dejun, chiar acolo, în vila familiei Vladimir, îl târâse în baia de la parter și făcuseră dragoste încălecați pe capacul veceului. Întotdeauna fusese o bestie – în cel mai agreabil sens al cuvântului – în privința sexului, dar în acea zi se comportase mai agresiv decât oricând. După ce teminaseră, insistase să-l mângâie și să-l guste până trecuse de orice limită a durerii și cu greu o convinsese să se oprească – era înnebunită, voia să-l miroasă, să-l muște – iar David se gândea acum că starea ei neobișnuită avea poate legătură cu locul unde îl conducea tatăl ei. Nu era exclus.

N-avea nicio importanță, la urma urmelor. Se simțea atât de bine în mijlocul acestei familii, al cărui membru spera să devină cât mai curând, încât, iată, nu putea face altceva – chiar și acum, sucindu-și gleznele pe povârniș în coborârea lui neîndemânatică, asfixiat de căldură – decât să admire eleganța cu care Relu Vladimir își încheia deplasarea pe versant, apoi se întorcea și-l privea venind către el cu un uriaș zâmbet pe chipul umbrit de părul în dezordine.

Îi făcu cu mâna, se împiedică iarăși de smocurile de iarbă, zise un „pizda mă-sii" din tot sufletul în timp ce era să se ducă de-a berbeleacul, apoi își regăsi cumva

echilibrul și coborî repede, cu pași mici, de fetiță, cu genunchii îndoiți, simțind rucsacul smucindu-l de umeri la fiecare mișcare. Când ajunse jos, Relu Vladimir se așezase pe-un pietroi înnegrit, care ieșea ca un dinte cariat dintre ierburi, cu ranița la picioare, și-și ștergea bărbia cu un șervețel.

— Stai un pic, drăguță, să-mi recapăt suflul, îi zise când îl văzu sosind. Mi s-a uscat gâtul de tot. Dumnezeule, ce căldură...

Își făcu vânt cu șervețelul, își trecu limba peste dinți și-i zâmbi. Nu părea nici obosit, nici transpirat. Nu gâfâia, nu respira mai repede ca de obicei. Dimpotrivă, arăta relaxat, bine dispus, de parcă ar fi stat la o terasă cu berea în față. David trecu pe lângă el, abia răsuflând, cu transpirația înnodată sub barbă, cu rucsacul atârnat pe-un umăr, se uită în jur după un petec de umbră, ceva, orice – da' de unde, la dracu, Vladimir se așezase în plin soare – apoi înghiți în sec, descurajat, și se așeză direct pe iarbă, cu coatele pe genunchi, trăgând în piept aerul incendiat. O pasăre țipă deodată, ascuțit, în dreapta, făcându-l să tresară, iar când se uită în acea direcție, văzu o zburătoare ciufulită, tăind repede povârnișul colinei pe care abia coborâse și dispărând pe partea cealaltă.

În urma ei se așternu liniștea, întreruptă curând de țârâitul lăcustelor și de respirația lui precipitată.

— O să stăm aici câteva minute, să ne odihnim, îi spuse Vladimir. Am mers bine – aș zice că am ajuns

chiar un pic mai devreme, așa că avem timp să schimbăm câteva vorbe... De acolo, de sus, începe pădurea și nu ne putem permite nicio greșeală, așa că relaxează-te, mai bea niște apă și pune la îndemână cuțitul pe care-l ai la tine. Un Bowie, ziceai?

— Bowie, de 32 de c...

— Da, da, bun cuțit. Perfect pentru începători.

David vru să adauge ceva, dar Relu Vladimir îl țintui cu o privire care-i opri vorbele în gât.

Își coborî capul între genunchi și se uită la iarba dintre picioarele lui – verde, proaspătă, aparent neafectată de dogoarea neîndurătoare a soarelui. Îl auzi pe Relu gâlgâind dintr-o sticlă, apoi văzu cum scotocea prin raniță.

— Locuri neumblate...

— Poftim? ridică fruntea.

— Am spus, locuri neumblate. Puțini oameni se încumetă să treacă pe aici și aproape niciunul nu îndrăznește să se ducă prea departe în pădure.

— De ce? Ce au atât de special locurile astea?

Relu Vladimir înălță capul și își mișcă nările, parcă adulmecând un iz numai de el știut.

— Locuitorii satelor învecinate spun că pădurile din această zonă sunt bântuite – știi tu, genul acela de povești care circulă încă din evul mediu și la care fiecare generație mai adaugă câte-o întâmplare menită să-și înspăimânte semenii creduli. Lumini ciudate, arbori blestemați, luminișuri pe unde nu crește nici iarba,

considerate portaluri către alte dimensiuni, vrăjitoare, sectanți, fantome, copaci-animale. Unii mai spun că, în anumite zone și la anumite ore, se aud gângureli, strigăte, chemări ori șuierături ciudate din adâncul pădurii și foarte puțini au curajul să se aventureze pe acolo – cu excepția, bineînțeles, a ocazionalului și inevitabilului grup de turiști curioși. Dar nu s-a găsit niciodată nimic.

— Și dumneata ce părere ai despre poveștile astea?

Vladimir râse.

— Eu știu adevărul, își trecu el limba peste dinții mari. Știu adevărul și-n curând o să-l știi și tu.

Bău din sticla cu apă, o puse în raniță, se șterse la gură, apoi păru iarăși să adulmece aerul.

— Acum, David, tu ești un băiat deștept. Știi până acum că nu-mi place să mă încurc în vorbe ori să le amestec ca să pară că spun alte lucruri decât cele pe care le am de spus. Ți-ai dat seama că nu te-am luat cu mine astăzi doar ca să discutăm sau să facem o simplă excursie. Consider că ești un om deosebit, cu numeroase calități, pe care le admir, și de aceea cred că vei fi un soț foarte bun pentru Sofia.

David dădu din cap.

Acum începe, gândi.

Pasărea chirăi undeva dincolo de deal. Apoi se auzi un fâlfâit greoi.

— Nu vreau să spun cuvinte prea mari, reluă Relu Vladimir, nici nu vreau să ajungi să mă înțelegi greșit.

Dar esențialul este că *tu* știi să gândești. Majoritatea oamenilor nu știu să gândească. Individul obișnuit își îngustează inconștient viziunea asupra lumii, punând-o în relație doar cu lucrurile care-l preocupă, care sunt legate de instinctele sale, intelectul îi slujește doar nevoile și astfel trece prin viață cu o impresie complet eronată asupra lucrurilor ce-l înconjoară și-l ajută să trăiască efectiv. Oamenilor le este frică să fie completi. Să gândească complet, să trăiască complet. Tu nu ești așa. Mi-am dat seama încă de când te-am întâlnit. Nu semeni deloc cu nenorociții pe care obișnuia să-i aducă Sofia pe-acasă acum câțiva ani. (Aici, David se crispă puțin). Probabil încă nu realizezi lucrurile astea, mai ai de învățat, dar eu știu să le văd, să le recunosc și îți spun că ai acel tip de inteligență care pătrunde în miezul fenomenelor și le înțelege fără a cunoaște prea multe despre ele. Când ți-am strâns întâia oară mâna, mi-am zis – *ăsta e ginerele meu* – și da, cred cu adevărat că ești omul potrivit pentru fata mea și mă bucur deplin că ai ales să faci parte din familia noastră.

Făcu o pauză, roti mâna de jur-împrejur.

— Te-am luat astăzi cu mine ca să te familiarizezi cu câteva aspecte importante. Bănuiesc că ai remarcat că familia Vladimir nu este tocmai una tipică și de aceea, ca nou membru al ei, trebuie să afli exact ce ne face atât de speciali.

David încercă să spună ceva, dar nu reuși. Ar fi mințit dacă n-ar fi recunoscut, în sinea sa, că se simțea un

pic intimidat. Cuvintele i se blocaseră în gât, într-un ghem colțuros de vocale și consoane și oricât încerca să le descâlcească, să le ordoneze în silabe, să le dea un oarecare sens, nu reușea altceva decât să înghită mereu în gol privindu-l pe bărbatul în ai cărui ochi părea în acele momente că ai fi putut să topești metal.

Vladimir continuă să vorbească o vreme.

Silueta lui era atât de precis conturată pe iarba verde de pe povârnișul din spate, încât arăta ca îngroșată cu tuș negru. David tresări când fâlfâitul greoi se auzi din nou – *flum-flum-flum* – undeva în vârful colinei, iar gândul îi fugi imediat, în mod ridicol, la un soi de curcan gras, zburătăcind pe povârniș.

Cinci minute mai târziu, sub căldura năucitoare a soarelui, cei doi porneau din nou, urcând în diagonală coasta domoală a dealului.

2.

Porțiunea cuprinsă între baza colinei și primii copaci ai pădurii era acoperită cu iarbă înaltă, galbenă, și cu dâmburi prăfoase de pământ, pe care creșteau flori de câmp și-un soi de tufe țepoase, lipsite de frunze. Minusculi fluturi cărămizii zburau peste tot, amețiți, făcând tot felul de manevre dezordonate, iar David le studie nelămurit traseele haotice, până ce privirea îi fu atrasă de arborii care creșteau în liziera pădurii.

Nu-și dădea seama încă ce soi erau – stejari sau fagi – lucru curios, pentru că ajunseseră destul de aproape și înaintau cu repeziciune, însă trunchiurile noduroase, pline de scorburi, îi creară instantaneu o stare de anxietate bizară în timp ce le privea și trecură secunde bune până să-și dea seama din ce cauză. Nu erau nici tulpinile cu scoarța plină de crăpături și gâlme cioturoase, nici culoarea complet neobișnuită – un vinețiu dizgrațios ce amintea de-o epidermă plină de hematoame – nici ramurile întrețesute ce creau din loc în loc aglomerări ce sugerau atitudini umane, ci mai degrabă poziția, modul în care crescuseră, unul lângă altul, aplecați, de parcă s-ar fi susținut împotriva unui eventual atac ce-ar fi venit din direcția dealurilor, hotărâți să-l respingă cu orice preț.

Pe măsură ce se apropiau, David constată că erau totuși un fel de stejari – cu toate că arătau atât de bizar, forma frunzelor nu te putea înșela – și nu-i fu deloc greu să-și imagineze crengile acelea violacee mișcându-se brusc în întâmpinarea lor, gata să-i înhațe imediat ce-ar fi încercat să treacă pe sub ele. Chiar aruncă o privire către Relu Vladimir, să vadă dacă exista vreo urmă de șovăială pe chipul lui, însă se poticni într-un alt smoc de iarbă și tresări îngrețoșat când auzi ceva pârâind sub talpă.

Se aplecă.

Strivise un melc.

Își șterse adidasul de pământ, în mers, apoi ridică capul. Și atunci văzu păsările.

Nu le deslușì prea bine de prima dată. Chiar le confundă cu acele puncte plutitoare ce-apar uneori în fața ochilor obosiți. Pe urmă le înregistră mișcările, zborul sacadat și rămase pe loc fără să vrea, conștient dintr-odată că ceea ce vedea nu era tocmai normal.

Zburau departe, deasupra pădurii.

Stoluri mici, destul de clare pe cerul lipsit de nori – străpungeau aerul, săltau, se roteau, toate în același fel, ca și cum ar fi urmat un traseu bine delimitat, de la care nu se puteau abate – păsări negre, fără identitate, ce urcau sus, sus, la limita vizibilității și, după traiectoria cu rigurozități aproape geometrice, se lăsau să pice cu viteză asupra pădurii, stol după stol, ca să explodeze peste copaci în efemere deflagrații succesive, de parcă s-ar fi izbit de-o platformă invizibilă.

După ce zburătăceau de colo-colo, aiurite, într-un fel ce-i aminti lui David de fluturii de la poalele dealului, se adunau repede, cu zbor precis, în aceleași stoluri mici, și își reluau traseele spre același deznodământ exploziv – sute de puncte negricioase prinse într-un dans absurd, fără niciun sens.

David le urmări o vreme, uimit, apoi își mută ochii la Relu Vladimir, care se oprise și le studia de asemenea zborul – dar cu un zâmbet întins în colțul buzelor. Dădea impresia că priveliștea nu-i era tocmai nefamiliară.

Păsările urcau, picau, explodau, urcau, picau, explodau, mereu și mereu, neobosite, ireale.

David se întoarse spre bărbatul cu ranița militară.

— Ce se întâmplă cu ele? întrebă. Ce-i acolo?

În loc să-i răspundă, Relu Vladimir se apropie, îi puse o mână pe braț și, ghemuit, îi făcu semn să vină după el, către stejarii vineții. David îl urmă aplecat, fără un cuvânt, analizând încă zborul păsărilor, apoi, îndată ce intrară în umbra arborilor uriași – în pofida poziției amenințătoare, nicio creangă nu se întinse să-i înhațe – îl urmă pe socrul său până-n apropierea unor tufe de măceș crescute lângă o adâncitură plină cu frunze veștede. La auzul pașilor lor, un guștер verde-smarald fugi dintr-o pată de soare și se refugie printre ramurile încâlcite ale arbuștilor. Relu Vladimir se răsuci către tânăr.

— David, dragule, îi spuse, de-acum înainte vreau să fii foarte atent. Ține-te pe lângă mine, ai grijă pe unde mergi și, pe cât posibil, încearcă să nu faci zgomot. Dacă vrei să-mi spui ceva, atrage-mi atenția cu un semn. Suntem foarte aproape de ei și la cum arată lucrurile, totul ar trebui să meargă destul de ușor. Lasă rucsacul aici, între tufe. O să ne întoarcem după el mai târziu. Ia doar cuțitul și hai după mine.

Își coborî ranița de pe umeri, scoase din ea un cuțit lung, strălucitor, cu mâner din lemn, pe urmă îndesă bagajul sub tufe și așteptă ca David să procedeze la fel, după care înălță capul și adulmecă aerul ca un câine.

— Hmmm, deja se simt, bolborosi, cu capul pe spate. Haide... haide repede. Să ne grăbim.

Un fir subțire de salivă îi curse din colțul gurii.

O porni dintr-odată din loc, ca un fulger, fără să facă niciun efort, furișându-se printre trunchiurile copacilor, cu picioarele larg depărtate și mâinile întinse, cea dreaptă ținând cuțitul aliniat în lungul antebrațului, pășind în zig-zag printre arbori, evitând petele de soare, atent să nu calce peste sumedenia de crengi putrede ce zăceau pe pământ, pe lângă frunze veștede și petice de iarbă. Se mișca cu o viteză năucitoare. David încercă zadarnic să țină pasul cu el, așa că se mulțumi doar să mențină traseul pe care-l urmase printre trunchiuri. În curând îl văzu, cu capul răsucit în direcția lui, așteptându-l la marginea unui luminiș, între doi stejari legați de-o pânză groasă de păianjen. Asudase din cap până-n picioare și ajunsese la câțiva metri de el, când Relu Vladimir, auzind trosnetul unei ramuri pe care tânărul călcase fără să vrea, îi făcu semn să se culce la pământ.

David îl ascultă. Rămase cu nasul în iarbă, în timp ce tot felul de gângănii i se târau pe mâini și pe gât. După câteva secunde de așteptare încordată, Vladimir îi făcu semn să vină lângă el. Fără a-i adresa niciun cuvânt, îi arătă ceva în celălalt capăt al luminișului.

David se strecură pe lângă o buturugă. Se lăsă pe vine și privi printre trunchiurile stejarilor, ștergându-și sprâncenele din care picura sudoarea.

Ajunseseră la marginea unei poieni lunguiețe, delimitată de arbori masivi care-și împleteau primele

crengi mult deasupra pământului, ceea ce făcea ca spațiul dintre ei să pară mult mai mare decât era, impresie întărită și de numeroasele buturugi ce putrezeau printre tufe sau flori. Soarele lumina ciudat locul, trimitându-și razele în fascicule strâmbe ori în bulgări și stropi de lumină, ca și cum ar fi evitat sau nu ar fi fost capabil să pătrundă în anumite porțiuni, fapt ce transforma luminișul într-un spațiu populat de umbre și ferestre de lumină translucidă, de ochiuri de întuneric adânc ori perdele strălucitoare în care zburau ametite gâze și petale sfărâmate de flori. Se auzeau piuituri, trosnete curioase, scrâșnete, fojgăieli și peste toate se așternea, ca un murmur, bâzâitul insectelor.

David își încordă privirea. Trecu cu ochii peste un șir de buturugi dispuse într-un semicerc în interiorul căruia nu creștea niciun fir de iarbă, apoi atenția îi fu atrasă de un fel de umbre lunguiețe ce-ncepuseră a se mișca undeva în capătul îndepărtat al poienii, acolo unde i se părea că vede niște tufe încâlcite de zmeur sau mur.

Umbrele se mișcau foarte-foarte încet, dar se apropiau. Când ajunseră către mijlocul luminișului, David își dădu seama că se uita la niște mici creaturi bipede, care se deplasau pe-o pereche de picioare extrem de subțiri, aplecându-se din loc în loc spre sol ori scotocind prin tufe – probabil în căutare de hrană. Atât îi transmise creierul înainte ca una dintre ele să se des-

prindă mai mult de grup și să intre într-un con de lumină ce desena un oval fluctuant pe pământ, în preajma semicercului buturugilor – și-n momentul în care se arătă clar în razele soarelui, David avu senzația că-i îngheață inima în piept. Simți în craniu o presiune bruscă – ca și cum tot ce știa și cunoștea, întreaga sa experiență de viață, viața însăși – s-ar fi strâns ghem într-un colț sub presiunea acestei noi realități din fața sa, ce, iată, avea nevoie de tot acest spațiu pentru a fi acceptată.

O secundă numai, apoi creierul îi explodă într-o mare de imagini și informații – filme văzute în copilărie, cărțile citite în adolescență din biblioteca tatălui său, un mare pasionat de science-fiction, știri din ziare și fotografii întâmplătoare, emisiuni de la televizor ori discuții relaxate – toate selectând, recompunând, scoțând în față o singură imagine – o imagine ce semăna perfect cu făptura care se mișca în acel moment înaintea lui, ieșind din fascicolul de lumină și continuându-și drumul șovăielnic de-a curmezișul luminișului, aplecată, adulmecând.

Piuituri și trosnete derutante umplură aerul.

Ochi uriași, trup subțire, fibros, membre lungi până la genunchi, scheletul vizibil prin pielea de un cenușiu bolnav – dacă semăna cu ceva, creatura aceea era copia perfectă a ceea ce în cultura populară se numea „grey alien" – ființa micuță, venită de pe alte planete, ființa a cărei imagine, exploatată în atâtea și atâtea

filme, documentare și cărți, o transformaseră într-un clișeu. Totuși, ce avea în fața ochilor era real, nu exista nicio urmă de îndoială – deși mâinile începuseră să-i tremure – așa că întoarse uluit capul spre Relu Vladimir, care stătea pitit îndărătul unei tufe, rezemat cu palmele de-un copac, extrem de atent, complet nemișcat, apoi întoarse iar privirea către faptura ce se aplecase acum și scurma în scoarța unei buturugi, scoțând cu unghiile de acolo niște bucăți mici, maro – probabil sfărâmăturile unei ciuperci.

Celelalte umbre se apropiaseră prin luminiș – șapte sau opt ființe asemănătoare celei dinainte, prinse în diverse activități, emițând încontinuu tot felul de fluierături, scâncete și piuituri.

În mintea lui David se instală un gol dureros. Negru. În același timp, simți un miros îndepărtat, extrem de bizar, ce părea să acționeze undeva la periferia unor simțuri pe care nu era foarte sigur că le posedă... Ce urma să se întâmple? De ce...

Relu Vladimir se încordă. David îl simți. Lipit de trunchiul copacului, bărbatul de cincizeci și cinci de ani își arcui trupul și-și întări mușchii, trimițând spre el un arc de energie aproape vizibilă – dură, compactă, care-i zbârli părul de pe mâini. Iar în secunda următoare, dilatată până la aspectul unei noi dimensiuni, în cadrul căreia mirosul acela straniu deveni extrem de pregnant, îl văzu pe Relu Vladimir sărind.

Creatura piuia lângă buturugă.

Trupul bărbatului se destinse ca o consecință directă a emiterii acelui sinistru arc de energie. Zbură peste tufiș – cuțitul, o prelungire perfectă a antebrațului, cu picioarele îndoite în salt, capul vârât între umeri și brațele flexate, gata să primească toată forța trupului pregătit să lovească. Plonjă prin luminiș asemenea unui animal sălbatic și căzu exact pe spatele creaturii fragile, frângându-i oasele, înfigându-i în același timp, cu o mișcare a cărei forță David o percepu până-n fundul pieptului, cuțitul în ceafă. La baza craniului. Până la mâner. O dată, de două ori, de trei ori. Făptura sâsâi scurt. Două jeturi de sânge cărămiziu îl izbiră pe Vladimir în piept și se întinseră pe materialul cămășii în capriciile unor tufe cu ramuri întrețesute, apoi un alt șuvoi îi țâșni în bărbie.

Bărbatul își linse buzele.

Celelalte creaturi din luminiș încremeniră pentru câteva secunde, apoi, panicate, dispărură chițăind în tufișuri.

David uită să respire.

Urmări, cu ochii mari, cum Vladimir scotea cuțitul din ceafa creaturii, cum ștergea lama de pielea cenușie a acesteia, pe urmă, într-o secvență clară, detașată strident în interiorul dimensiunii care conținea deja scena aceea uimitoare, îl văzu cum tăia o bucată mai cărnoasă dintr-un braț al creaturii prăbușite și, așa, picurând de sânge, o *arunca* în gură și începea s-o mestece cu o plăcere primitivă, elementară. Numai

ochii strălucitori, plini de profunzime, *de extaz*, mărturiseau că e o ființă inteligentă, în rest, cum stătea aplecat asupra trupului însângerat, semăna perfect cu o sălbăticiune așezată deasupra prăzii abia vânate.

David încercă din răsputeri să găsească ceva greșit în acea imagine. Încercă din nou și din nou și... descoperi cu surprindere că nu reușea. Se întâmpla ceva ciudat... Simțurile sale nu funcționau normal. Mirosul îl împresura acum, însă nu era un simplu miros, nu, avea ceva, avea... Trase aer în piept. Orice ar fi fost, venea valuri-valuri, strat după strat, fiecare mai bine nuanțat decât cel dinainte, îi chema toate simțurile, le solicita până dincolo de ce puteau percepe și transmite, ca și cum ar fi încercat să le demonstreze clar limitele, să-i arate până unde s-ar putea ajunge dacă le-ar distruge hotarele, dacă s-ar lăsa purtat dincolo de ele – și peste asta o foame, o foame crâncenă de a *putea* mai mult, de a *putea* pur și simplu, care se înălța dincolo de capacitățile sale fizice.

De ce...

Era uluitor, îi depășea puterile și David vărsă acolo, la rădăcina copacilor, fără a-și putea totuși desprinde ochii de la ceea de se întâmpla în luminiș. Mai ales că mirosul, sau orice ar fi fost, de acolo venea, din direcția creaturii sfârtecate în semicercul buturugilor, din rănile ei căscate, de la mâinile pătate de sânge ale socrului său, de la gura lui în care arunca în acel moment o altă fâșie de carne.

David își șterse buzele. Exista o chemare, un îndemn în izul acela, și brusc realiză, în timp ce un vuiet plăcut îi umplea urechile, că nu se afla acolo întâmplător, că se găsea acolo pentru că *trebuia* să fie acolo, iar stomacul i se încordă din nou, spasmodic, de această dată sub presiunea unei anticipări ciudate, irezistibile.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Relu Vladimir se opri din mestecat, surâse, și îi făcu semn să se apropie.

— Haide, David. Totul e-n regulă acum. Ia-ți cuțitul și vino lângă mine.

Tânărul se ridică, trecu printre copaci și înaintă în luminiș, plutind, fără să-și simtă picioarele, ca prin vis. Inima îi bătea spart, în tot corpul, în tâmple și-n brațe, în vintre și-n gât, lumea înconjurătoare își pierduse detaliile, rămăsese doar poiana și, mai precis, scena decupată în semicercul buturugilor, bărbatul surâzător, stropit de sânge, stând în fund pe pământul gol și creatura cu brațele și picioarele întinse și capul răsucit într-o parte, cu sângele desenat atât de clar, încât părea că face parte din altă realitate, dintr-o altă lume ce încerca cu îndărătnicie să se suprapună peste cea obișnuită.

Ameți puțin, se dezechilibră, dar Vladimir îl prinse imediat de braț și-l ajută să se așeze. David nici nu-l văzuse când se ridicase. Își plimbă ochii asupra făpturii fără suflare de lângă el și abia reuși să deschidă gura, cu limba umflată, grea. Mirosul îl năucea, sim-

țurile se contraziceau, urlau la unison, se izbeau unele de altele, dar în același timp îi transmiteau fără echivoc că totul se întâmpla cu adevărat, că totul era real și că nu avea niciun rost să intre în panică.

— E... e un... un... e ceea ce cred eu că este? reuși în cele din urmă să îngaime, cu mușchii maxilarului blocați. Un... un...

Relu Vladimir râse, râse de se cutremură luminișul, apoi aruncă vesel încă o fâșie de carne în gură. Ochii i se transformaseră în două găuri negre care absorbeau lumi.

— O specie degenerată, zise el. Da, este exact ce ți se pare că este. Înainte de toate însă, trebuie să mănânci. Mănâncă și o să-ți spun tot ce ai nevoie să știi... Uite, taie de aici, de-aici din pulpă. Asta n-o să te dea prea tare peste cap. Uite de aici, drăguță. Ah, stai să te ajut puțin... așa...

Întoarse creatura cu fața-n sus, apoi îl îndrumă pe David cum să secționeze o fâșie subțire din coapsa dreaptă. Cuțitul intră în carne cu un plescăit moale, de parcă ar fi străpuns un vierme gras, și tânărul rămase cu bucata tăiată atârnată în vârful cuțitului, picurând de sânge, sânge cărămiziu, cleios, scurs în fire lungi pe pământul lipsit de iarbă dintre buturugi.

Creatura zăcea întinsă, cu gura minusculă deschisă.

David o măsură din ochi. Nu părea să aibă mai mult de 80-90 de centimetri. Trupul alungit, subțire, cu membre ce ajungeau până aproape de genunchi,

palmele asemănătoare unor lopățele cu degete lungi, fără unghii, ascuțite ca niște creioane. Așa cum stătea lungită, oasele sternului ieșeau mult prin piele, însă David nu observă nici mameloane, nici buric, nimic care să-l pună în relație cu anatomia umană, deși forma generală sugera destule similitudini. Când ieșise la lumină dintre copaci, tânărul avusese impresia că pielea îi era netedă, lipsită de cute ori încrețituri, însă acum, când întinse mâna și pipăi epiderma cenușie, descoperi că era aspră precum scoarța de copac și acoperită peste tot cu gâlme și negi ce păreau să formeze, din loc în loc, aranjamente bizare.

Craniul, destul de mare, disproporționat față de restul trupului, era de asemenea acoperit cu tot felul de protuberanțe și diformități curioase, care indicau fie spre consecințele unor boli, sau se constituiau în primele semne ale unor transformări, ale unor ajustări la mediul înconjurător, oricum extrem de neobișnuite.

David se ghemui cuprins de-un fior. Ochii aceia mari, complet negri – acoperiți acum de o peliculă opacă – nasul micuț, urechile abia schițate, pielea ridată din jurul buzelor întredeschise – ansamblul trăsăturilor nu sugera nicio urmă de inteligență, de rațiune, dimpotrivă, chipul creaturii părea necioplit, nătâng, primitiv. „O specie degenerată", spusese Relu Vladimir. Atunci... Deschise gura ca să spună ceva, dar socrul său, care-l pândise cu atenție, lăsându-l să asimileze ceea ce vedea, se mișcă brusc, îi apucă cuți-

tul de care atârna bucata de carne și i-o împinse în gură.

Iar gustul îi rătăci lui David mințile.

Un moment nu conștientiză mare lucru – apoi își sări din trup, se zbătu, zbură, se întoarse... după aceea sări iarăși și se văzu de sus, chiar acolo, în luminiș, îngenuncheat lângă cadavrul sfârtecat, alături de Vladimir, care ronțăia un deget al bizarei creaturi, rupând cu dinții fâșii de carne și piele și spunând ceva, amândoi murdăriți de sânge, mestecând din carnea crudă – pe urmă lumea dispăru din jurul său încă o dată și rămase doar acea ipostază, cu ei doi îngenuncheați, o fotografie luminoasă și clară, iar David conștientiză, într-o secundă de înălțare dureroasă, că în acel punct se afla adevărul, că acolo țesătura lumii se rărise, iar el avea privilegiul, i se făcea marea favoare de a vedea realitatea dintr-un alt plan, condusă spre sensuri pe care nici nu le bănuise măcar.

Carnea i se topi în gură.

Măcină resturile între dinți – Relu Vladimir vorbea, glasul lui îi ajungea în urechi când slab, când foarte distinct, iar el își simțea acum fiecare organ, fiecare mușchi, le înțelegea forța, funcțiile, avea sentimentul că le poate controla după voie.

Deodată, rămase încremenit.

Iar trupul începu să-i cânte. Să-i freamăte și să-i cânte.

3.

— Totul a început înainte de 1800, spunea vocea lui Vladimir, prinsă între străfulgerări de lumină și acoladele colorate ale inflexiunilor din tonul său. Străstră-stră-stră-stră-bunicul meu era un moșier cu o imensă avere și avea în proprietate o mulțime de terenuri, printre care și cel din această zonă, unde de altfel își construise și conacul. Ca să nu complic inutil lucrurile, o să-i spun doar „bunicul" – oricum așa a rămas în memoria urmașilor săi și așa i-au spus ori de câte ori aduceau vorba despre el. În acele vremuri totul arăta altfel, dealurile erau sălbatice, pline de jivine, văile neumblate, acoperite de păduri întunecate, drumurile nesigure. Bunicul nu era prea iubit în zonă, oamenii se fereau de el pentru că avea un caracter instabil, apucături ciudate și crize de furie inexplicabile – dar era respectat și temut datorită forței sale financiare și a relațiilor pe care le cultiva. În fine, sunt detalii care n-au nicio relevanță în acest moment, ți le-am spus doar ca să înțelegi cât de cât cum stăteau lucrurile în acea epocă întunecată. Important este că de la el ne-a rămas *nouă* acest dar.

Printre alte năravuri ciudate, bunicul avea obiceiul să se scoale în toiul nopții ca să bea de unul singur câte-o carafă cu vin, în timp ce se gândea în tihnă la nenumăratele sale interese și daraveli. Pe undeva, printr-un jurnal, a notat că acesta era de multe ori singurul mod de a-și pune liniște în cuget după tumultul

de peste zi – astfel încât, într-o seară, când fidel obiceiului își degusta cupa cu vin în livada din apropierea casei, unde își construise un foișor, a simțit dintr-odată o vibrație puternică în aer, vântul a pornit să șuiere printre crengile pomilor și-un vuiet greu a umplut văzduhul care-a început să sclipescă intermitent, tăiat de străfulgerări albastre și portocalii. Un obiect uriaș a trecut apoi pe deasupra casei, învăluit în nori colorați, lăsând în urmă un îngrozitor miros de metal încins, și s-a îndreptat ca o săgeată către dealuri, pierind într-o explozie imensă printre copaci și îmbrăcând pentru un timp cerul într-o dantelă de lumini orbitoare.

Totul a durat foarte puțin, câteva zeci de secunde, iar bunicul a rămas buimac, pe jumătate beat, fără a fi foarte sigur că văzuse ceea ce văzuse, ori adormise acolo. Dar imediat ce colinele au fost despicate de câteva descărcări puternice de lumină, și-a dat seama că ceva se întâmplase într-adevăr și nu avusese totul loc doar în imaginația sa. Om aprig și îndrăzneț, lucru care-l făcea peste măsură de pripit, cum era încălzit de carafa cu vin aproape golită, n-a stat mult pe gânduri. Fără să trezească niciun servitor – casa era cufundată-n liniște, semn că nimeni nu observase ciudățenia de pe cer, iar câinii lătrau ca de obicei noaptea, cum o făceau din te miri ce – s-a dus la grajduri, a înșeuat un cal, și-a luat pușca și a pornit galop în direcția dealurilor.

Cunoștea bine zona către care se îndreptase obiectul, vâna acolo adesea iepuri și vulpi, iar acum vârfurile colinelor erau spuzite de-o lumină roșiatică ce-l ajuta mult să se orienteze. Drumul n-a durat cine știe cât. Odată ajuns, a legat calul de-un copac, și-a luat arma și a intrat în pădure. Aerul era plin de zgomote, de mirosuri ciudate, unele extrem de derutante, iar asta l-a făcut să șovăie puțin, dar lumina nepământească ce șerpuia printre arbori îi călăuzea mai departe pașii, fără a se putea împotrivi. La marginea unui luminiș a îngenuncheat, ascuns după niște tufe. În spațiul larg dintre arbori ardea și pârâia un obiect lunguieț, roșiatic în lumina flăcărilor, emițând din când în când scurte coroane de pârâituri albastre care se legau între ele asemenea fulgerelor. Nu semăna cu nimic din ce văzuse el vreodată, dar și mai bizare erau micile creaturi ce roiau în jurul lui, evident panicate – niște făpturi subțirele, cu ochi mari, de gândac, semănând vag cu omul – niște caricaturi firave, cu mâini și picioare ca niște vreascuri, ce se roteau de colo-colo și-și aruncau una alteia piuituri rapide, înspăimântate.

Ca orice om al vremurilor, bunicul cunoștea o mulțime de povești despre fantome, duhuri, vrăjitoare și tot felul de spirite malefice, iar la început a crezut, într-adevăr, că asistă la vreun soi de ritual drăcesc ori vreun dans al demonilor, dar cum nu era superstițios și avea o cultură vastă, în ciuda faptului că era la bază

un simplu negustor, i-a dat până la urmă prin minte că-n fața sa se desfășura ceva mai mult de atât, deși în ruptul capului nu-și dădea seama exact ce.

Lucrul care-l dezorienta foarte mult erau mirosurile extrem de puternice din aer, mirosuri ce păreau să acționeze în moduri bizare asupra simțurilor sale și-i băgau în cap gânduri absolut neomenești – într-un mod pe care-l știi și tu acum foarte bine David, dragule – iar asta îl neliniștea mai mult decât tot ce se petrecea în luminiș.

Tot mișcându-se de colo-colo prin spatele copacilor, încercând să găsească un loc de unde să vadă mai bine, s-a împiedicat de ceva moale. Când s-a aplecat să cerceteze, la lumina flăcărilor tot mai mici din poiană, a văzut că dăduse peste cadavrul zdrobit al uneia dintre creaturi. Gâtul frânt, capul răsucit, membrele adunate ghem, zăcea pe pământ cu ochii deschiși, licărind în lumina flăcărilor – un morman jalnic de carne ce-i trezea o fascinație imposibilă, detestabilă. Bunicul a scris de mai multe ori în hârtiile sale că nu și-a putut da seama exact ce s-a petrecut mai departe. Mintea îi acționa în contradicție cu trupul, simțurile funcționau după voia lor, pur și simplu s-a trezit alergând prin pădure, cu micul cadavru în brațe, convins că singurul lucru normal rămas pe lume era să se îngrijească ca acel leș să ajungă la el acasă. Văzându-l, calul a început să se smucească și să necheze, dar bunicul s-a priceput să-l liniștească și a vârât cadavrul într-o desagă atârnată de șa.

Nu a povestit nimănui cele întâmplate.

A ascuns creatura în pivnița cu vinuri, într-un colț ferit, și a interzis servitorilor să coboare acolo fără permisiune. În dimineața care a urmat evenimentului a stat în beci ore întregi, iar când a ieșit, către prânz, era palid, transfigurat, cu buzele roșii, ca pătate de sânge. Și-a petrecut restul zilei răcnind la servitori, așa cum îi era obiceiul, însă sub atitudinea lui creștea bucuria, o stare de extaz așa cum „nici Sfinții lui Dumnezeu nu cred că au simțit vreodată" – după cum el însuși nota în jurnal. Nu se simțea nici rușinat, nici vinovat pentru ce făcuse acolo, ascuns în pivniță, deși știa că poate ar fi trebuit, însă ceea ce creatura transmisese corpului său era prea minunat pentru a fi ceva diabolic.

Bunicul a continuat să se ducă noapte de noapte în pădure, ca să studieze micile făpturi și obiectul ciudat cu care se prăbușiseră. A lăsat note și detalii nenumărate în jurnalele sale, însoțite de tot felul de explicații fanteziste, conforme cu „adevărurile" vremii sale, dar a lăsat și descrieri amănunțite. În tot acest timp, a continuat să consume zilnic din resturile creaturii din beci. Când transformările produse în corpul său au devenit atât de evidente încât nu mai puteau fi ascunse ori negate înaintea apropiaților, bunicul a mărturisit totul soției sale. Nu i-a fost ușor. Dar așa a început totul. După ce ajungem acasă, o să-ți arăt însemnările bătrânului. Mai departe ghicești, desigur, ce s-a întâmplat, nu are rost să te încarc inutil, detaliile se

repetă. Istorisirea și consecințele ei s-au dus din generație în generație până au ajuns aici, în acest punct.

Creaturile nu au părăsit niciodată pădurea ori locul prăbușirii. Nu au fost capabile să facă acest lucru sau erau conștiente de soarta ce le-ar fi așteptat dacă s-ar fi arătat în mijlocul oamenilor și au preferat să rămână ascunse, supraviețuind într-un fel sau altul, pentru că, în mod evident, au pierdut orice posibilitate de contact cu semenii lor. După notele bunicului, urmașii săi au tras concluzia că după prăbușire se mișcau liber, fără niciun fel de echipament de protecție în atmosfera terestră, deci erau destul de bine adaptate la condițiile și cerințele mediului nostru de viață. Numai că, după atâtea sute de ani, izolate și lipsite de comoditățile cu care erau probabil obișnuite, organismul lor s-a modificat rapid, ciclul existenței s-a alterat și generație după generație au regresat, ajungând în stadiul acesta de primitivism pe care-l poți constata și singur.

... stai puțin... să-mi trag sufletul...

Din colțul gurii lui David atârna o fâșie de piele însângerată. O supse încet și o măcină între dinți.

— E cea mai bizară poveste pe care am auzit-o vreodată, zise el.

Nu putea spune mai mult.

— Este bizară pentru că e adevărată, replică Relu Vladimir, iar adevărul este definiția bizarului. Nu prea știu cum gândesc creaturile astea sau dacă mai gân-

desc în vreun fel după atâta vreme, însă nu asta are importanță pentru noi, cei de astăzi. Ceea ce trece de orice teorie ori speculație e faptul că țesuturile lor au anumite proprietăți care îmbunătățesc modul în care organismul nostru funcționează, iar dincolo de aspectele etice și morale rămâne supraviețuirea, starea de bine. Suntem aici ca să ne bucurăm de viață, iar această carne ține departe bolile, ne prelungește viața, ne oferă energie și ne dezvoltă simțurile în chipuri inimaginabile. Înaintașii mei au făcut o serie de teste și experimente, fără să ajungă la vreo concluzie satisfăcătoare – o să-ți arăt și notițele lor, dacă vrei – așa că rămâne doar acest Fapt, de netăgăduit, al cărui adevăr îl simți pe pielea ta. Singura problemă este că efectele sunt temporare, durează doar câteva luni, așa că la fiecare 180-200 de zile venim aici și... vânăm câte unul dintre ei. Au dovedit că sunt destul de prolifici și se dezvoltă rapid, mai ales în acest stadiu primitiv și cu toate că inteligența lor s-a diminuat, carnea a păstrat, din fericire, mai toate proprietățile. Nu părăsesc niciodată aceste locuri, par legați de spațiul în care s-au prăbușit strămoșii lor și-n același timp, în caz de nevoie, emit o varietate de unde ce denaturează percepția și dezorientează oamenii și animalele, făcându-i de nedetectat. Dacă nu aș avea substanța lor în sistemul meu, nu i-aș mai găsi niciodată, dar vezi... eu îi miros... Înțelegi? Iar mirosul ăsta e ca o cărare care te duce neabătut acolo unde dorești să ajungi. Acum, să lăsăm

toate astea. E timp pentru amănunte și mai târziu. Mănâncă. Fără teamă. O să-ți facă bine.

Următoarea jumătate de oră și-o petrecură tăind în bucăți cadavrul. David îl ajută pe socrul său să secționeze mâinile și picioarele, apoi acesta se duse să-și aducă ranița și scoase din ea o grămadă de saci impermeabili împăturiți. Puse membrele în unul, pe urmă se apucă să spintece abdomenul și sternul cadavrului, scoase toate organele – inima, rinichii, ficatul, intestinele, plămânii și încă ceva ce David nu reuși să vadă prea bine – un soi de trompetă însângerată de care atârnau niște globulețe galbene, ca niște punguțe de grăsime – și le puse în mai mulți saci pe care-i strânse bine la gură. Sângele gâlgâia din cadavru, curgea pe pământul ce-l sorbea lacom. Relu Vladimir nu părea să dea nicio atenție acestui lucru, așa că David își spuse că nu avea o mare importanță. Urmări cum socrul său tăie capul creaturii și-l pune într-un sac, apoi cum vâră restul trupului ciopârțit în altul. Într-un final, bărbatul ridică ochii spre el și surâse.

— Tu o să duci membrele și organele, sunt mai ușoare, zise. De restul am eu grijă. Creierașul o să-l pregătim diseară, la ceaun, în curte, cu lemn de măr. O să fie excepțional.

Nu vorbiră prea mult pe drumul de întoarcere. Nici nu era nevoie. Starea lor de spirit comunica în locul lor, energia din trupuri devenise aproape vizibilă, legătura creată indestructibilă.

David mergea repede. Gusta cu plăcere aerul, plescăia, se uita excitat în jur. „Obiectele" din rucsac cântăreau mai mult decât s-ar fi așteptat, dar în același timp, nici nu le simțea greutatea. Totul în jur strălucea. El strălucea, Vladimir strălucea, tânărul vedea culori și forme pentru prima oară, observa detalii uluitoare în fiecare lucru către care își îndrepta privirea, iar zgomotele dimprejur erau atât de puternice, încât avu nevoie de multă vreme până să le separe unele de altele. O muscă trecu pe lângă nasul lui, bâzâind ca un avion și-o văzu atât de clar, în toată splendoarea zborului ei aiurit în soare, încât aproape îi sări inima din piept. Iar trupul îi cânta, prin vene îi curgeau flăcări și asculta fascinat armoniile organelor sale. Relu Vladimir alerga lângă el, iar David avea impresia că putea face orice – să sară, să urle, să spargă munții, să zboare peste pajiști, să întindă mâinile și să cuprindă pământul în brațe, apoi să-l strângă, să-l strângă până avea să crape. Trupul îi era supus unei transformări pe care nu știa cum s-o înțeleagă și nici nu voia s-o înțeleagă, pentru că sentimentul transmis era deplin și nu cerea lămuriri. Se simțea de neoprit, indestructibil. Și cine ar fi putut să-l contrazică după tot ce văzuse?

4.

Când mașina intră în curte prin porțile de fier forjat larg deschise, fetele stăteau pe verandă, în jurul unei

mese joase de răchită și mâncau fursecuri. Auzind zgomotul motorului, săriră în picioare și se aliniară pe aleea din fața casei, atente, vorbind în șoaptă – Mary, soția lui Vladimir, lângă Sofia, fata cea mare, și cele două fete mai mici, Simina și Olga, de opt și zece ani, toate cu ochii mari, încordate, cu degetele mâinilor mișcându-se necontrolat, gata să apuce, să strângă, să *ia*. Relu Vladimir duse mașina foarte aproape de casă, coborî, le sărută pe toate pe rând, apoi se duse la portbagaj să scoată ranițele. Luă din una sacul cu sternul creaturii, din cealaltă cel cu mâinile și picioarele și le puse deschise pe iarbă, în fața mașinii, cu chipul asudat și zâmbitor.

Femeile se năpustiră asupra sacilor.

Câteva clipe se auziră numai plescăiturile buzelor și pârâitul surd al oaselor. În picioare, unul lângă altul, cei doi bărbați priveau liniștiți scena. După o scurtă încăierare, cele două fetițe se ridicară, Simina apucă un picior al creaturii, de pe care atârnau curele de piele însângerată și, râzând, o luă la fugă cu el în brațe. Olga o urmă imediat țipând și cele două fetițe dispărură alergând în grădinița-labirint din apropierea casei.

O secundă mai târziu, Sofia se ridică și ea, cu un mormăit lung de satisfacție, și-l cuprinse pe David în brațe. Fața îi era plină de sânge până sub sprâncene, gura roșie, și-l sărută lung pe logodnicul său, plină de poftă, înfigându-și mâinile în părul lui, apucându-i cu dinții buzele, mușcându-l apoi de obraji. David îi

răspunse cu aceeași ferocitate, în timp ce Relu Vladimir se răsucea și-l bătea plin de mândrie și înțelegere pe umăr. David avea să fie un ginere adevărat și fiul pe care și-l dorise întotdeauna, nu încăpea nicio urmă de îndoială, așa că își privi plin de mulțumire soția, curtea largă, apoi își îndreptă ochii spre cerul înserării pe care norii alergau incendiați.

Tot asmuțindu-se reciproc, cei doi tineri, strâns îmbrățișați, porniră repede spre casă și pătrunseră pe hol. Câteva momente mai târziu, de la geamul deschis al camerei Sofiei, de la etaj, se auzi un geamăt lung de plăcere, urmat de alte două mai scurte, dar la fel de intense. Relu Vladimir surâse și-și luă soția de braț.

— Ahh, tinerețe, murmură el. Îți amintești când ai gustat *tu* prima oară? Parcă îți pierduseși mințile.

— Pentru mine e mereu ca prima oară, zise Mary, lipită de el. Iar nebună am fost dintotdeauna.

— Adevărat, adevărat.

Vladimir băgă o mână pe sub bluza vaporoasă a soției sale și-i cuprinse în palmă unul dintre sâni. Porniră așa, amândoi, spre verandă, urcară cele trei trepte, apoi Relu Vladimir lăsă sânul, împinse masa de răchită spre perete și se așeză pe unul dintre scaune, oftând. Soția se așeză lângă el și își trase bluza peste cap. De la etaj se auzi un nou geamăt, întretăiat de suspine.

— Tinerețe, murmură din nou Vladimir. Ce ușor poți tu să le accepți pe toate, dacă ți se dau destule motive. Știi, i se adresă el lui Mary, în timp ce-i strân-

gea iarăși sânul în palmă, David e un băiat tare bun. Sofia a avut noroc că a dat peste un astfel de om. Sunt mândru de el. Să fi văzut cum s-a comportat astăzi, mi-ai da dreptate. Sunt mândru și... și foarte, foarte fericit...

Soția sa nu-i răspunse. Îi săruta urechea.

Cele două fete, Simina și Olga, ieșiră râzând din grădinița-labirint. Erau cu hainele rupte, pline de pământ și sânge, cu părul încâlcit. Se alergară câteva clipe în jurul unei tufe de hibiscus, apoi o rupseră la fugă în direcția livezii, chiuind și țipând.

— Fetele mele...

Relu Vladimir le privi lung.

Acum aveau să mai stea acolo o vreme... Nu mult. Cât era nevoie. Apoi el trebuia să se ridice, să aprindă focul, să aducă din pivniță ceaunul și mirodeniile, iar Mary urma să vină cu tacâmurile. Vor sta până târziu în jurul focului, cu fețele luminate de flăcări, povestind și glumind, iar legăturile create se vor întări, se vor coagula, devenind de-acum înainte indestructibile. „Un nou membru al familiei", își zise Vladimir, pe când gemetele de la etaj se intensificau. Inima începu să-i bată repede, foarte repede, de parcă o a doua inimă îi creștea în piept peste cea dintâi, hrănindu-se din bătăile acesteia, și-n vreme ce privirea îi fugea prin curte, peste gazonul proaspăt tuns, spre mașina oprită, cu sacii desfăcuți în față, iar mirosul lor îi umfla nările, în timp ce asculta chiotele fetițelor și simțea

răsuflarea lui Mary pe buze, se gândi că, probabil, cel mai frumos moment din viața unui tânăr era acela, chiar acela în care își găsea rostul, își descoperea locul în lume. Momentul în care își dădea seama că face parte din ceva, că a fost făcut pentru acel ceva, iar acel ceva îi aparține deplin.

— ... nimic nu se compară cu sentimentul ăsta, înțelegi? murmură el foarte-foarte încet, cu sânul lui Mary în palmă – însă, cu toate că soția sa îl auzi, nu-i răspunse nici de această dată.

Soarele apunea peste dealuri. Aerul mirosea a sânge, carne și râs.

A doua Lună a Pământului

de Mircea Liviu Goga

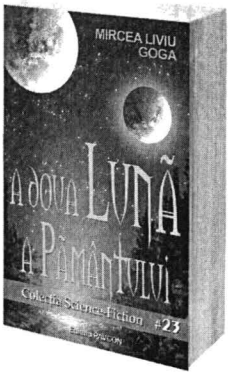

"Vrei o carte care să te țină cu sufletul la gură de la prima la ultima pagină? Asta este!"

...Ce ascunde misterioasa Vale a lui Martin?

De ce Emanuel, un băiat de doar 11 ani, e ales să fie printre puținii care pot pătrunde acolo?

Ce pun la cale Zeii neștiuți, ascunși printre muritorii de rând, în satul acela fără nume?

Iar Valentina... de unde apare, ce este și ce o leagă, de fapt, de Emanuel?...

Întâmplări stranii, desfășurate de-a lungul unei povești inițiatice, scrisă ca dintr-o suflare, în care lumea miturilor e împletită strâns cu lumea reală.

O poveste scrisă pentru spiritele celor care știu să rămână copii până la adânci bătrânețe.

O poveste pe care, cu siguranță, o vei ține minte pentru tot restul vieții!

Titlu: *A doua Lună a Pământului*
Autor: *Mircea Liviu Goga*
Nr. pag.: *320*
Colecția Science-Fiction: *#23*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu poveşti aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărţilor din bibliotecă. Pur şi simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic şi jovial, până la graniţele întunecate ale celei mai pure groaze.

Culese de autor cu mare atenţie, din diverse zone ale ţării, "scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperţile acestui volumaş te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoşat zeci de generaţii de conaţionali, strânşi în serile de iarnă la gura sobelor, în şezători de-a dreptul înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar şi extratereştri sau fiinţe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Şi toate poveştile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecţia Science-Fiction: *#4*
Comandaţi-o la: *www.pavcon.ro*

Praf

de Florin Purluca

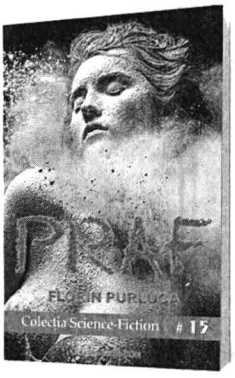

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *#15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro / 0727.77.80.06*

CUPRINS

Întunericul de mâine 5

Oglinda-de-apă 35

În numele tatălui 78

Marea Judecată 171

Un nou membru al familiei 224

Întotdeauna, dacă îl lași, întunericul va găsi o cale prin care să se strecoare în ființă. Are nevoie doar de o breșă minusculă, pe care, în timp, o va lărgi suficient de mult încât să se instaleze acolo cu totul... Și odată pătruns înăuntru, nu mai scapi de el, devorându-te de la interior spre exterior, ca o ciumă rea și neagră a sufletului!...

"Un horror de o profunzime pe care n-am mai întâlnit-o niciodată în proza românească! S-a dus direct în oase și m-a paralizat!"

Constantin Pavel

"Aceasta este ***acea carte*** *pe care ai arunca-o cât colo, căci simți că îți zdruncină ființa, dar nu o poți face până nu îi storci şi ultima fărâmă de savoare!"*

Stela Rădoi

ISBN 978-606-9057-86-5
9 786069 057865
www.colectiasf.ro